

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Hầu Tử Xưng Đại Vương

Contents

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Hầu Tử Xưng Đại Vương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	31
8. Chương 8	36
9. Chương 9	41
10. Chương 10	46
11. Chương 11	49
12. Chương 12: Phiên Ngoại: Hầu Cục Cục	51

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Hầu Tử Xưng Đại Vương

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, tiên hiệp, nhất công nhất thụ. SINH TỬ VẮN Tên trưởng đoàn tạp kỹ vậy mà lại lừa gạt tình cảm củ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nhi-yeu-tinh-he-liet-hau-tu-xung-dai-vuong>

1. Chương 1

Hầu tử tinh ngồi trên cụm tường vân, rất không cam lòng.

Cho tới nay, hắn đều sống chết tin tưởng vào câu cách ngôn kia: “Trong núi không lão hổ, hầu tử xưng đại vương”, thế nhưng từ khi hắn thành tinh tới nay, đã đạp lên vô số danh sơn đại xuyên, vậy mà không có đỉnh núi nào là không có lão hổ, hắn hận a, hận vì cái gì mà đầu năm nay hổ lại nhiều quá thế? Không chỉ có một con, mà còn nhất công nhất mẫu nữa chứ. Ai mà chả biết hổ cái so với công hổ còn đáng sợ hơn nhiều lần a, công hổ còn không có đất dụng võ, hầu tử tinh như hắn làm sao dám nhảy ra gây nên sóng to gió lớn gì chứ.

Cuối cùng hắn thật vất vả mới vứt bỏ được hùng tâm tráng chí muốn xưng vương xưng bá, dự định tìm một chỗ hảo hảo tu luyện. Nếu hắn quyết chí tu luyện đến tu vi cỡ Tôn Ngộ Không tổ gia gia, đến lúc đó không phải ai cũng không phải sợ sao? Hừ, lão hổ thì tính cái gì? Chỉ là món đồ chơi của tổ gia gia không hơn không kém. Đúng vậy, hắn sẽ luyện thành bản lĩnh Tôn Ngộ Không tổ gia gia.

Chờ hắn ra được quyết định thì đã lạc tới Vụ Ân Sơn, không ngờ thời cơ lại tới, trên núi kia tuy rằng cũng có một lão hổ, nhưng lão hổ này lại là một tên rất bổn, cái vụ này làm hắn mừng hết lớn à nha. Hắn nghĩ

thầm cuối cùng cũng đến phiên mình mở mày mở mặt, ai ngờ sau một trận quyết chiến kinh thiên động địa, cả bọn lại hóa thù thành bạn. Đến lúc mọi người quyết định bỏ phiếu tuyền cử người dẫn đầu, ngư ca ca lại đứng thứ nhất, cái số của hắn nó đen như đít nòi a.

Hầu tử tinh không muốn phục cũng phải phục, một mình hắn không phải là đối thủ của mười một người còn lại a, huống chi đối với Ngư ca ca, hắn cũng là thật tâm kính phục. Được rồi, được rồi, cứ như vậy đi, hắn thu lại chí hướng hùng bá một phương ngoan ngoan mà tu luyện. Thật không nghĩ tới trước khi phi tiên một cơ hội nữa lại tới, chỉ cần mười một yêu tinh khác xuống núi tìm kiếm đáp án, hắn có thể ở lại trên núi Vụ Ẩn xưng vương xưng bá, ha ha ha, đây mới chính là cuộc sống thần tiên a.

Nhưng mà cái không ngờ tới chính là, Ngư ca ca mắt sáng như đuốc thoắt cái đoán được ý nghĩ trong lòng hắn, tự mình đem hắn áp giải đến tường vân không nói, lại còn trên Vụ Ẩn Sơn thi triển kết giới, cho dù hắn nghĩ muốn lén lút chuồn trở lại cũng không được.

“Ai...” Hầu tử thở dài lần thứ một trăm, chợt nghe tường vân dưới chân nói: “Hầu tử, người ở trên người ta quấy rầy đã một ngày nay, hiện giờ sao còn chưa chịu xuống đi?”

Hầu tử giận dữ quát lên: “Chết tiệt, người lúc chờ tổ gia gia ta, có thể bay xa vạn dặm, hôm nay mới chờ ta một tí thì đã muốn đùn đẩy cho qua chuyện, hừ hừ, bay một vòng nữa cho ta...” Lời còn chưa dứt, tường vân lộn một cái ném hắn ngã nhào xuống phía dưới, sau đó thẳng hướng chân trời bay đi. Hầu tử trước khi rớt xuống đập mông còn nghe được hắn quát lại mấy câu làm bầm lều bầu: “Hừ hừ, chờ tổ gia gia người chính là tổ gia gia ta, cũng không phải ta, huống hồ người cũng không phải tổ gia gia người, còn muốn bay xa vạn dặm, nằm mơ đi”.

Hầu tử tức giận đến suýt tý nữa ói máu, bất quá hiện tại tranh thủ thời gian ổn định thân mình là chuyện trọng yếu nhất. Hắn vội vàng điều ổn nội tức, nhẹ nhàng từ trên trời giáng xuống. Bắt đầu còn có chút khấn trương, bất quá rất nhanh, bốn phía gió nhẹ hiu hiu, phía dưới cây cỏ hồng hoa xanh mát lại hấp dẫn lực chú ý của hắn, cũng bởi vậy hắn cho rằng chỗ mình rơi xuống cũng có thể là một thảm cỏ xanh lục mềm mịn. Cho nên rõ ràng từ trên trời rớt xuống là ở tư thế nằm, hắn vẫn định bụng sẽ thư thư phục phục rớt xuống trên thảm cỏ, sau đó ngủ một giấc.

” Bịch, hự! bình, bình, keng, cốp, rầm...” Một trận tiếng vang qua đi, hầu tử mặt xám mày tro từ trong đồng bụi lồm cồm bò lên, hắn rất muốn hét lớn một tiếng cho hả giận.

Thế nhưng hắn thấy trước mặt mấy người sắc mặt so với mặt mình còn thối hơn, nhìn cái rương đạo cụ phía sau hắn bây giờ đã thành một đồng nát bét, rống to hết mức có thể.

“Người làm cái quái gì vậy? Làm gì mà từ trên nóc nhà rớt xuống, cái này hảo à, đồ nghề kiếm sống của bọn ta toàn bộ đã bị người đập bể, người nói làm sao bây giờ đây?”

Hầu tử bị một đám đại hán vây quanh hùng hổ hỏi, vẻ mặt dữ tợn rất muốn đánh cho hắn một quyền, bất quá nghĩ đến rớt xuống nhằm chỗ là lỗi của hắn, hắn cũng không còn cách nào khác.

“Quên đi quên đi, nào có ai đang nhiên đang lành nguyện ý té từ trên nóc nhà xuống đâu, có thể là hắn thiếu nợ người ta, mới bị đánh văng đến đây, mọi người không nên tính toán.”

Một lão giả lớn tuổi đi tới, trấn an đám đại hán, sau đó lại nhìn đồng đồ đạc trên mặt đất phát rầu nói:

” Ai~ nhưng mà mấy thứ này nên làm sao bây giờ? Chúng ta ngày mai phải đến Dương phủ biểu diễn a, này... Tiền đặt cọc cũng đã thu rồi.”

“Không có việc gì, không có việc gì, mấy thứ này cứ giao cho ta, ta thay các người sửa lại cái đám này là được chứ gì”. Hầu tử vội vàng bước ra khỏi hàng xung phong nhận việc, trong bụng cười trộm lão nhân này mắt mờ, nếu như là bị đánh rơi vào miếu, trên người có thể sạch sẽ như hắn sao? Huống chi cừu gia cũng đã sớm đuổi tới rồi. Hơn nữa nhìn xem đám kia người vạm vỡ vậy mà cũng không có hoài nghi chút nào, ha ha, quả nhiên đầu óc ngu si tứ chi phát triển a.

Lão giả cùng bọn đại hán vừa nghe nói hắn có thể sửa chữa những khí cụ này, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đều trở lại trong góc phòng ngồi xuống, chỉ chốc lát sau cả bọn đều ngáy o o. Hầu tử một bên sửa chữa đồ vật một bên đánh giá cảnh vật chung quanh mới phát hiện đây là một tòa miếu đồ nát, mà bên ngoài sắc trời đã sớm tối đen.

Chỉ có lão nhân kia là không ngủ, nghe hần lẩm bẩm nói: “Ai, xem ra ngươi cũng là một kẻ đáng thương, ngươi tên gì? Bao nhiêu tuổi? Chúng ta là đoàn tạp kỹ giang hồ đi khắp nơi biểu diễn, ta xem ngươi rất khéo léo a, không bằng ở lại nơi này với chúng ta đi, vừa vận trường đoàn hôm trước có nói thiếu một người sửa chữa đồ vật, ngươi nếu lưu lại, còn có thể kiếm được tiền”.

Hầu tử vừa nghe ‘ra giang hồ làm xiếc’ năm chữ, kia đúng là hoạt động mình thích nhất a, huống chi còn được tiếp xúc nhiều người, lại có thể hỏi thăm ra đáp án ‘vấn thể gian tình là gì?’, vậy ngu sao mà không làm, ngay lập tức một miệng đáp ứng, chẳng qua tên thì, hần chuyển con ngươi khổ sở nghĩ, không biết vì sao nghĩ đến lúc trước bản thân hàng ngày ở trong núi nhảy đông nhảy tây, khi đó hần am hiểu nhất chính là trên ngọn cây đánh đu, liền thuận miệng nói: “Nga, tên của ta kêu Thu Thiên, tuổi a, không nhớ được”.

Đó là sự thực, hần thành tinh cũng đã hơn một nghìn năm, không thể nhớ nổi mình là một nghìn mấy trăm năm tuổi, bất quá lão nhân gia kia lại cho rằng hần từ nhỏ bơ vơ, vì hần thờ dài.

Đang khi nói chuyện Thu Thiên đem những đạo cụ này sửa chữa hảo, hần là kẻ khéo léo nhất trong mười hai yêu tinh, tuy rằng Dương yêu cũng khéo tay, làm gia cụ cũng thập phần tinh mỹ, nhưng về phương diện này sẽ không bằng hần. (chảnh nám mặt ta)

Ngày thứ hai liền theo gánh hát này đi tới Dương phủ, sau đó hần mới biết được mấy người này chỉ là một bộ phận nhỏ trong gánh hát, bởi vì đều là tráng niên nam tử, không được cùng ở với bọn nữ tử trong đoàn, phải ở trong miếu đồ nát, lão nhân kia là nấu cơm cho bọn hần. Sau khi hần được giới thiệu. Trưởng đoàn hí con mắt chuột nhìn hần vài vòng, liền gật đầu đáp ứng thu lưu Thu Thiên, chỉ là ba tháng đầu chưa tính tiền công, nói phải thử tay nghề hần một chút.

Thu Thiên cũng không quan tâm mấy việc vặt này, đi theo mọi người cùng nhau vào Dương phủ, liền có thằng nhỏ sai vặt dẫn bọn họ đi tới vũ đài trong bờ hồ. Kỳ thực cái đoàn tạp nhạp này không phải diễn hí khúc mà là xiếc ảo thuật, bất quá vũ đài này thập phần rộng rãi, cũng có thể thi triển dễ dàng, ngay lập tức tiếng binh khí chạm nhau lách cách vang lên. Thu Thiên đứng sau hậu đài nhìn, nhìn chán lại chuyển ánh mắt xuống dưới khán đài. Tiếp theo trước mắt hần sáng ngời, tầm nhìn tụ tại một điểm không nhúc nhích.

Mỹ vị a mỹ vị. Thu Thiên trong lòng cuồng tiếu:

“Ta hơn một nghìn năm không ăn cái gì, đã muốn quên mất mùi vị của tiểu đông tây kia, hắc hắc, thật xinh đẹp a, trắng trắng lại lộ ra hồng hồng, vừa nhìn bên ngoài đã thấy ngon”.

Hần như si như túy nhìn chòng chọc vào chỗ lớn nhất dưới đài, trên bàn là một mâm đào mập ú, khéo miệng bất tri bất giác chảy xuống một đạo nước miếng.

Tâm động không bằng hành động, hầu tử thu hồi nước miếng, nhìn lên dây buộc bằng lụa hồng trù trên đài, đó là chuẩn bị để cho nghệ nhân xiếc bay tới bay lui, hần hướng về phía trước vừa nhảy liền bắt được một dây trong đó, sau đó dùng sức đu tới muốn thò tay lấy một quả, kết quả hồng trù quá ngắn, tay vừa sắp với tới quả đào, dây lụa cũng vừa hết đem hần túm trở về.

Tất cả mọi người bị biến cố này làm cho sợ ngây người, đã thấy Thu Thiên ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, đại than thở:

“Ta, xuất sư vị tiệp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ mãn khâm... Mặc kệ...”

Nói xong, hần không thèm để ý ánh mắt mọi người vô cùng kinh ngạc, lần thứ hai hăng hái bắt được hồng trù, lại hướng về phía quả đào phi qua.

Ngồi ở phía sau bàn là một nam tử tuổi còn trẻ hơi hơi nhú nhú mày, do dự một chút, cuối cùng đưa tay cầm lấy một quả đào lớn nhất trên bàn, hần chủ ý là muốn đưa cho Thu Thiên, nhưng ai dè Thu Thiên nhắm mắt dùng sức rung động, cuối cùng làm cho hồng trù giãn ra được vài tấc, hần cũng bởi vì nhắm tịt hai con mắt như vậy mới không phát hiện nam tử đã đem đào đưa tới, chỉ dựa theo vị trí trong trí nhớ chụp lấy đào, nhưng chỗ kia làm gì còn quả đào nào, còn không chờ hần phát hiện sai vị trí, hồng trù lại hết lực, lại rút trở về.

“Da, ta cũng không tin ta còn bắt không được nó”.

Hầu tử bị phần quát to một tiếng, lần này dùng sức kéo dần hồng trù hết mức, vừa thấy hồng trù tấn lực, hần liễu mạng nhảy xuống phía dưới, muốn đem quả đào phủng vào trong ngực, đáng tiếc a, bởi vì hần hiện tại là người không bằng khi nguyên hình là hầu tử linh hoạt, cứ thế hần tuy rằng phủng được rồi như phủng luôn một đồng chén đĩa, lại còn bị quăng xuống cái bàn, quả đào trong lòng ngực nhanh như chớp lặn mất.

Thu Thiên lúc này rất chặt vật a, thôi đừng nói nữa, lúc ấy nam tử nhìn hần trình hình chữ đại nằm dang tay chân, trong tay còn gắt gao ôm chặt một cái đĩa không, không nhìn được mỉm cười. Chính vào lúc này, mấy người trong đoàn cũng tỉnh ngộ lại, trưởng đoàn vội vã nhào xuống, một bên đem lỗ tai hần xách lên, một bên cúi đầu khom lưng xin nhận lỗi:

“Ai nha, làm kinh sợ đến lão phu nhân cùng Dương công tử, tiểu lão nhi ở chỗ này bồi tội, trở về nhất định hảo hảo nghiêm phạt cái tên không hiểu cấp bậc lễ nghĩa này”.

“Quên đi, hần bắt quả là muốn ăn một quả đào mà thôi”.

Nam tử mở miệng, âm thanh lạnh lạnh, thập phần êm tai, chỉ tiếc, Thu Thiên sắc sảo vẫn nghe ra trong giọng nói có một chút lạnh đậm. Hần nghĩ Dương thiếu gia này thái độ làm người nhất định vô cùng lạnh lùng không thú vị, hôm nay không biết làm sao lại hảo tâm giúp mình cầu tình.

Trong lòng ngực gắt gao ôm hai quả đào, Thu Thiên bị trưởng đoàn ép buộc, không tình nguyện hướng Dương thiếu gia cúi mình vái chào, nghĩ thầm, hừ hừ, chờ đi, lão thối bầu gánh vô tình vô nghĩa, lão tử ly khai nơi này sẽ không đi theo hỗn đản nhà ngươi, hừ hừ, lão tử muốn cho cái rương đạo cụ của ngươi thành một đồng, đây là do ngươi trước mặt mọi người ở chỗ này khi dễ lão tử thì phải trả giá, hừ hừ, chờ đi.

Thu Thiên bị tha quay về hậu đài, ở nơi này hần một bên vừa gặm quả đào một bên sinh hờn dỗi, bắt quả quả đào mỹ vị rất nhanh khiến cho tâm tình của hần sáng sủa trở lại. Hần lòng gặm hết hai quả đào, hần đang muốn đi tìm thêm vài quả đào nữa để ăn liền gặp chủ gánh hát đầu trâu mặt ngựa cười hi hi tiêu sái đi đến bên cạnh hần, bày ra bộ dáng tươi cười tự nhận là hoà nhã nói:

“Thu Thiên a, quả đào ăn ngon sao?”

” Ăn ngon, xảy ra chuyện gì vậy?”

Thu Thiên dùng ánh mắt cảnh giác nhìn nhìn hần, nghĩ thầm tử bầu gánh này khẳng định không có ý tốt, ai ngờ một câu nói tiếp theo của đối phương làm cho hần chấn động:

“Vây đem ngươi ở lại chỗ này, mỗi ngày đều ăn quả đào có được hay không a?” Trưởng gánh vừa nói, một bên từ trong ngực móc ra một tờ giấy.

Thu Thiên nghĩ thầm, lão gia khóa này làm sao có khả năng hảo tâm như vậy, hừ hừ, lại cho là ta ngu ngốc sao? Hần khí định thần nhân ôm hai tay trước ngực, con mắt ngạo nghễ nhìn trưởng gánh nói:

“Trưởng gánh, có cái gì cứ việc nói thẳng đi, ta không có khuyết điểm gì khác chỉ là quá thông minh thôi, ngươi đem ta để lại chỗ này, công việc hần là sẽ không đơn giản chỉ là ăn quả đào đi?”

“Đương nhiên không phải, ngươi còn phụ trách ăn chuối, ăn thức ăn mỹ vị, ăn quả anh đào vân vân, nói chung chỉ cần lưu lại thì có hằng hà thứ tốt để ăn, ngươi chỉ ngồi một chỗ ăn mấy thứ này là được”.

Trưởng gánh cười đến mức cáo già:

“Không tin ngươi xem xem giao kèo này, mặt trên đều là nói rõ, bởi vì Dương phủ cây ăn trái nhiều lắm, mỗi năm trái cây đều ăn không hết, bị thối rửa rất nhiều, lão thái thái cáit phũ sợ hoang phí thực vật sẽ bị trời phạt, thấy ngươi vì hai cái quả đào mà phần đầu quên mình, bởi vậy mới muốn cho ngươi giúp các nàng việc này.”

“Nhân gian còn có loại chuyện tốt này sao?”

Thu Thiên có chút nghi hoặc, bắt quả lý do của trưởng gánh hết sức đáng tin, hần biết nhân gian cũng có nhiều người tốt, nhất là mấy lão nhân đều tin vào phạt, liền tiếp nhận trang giấy kia nhìn một lần, thấy mặt trên điều điều khoản khoản quả nhiên như lão gia khóa này nói, thế là thập phần hài lòng, liền cầm lấy bút bên cạnh đã chấm mực, đang muốn ký xuống đại danh, bỗng nhiên phía sau có người gọi, Thu Thiên không kiên nhẫn quay đầu lại nói:

“Người chờ một chút, chờ ta ký xong rồi hãy nói sau”.

Quay đầu đem đại danh ký xong, Thu Thiên cảm thấy mỹ mãn ở lại trong phủ hỗ trợ tiêu hóa hoa quả. Đợi đến lúc đoàn tập kỹ đều ly khai, hắn theo hai cái nha hoàn đi tới phía sau Dương phủ. Sau viên là chỗ ở của lão thái thái. Hắn vừa đi một bên vừa mỹ mỹ tượng tượng trong phòng sẽ đầy ắp đào hạnh lê táo, chắc chắn, hoa quả thực sự là nhiều lắm, thân người này mang không hết đâu, có lẽ khi đó cần phải biến trở về nguyên hình đi.

Mới vừa nghĩ tới đây, chợt nghe nha hoàn nói:

” Lão thái thái, Thu Thiên tới rồi”.

Hắn nhân tình sáng lên trong lòng quát to một tiếng: “Đào tử, ta tới đây”. Tiếp theo ba bước thành hai bước chạy ù vào nhà, đối lão thái thái nói: “Cái gì nói người mau mau phân phó đi, phân phó xong ta nhanh chóng đi làm việc, người yên tâm ta là tuyệt đối sẽ không lãng phí một tí tẹo nào”.

Dương lão thái thái sững sốt một chút. Sau đó đối hai bên tả hữu cười nói:

“Hài tử này đối tâm tư của ta thật chịu khó a, từ trước đến nay ta chưa thấy qua người hầu nào chủ động yêu cầu mau chóng làm việc, huống chi lại biết tiết kiệm, cũng hợp ý ta.”

Sau đó nàng chuyển hướng Thu Thiên hòa ái cười nói: “Thu Thiên a, mua người cũng không phải vì chuyện gì, chính là vì muốn cho người đi hầu hạ thiếu gia, hắn tính tình lãnh đạm, đối cái gì cũng không để tâm, duy độc hôm nay tại vũ đài bởi vì người mà nở nụ cười, ai nha đây chính là phá lệ lần đầu, cho nên mới cố ý mua người làm người hầu bên cạnh hắn, ân, về sau mọi việc cẩn thận tỉ mỉ chút, có thể trêu chọc làm cho thiếu gia vui vẻ, đánh ngã đồ vật gì cũng không sao cả, Dương gia chúng ta mặc dù không dám nói phú khả địch quốc, nhưng cũng coi như là gia tộc phú giáp một phương, Được rồi, người cùng bọn nha hoàn đi sang thư phòng thiếu gia đi.”

” Chờ một chút...”

Thu Thiên ngây ngẩn cả người nghĩ thầm đây là chuyện quái gì? Làm cho ta đường đường hầu tử tinh đi hầu hạ một con người? (chồng em đấy). Đừng nói giỡn hắn trừng mắt nhìn Dương lão thái thái:

” Không phải nói... Không phải nói ta là đến giúp các người ăn hoa quả sao? Vì cái gì? Kết quả là lại muốn ta đi hầu hạ thiếu gia gì đó... Còn... Còn mua ta là sao? Đây không phải giỡn sao? Ta chính là tự do, tự do hiểu chưa?”

Mọi người trong phòng ngây ngẩn cả người, tiếp đó cùng cười ha ha suýt tý nữa xóc cả óc nhà. Dương lão thái thái cười đến mức ngửa tới ngửa lui, cùng nha hoàn bên người nói:

“Ai, hài tử này quả nhiên có khiếu làm người ta chết cười, Đào nhi có hắn, nói không chừng tính tình lãnh đạm kia thật có thể sửa lại, ai nha, hỗ trợ ăn hoa quả, một như vậy mà hắn cũng nghĩ ra...”

Nói xong lão thái thái từ trong ngực lấy ra một tờ giấy, đối Thu Thiên nói:

“Người hãy nhìn cho mình bạch, đây là khế ước bán mình của người ở đoàn xiếc, ta dùng ba trăm lượng bạc mua lại từ tay trưởng gánh, từ nay về sau người liền là người của Dương gia chúng ta, đây chính là văn tự bán đứt a”.

Thu Thiên một búng máu không hơn không kém phun ra, làm sao cũng không thể tin được chính mình thông minh như vậy lại bị tên hỗn đản bầu gánh lừa giỡn. Tính tể nhìn một lần nữa, trên khế bán mình kia rõ ràng là tên hắn vừa mới ký hạ, hắn tính tể hồi tưởng, liền hiểu được, hỗn đản, trưởng gánh chắc chắn là cùng người khác thông đồng, trước cho mình xem giao kèo ăn quả đào, sau đó thừa dịp hắn bị gọi xoay người, trong chớp mắt đem hai trang giấy đổi nhau, mà mình sau khi quay lại thì không biết trang giấy đã bị tráo, liền ký hạ đại danh, hắn sinh khí a, nghĩ thầm hơn một nghìn năm, nhân loại thực sự là càng ngày càng xảo hoạt, ngay cả lão tử thông minh như vậy cũng bị lừa thật.

Đem sự tình từ đầu tới đuôi nói một lần, Dương lão thái thái cũng ngây ngẩn cả người, chợt nghe hai bên trái phải nha hoàn cười nói:

“Này chỉ có thể trách chính người tham ăn, người cũng không nhìn xem phủ này tổng cộng có mấy cây đào hạnh, lại có bao nhiêu người hầu, nào có cái đạo lý hoa quả ăn không hết, hiện giờ bạc chúng ta đã thanh toán, bầu gánh kia cũng đã sớm đi xa, cho nên người cũng chỉ có thể lưu lại”.

Thu Thiên trong lòng kêu khổ, nghĩ thầm lão đầu nhi chết tiệt, người cũng đừng để ta tìm được, nếu không ta không đem da của người lột xuống không được. Chợt nghe Dương lão thái thái cười nói:

“Sự tình cho tới bây giờ cũng thật là không có cách nào, bắt quả Thu Thiên, người thích ăn trái cây phải không? Kia không thành vấn đề, chỉ cần người hầu hạ thiếu gia thật tốt, muốn ăn bao nhiêu trái cây, lão thân mua cho người bấy nhiêu, như thế nào?” (má chồng kưng vậy thôi chớ)

Thu Thiên đảo cặp mắt trắng dã:

“Cũng chỉ có thể như vậy, còn có thể thế nào nữa”.

Hắn nghĩ thầm lần này lão tử ngâm bồ hòn làm ngọt, không thể ăn không phải trả tiền, tự mình đi kiếm hoa quả thật rất mệt. Nghĩ tới đây hai mắt to không khỏi nhanh như chớp vừa chuyển, hắc hắc cười nói:

“Này không thành vấn đề, cho dù thiếu gia kia là một tảng đá, ta cũng có thể khiến hắn nở hoa. Chẳng qua ta còn có một yêu cầu, các người phải giúp ta tìm ra một đáp án cho câu ‘hỏi thể gian tình là gì’”.

Dương lão thái thái sững sốt một chút, bên cạnh bọn nha hoàn thì đều đỏ mặt, đều quay đầu nói: “Ai nha, xem tiểu hài tử này, mới có tí tuổi mà đa tâm như thế, còn muốn đáp án hỏi thể gian tình là gì, khẳng định là muốn đi câu dẫn nữ hài tử nhà ai, chắc chắn, trách không được lão thái thái tuyển hắn hầu hạ thiếu gia, quả nhiên là một hầu tinh a”.

Thu Thiên nghe xong mấy ý kiến thảo luận này, trong lòng rất buồn bực, thầm nghĩ đừng nói là hầu tinh cái rắm gì, còn bị người ta mang ra đùa giỡn, a phi, ta cũng không phải là hầu tử thích bị đùa giỡn a. Thực sự là tức chết ta. Hắn một bên nghĩ, chợt nghe lão thái thái cười nói:

“Thu Thiên, người yên tâm, đáp án này ta biết đến, chỉ bắt quả hiện tại không thể nói cho người, phải đợi người đem thiếu gia hầu hạ hài lòng, ta mới có thể nói cho người đáp án, như thế nào?”

Thu Thiên vừa nghe, con mắt nhanh như chớp đảo qua một vòng, thầm nghĩ thật tốt quá, miễn là nhận được đáp án, ta liền cời tường vắn đi ngay, quần cái gì khế bán thân không khế bán thân.

Thế là mua bán đến đây thành giao. Thu Thiên cùng lão thái thái trong đầu từng người đều có chủ ý, đều cười đến thập phần thoả mãn.

Theo nha hoàn đi tới thư phòng thiếu gia, Thu Thiên liền hỏi:

“Thiếu gia nhà các người kêu tên gì?”

Nha hoàn kia nghe hắn nói xong hé miệng cười nói:

“Tên của thiếu gia người biết làm gì chứ? Kêu thiếu gia thì tốt rồi, nói cho người, thiếu gia chúng ta tính tình lạnh lùng, ngày thường không cần người hầu hạ, hôm nay nếu không phải lão thái thái trông thấy người tựa hồ vừa mắt thiếu gia cũng sẽ không dùng nhiều tiền như vậy đem mua người đưa tới hầu hạ hắn, dù sao người cũng cẩn thận chút, thiếu gia lạnh là lạnh, nhưng kỳ thực đó là có nguyên nhân, người đối với người khác tốt lắm, đều không phải hạng người ngoan độc”.

Nói xong nàng xem sa y bạch sắc trên người Thu Thiên, nhẹ nhàng cười nói:

“Thu Thiên, quần áo này người mua ở nơi nào, xinh đẹp a, mặc ở trên người vậy mà có một cổ lịch sự tao nhã, người nói cho tỷ tỷ đi, tỷ tỷ cũng mua một kiện”.

Thu Thiên trở mình xem thường, nghĩ thầm y phục này của ta chính là lông trên người ta biến thành, đi nơi nào mà mua, bắt quả màu sắc y phục này rất lịch sự tao nhã sao? Vậy sao cho tới bây giờ không có nghe người nào nói hầu tử chúng ta da lông rất cao nhã chứ. Hắn lung tung nói hai câu liền đem nha hoàn kia bỏ lại phía sau, đỉnh đặc đẩy cửa phòng thi nhiên đi vào.

===

Ai, ai, ai, hầu tử tinh tự nhận là thông minh tuyệt đỉnh cũng bị lừa thê thảm rồi. Tiếp theo sẽ như thế là đây a = coming soon.

Sau bộ Bạch công tử ta cũng đã có chút kinh nghiệm rồi a. Bây giờ đọc lại Bạch công tử thấy cục sạn nào cục sạn nấy to như cục đá. hix hix hix *tử*

2. Chương 2

Dương thiếu gia đang xem một quyển tướng, mặt nhăn mày nhú, Thu Thiên đẩy cửa thanh âm không nhỏ, thê nhưng vẫn không bình tĩnh được hần, hần vẫn nhìn chăm chú vào sổ sách. Thu Thiên thấy vậy liền âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm, thiếu gia này thính lực cùng phản ứng không chút linh hoạt, ai, lão tử lúc này đây nên hay không cân nhắc lại một chút? Không sao, không sao, cây vạn tuế ngàn năm còn bị lão tử nói hai ngày hai đêm, lúc đó chẳng phải đã nở hoa rồi sao? Ta cũng không tin Dương thiếu gia này là một cục sắt di động.

Hần tưởng tượng như vậy, tin tưởng không khỏi tăng lên nhiều, liền một bước nhảy lên bàn, gõ gõ vào quyển sổ đang mở ra trước mặt Dương thiếu gia, một bên lớn tiếng nói:” Ta nói thiếu gia, người muốn ăn cái gì hay nghĩ muốn uống cái gì sớm nói cho ta biết, lão tử đi bưng đến cho người, ăn, nước rửa chân? Lúc này hần là không cần đi? Đó là chuyện của buổi tối, nước rửa mặt? Nga, đó là chuyện của sáng mai, ăn, vậy người còn muốn gì nữa hay không?”

Dương thiếu gia lần này bị dọa không phải là nhỏ, cả người lặn ghề dựa giựt bắn một phát ngã luôn về phía sau, hầu tử tinh tay mất lạnh lẽ, lập tức chụp lấy cổ tay hần kéo lại, khinh thường nói:” Chắc chắn, phản ứng cũng quá kém cỏi a, di, tò mò quá, người vậy mà cũng có nội lực nha, hơn nữa xem ra nội lực còn rất hùng hậu, chắc chắn, theo lẽ cũng có thể nói là một cao thủ, sao lại bị chút âm thanh con con kia dọa thành như vậy? Người luyện võ mất quan lục lộ tai nghe bát phương a, không nên, không nên, người như vậy là không được, như vậy đi, ta xem về sau ta liền.....”

” Người..... Người làm sao vào được đây?” Dương thiếu gia đầu óc choáng váng cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, thấy Thu Thiên hai phiến môi đỏ mọng cao thấp tung bay, căn bản không có dấu hiệu dừng lại để cho hần đặt câu hỏi, cho nên không thể không vội vàng cắt ngang. Hần trong lòng vừa sợ vừa giận, bất quá lại nhận ra chính là thiếu niên tuần tú kia vừa mới vì hai quả đào mà liều mạng, trong lòng không biết vì sao, lại cảm thấy được có chút kinh hãi.

” Ta là đi vào a, chẳng lẽ là bỏ vào? Động tác kia bình thường chỉ có động vật tứ chi mới có thể làm được, tỷ như gà trống, nga, không đúng, gà trống là hai chân, tỷ như miêu, chuột, cẩu, hùng, nga, cũng không đúng, động vật này cũng rất ít bỏ, đúng rồi, là sâu, chỉ có sâu mới có thể bỏ, còn ta cao cấp hơn cả nhân loại, đương nhiên không có khả năng bỏ vào.....”

” Người rốt cuộc vào đây làm gì vậy?” Dương thiếu gia đầu óc có chút đau, tính cách hần từ trước đến nay u ám, trong nhà mọi người đều biết bình thường thiếu gia tuy rằng không phát uy, nhưng một khi phát uy chính là kinh thiên động địa, cho nên không ai dám trêu hần. Hôm nay tên thiếu niên này không chỉ nói toàn những lời vô nghĩa mà còn lộ một vẻ kỳ kỳ quái quái, nào có người nào tự xưng cao cấp hơn nhân loại, trừ phi hần không phải người.

” Uy, người rốt cuộc có biết hay không? Cắt ngang người khác nói chuyện là hành vi rất không lễ phép, uống cho người là công tử cùng chương môn nhân của một đại gia tộc.” Thu Thiên lấy chương chụp bàn, sau đó chống nạnh thành dạng cái ấm trà, cố gắng thể hiện tính cách mạnh mẽ. Hừ hừ, thiếu gia này xem ra chính là cái loại tâm cơ rất sâu trầm, trên mặt biểu tình cũng là âm âm, loại nhân loại này là nguy hiểm nhất, phải tìm cho được yếu điểm của hần, về sau mới có thể có chỗ đứng được.

” Người nói sai rồi, là người chương quán, chương môn nhân chỉ có người trong giang hồ mới xưng hô.” Dương thiếu gia quả nhiên nhanh chóng thu lại tức giận, bình tĩnh trở lại, sau đó hần buông bút, đi quanh Thu Thiên hai vòng, ánh mắt thâm trầm chăm chú nhìn vào trên người Thu Thiên, không biết vì sao, khiến cho hầu tử tinh có một loại cảm giác toàn thân quần áo đều bị lột xuống hết, sau đó lộ ra nguyên hình.

Tự nhéo mình vài cái, Thu Thiên ở trong lòng không ngừng động viên mình: Nhượng hần xem đi, nhượng hần xem đi, hầu tử tinh, người là yêu tinh thông minh nhất thế gian này, hừ hừ, cho dù ánh mắt hần tinh

tường đến mức nào, cũng nhìn không ra người kỳ thật là một con hầu tử, hắc hắc, cứ để cho hắn xem đi, hắn có nhìn giỏi đến cỡ nào, cũng sẽ không rút xuống hai khối thịt.

” Phốc” một tiếng, Dương thiếu gia bỗng nhiên nở nụ cười, sau đó tiếng cười tinh tế từ trên môi hắn phát ra, Thu Thiên nhìn lại, hắn đang lấy hai tay chống đỡ bệ cửa sổ, cười đến cả người run rẩy, tựa hồ như là thấy được cái gì tức cười lắm. Thu Thiên trời sinh tính tò mò, cũng vội vàng tiến đến phía sau hắn, liếc mạng ngoài ra ngoài cửa sổ xem thử. Ngoài cửa sổ cái gì đáng để cười đều không có, chỉ có mấy cây đào cây hạnh đang trở hoa rực rỡ.

” Ta cười chính là người, cho nên không cần nhìn ra bên ngoài.” Dương thiếu gia cuối cùng thu hồi tươi cười, nhìn về phía Thu Thiên bên cạnh:” Người vừa rồi động tác xoay thân thật sự là..... Sao lại tức cười như vậy chứ? Ta lần đầu biết được, nguyên lai có người không cần phải nói nhiều, chỉ cần xoay thân mình vài cái, lại có thể trở thành động tác tức cười nhất thế gian, chỉ sợ là một tên sắc quỷ trúng xuân dược đang bị dục hỏa đốt người, nhìn thấy người xoay vài cái toàn bộ dục hỏa đều tiêu hết.”

Thật sự là tò mò a, rõ ràng thiếu niên này là một trang tuyệt sắc, động tác cũng có thể nói là phong tình vạn chủng, nhưng hắn vì sao còn có thể làm người ta chết cười không đền mạng chứ.

Dương thiếu gia dù bận vẫn ung dung chờ đợi Thu Thiên tức giận kêu to, tính cách hắn vừa mới biểu hiện ra ngoài như vậy, lại nghe lời nói châm chọc, không lý nào lại không tức giận. Cho nên Dương thiếu gia liền lui ra ngoài vài chục bước, miễn cho nước miếng Thu Thiên bắn lên trên người mình, thân pháp kia thật là tuyệt đẹp vô cùng, cho dù là khinh công cao thủ lợi hại nhất trong chốn võ lâm, nhìn thấy thân hình tiêu sái lui về phía sau như hắn, cũng sẽ tán thưởng không thôi.

Nửa ngày không có thanh âm, Thu Thiên cũng không có xoay người lại, Dương thiếu gia sắc mặt đen dần, sau đó nhướn mày, trong lòng cười lạnh nói: “Xem ra quả nhiên không phải cái kẻ tầm thường, có thể thay đổi sách lược nhanh như vậy, có thể hắn vốn rất tức giận, nhưng nghĩ tới trọng trách nặng nề, liền lập tức nhẫn nhịn xuống, tốt lắm, quả là một đại nhân vật, tốt thôi, đối thủ quá yếu trí sẽ không thú vị a, không biết lúc này đây, hắn lại biến thành bộ dáng gì, hắn là rất mị hoặc đi?”

Dương thiếu gia tự nhận không phải kẻ hảo sắc, mà ngược lại, hắn có tinh thần khiết phích thập phần nghiêm trọng, cho rằng chuyện phong nguyệt hắn là làm cùng người mình ngưỡng mộ trong lòng, nhất định là thê tử thú giả danh chính ngôn thuận, cho nên, hắn là chưa bao giờ đi kỹ viện. Không chỉ như thế, đến giờ đã hai mươi lăm tuổi, hắn trừ bỏ tự mình giải quyết nhu cầu sinh lý, không bao giờ đi trêu chọc hoa hoa thảo thảo khác. Nhưng chợt nghĩ tuyệt mỹ thiếu niên ngay sau đó sẽ triển khai thủ đoạn mị hoặc, trên khuôn mặt tuấn tú vô cùng kia không biết sẽ xuất hiện loại nào biểu tình, cặp mắt to tròn ngập nước lại không biết sẽ xuất hiện loại nào thần thái, hắn bỗng nhiên có chút chờ mong trước nay chưa từng có.

Còn chưa chịu xoay người, tốt lắm, muốn thử lực nhẫn nại của ta sao? Hừ hừ, bốn thiếu gia sẽ khiến cho người mở rộng tầm mắt, tốt nhất có thể cho người biết khó mà lui. Dương thiếu gia liền bất động như núi, vững vàng đứng ở nơi đó, hắn thật sự muốn nhìn, là ai không nhịn nổi mà gục trước.

Một khắc, hai khắc, canh ba, một canh giờ trôi qua, Thu Thiên vẫn đang duy trì nguyên trạng. Lần này, ngay cả Dương thiếu gia cũng thật sự nhịn không nổi, hắn đứng đó đã có thể ngủ một giấc, mà Thu Thiên vẫn giữ nguyên tư thế nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Thật sự là công phu đáng sợ, hắn tinh tế quan sát qua, đối phương trong suốt cả quá trình không hề nhúc nhích, ngay cả ngón tay nhỏ bé gấp lại ôm lấy một mảnh vạt áo, vẫn đang duy trì hình dạng gấp khúc.

Vù vù hô..... Dương thiếu gia dùng sức hấp lấy không khí: Được rồi, lần này cho dù là bốn thiếu gia thua, ta cũng thật muốn nhìn, người là bằng cái gì có thể bất động như núi đến bây giờ. Hắn bước một cái xông lên trước, chỉ thấy Thu Thiên hai mắt đại ra nhìn ngoài cửa sổ, bên khóe miệng chảy một đạo nước miếng thật dài. Theo dấu vết bên cạnh vài đạo đã muốn khô cạn có thể suy đoán ra, nước miếng chảy ra không chỉ có một đạo, thế nhưng lại không nhỏ thành giọt trên bệ cửa sổ. Dương thiếu gia không thể không bội phục, người này thủy lực khổng lồ thế thật đúng là kinh người.

” Người..... Người rốt cuộc đang nhìn cái gì?” Dương thiếu gia chần chờ hỏi, thậm chí không thể nào, người ta thường nói có người vì đứng lâu trước cửa sổ, chẳng may bị tà phong xâm nhập, sẽ mắc phải một chứng bệnh gọi là bệnh đại, người bị bệnh này miệng méo mắt tà, chảy nước miếng tí tách. Hay là người này vận khí xui xẻo cực độ, bất quá chỉ đứng thẳng có một chút, liền trúng phải bệnh này?

Hắn tỉnh té nhìn lại, không giống, người này miệng cũng không méo, ánh mắt cũng không tà, trừ bỏ triệu chứng chảy nước miếng là phù hợp, còn lại đều không phải. Dương thiếu gia chưa bao giờ cảm thấy tò mò cực độ như thế, cực độ đến mức hắn không thể không nhăn tít giận xuống mà mở miệng trước:” Uy, người rốt cuộc đang làm cái gì?”

” Ta đang nhìn.” Hầu tử tỉnh hai tay ôm lấy ngực, trong mắt một mảnh mộng ảo mê ly:” Người..... Người vội thì cứ đi trước đi, cứ để cho ta nhìn trong chốc lát, trời ạ, cảnh sắc xinh đẹp a, thật đẹp, thật sự rất đẹp.....” Hắn nhẹ nhàng lung lay đầu, một bộ dáng trầm tụy sâu sắc.

” Xinh đẹp cảnh sắc?” Dương thiếu gia thì thảo tự nói, tái hướng ngoài cửa sổ nhìn lại: Không phải đâu, nơi này hắn mỗi ngày mỗi xem, không cảm thấy được có cái gì xinh đẹp, thậm chí lúc này còn không có hoa rơi như mưa rực rỡ, bất quá chỉ là mấy thụ hoa nhi mà thôi, cho dù xinh đẹp đến cỡ nào đi nữa, so với hậu viên nhà hắn vẫn kém xa.

” Người rốt cuộc đang nhìn cái gì?” Hắn lại hỏi một câu, không biết được vấn đề này thật sự là không cam lòng a.

” Xem quả đào a, người không thấy sao? Từng phiến từng phiến a, đỏ rực một mảnh, vắt vẻo trên ngọn cây, trời ạ, vườn bàn đào của Vương mẫu nương nương bất quá cũng chỉ thế này thôi.”

Hầu tử tỉnh tiếp tục thâm tình tự thuật, làm cho Dương thiếu gia từ trước đến nay tự nhận trấn định âm hiểm cũng hóa thạch tại chỗ. Hắn cứng ngắc quay đầu, trong viện đếm đi đếm lại bất quá cũng chỉ có năm cây hoa đào, hắn gian nan từ kẽ răng phun ra được mấy câu:” Quả đào ở nơi nào? Cho dù là hoa đào, cũng bất quá chỉ có năm cây mà thôi, trong đó còn có một gốc cây là..... mới vừa trồng, còn chưa có cao bằng ta hay người nữa.”

” Người không biết tưởng tượng đi?” Bị người này hết lần này đến lần khác đánh vỡ ảo tưởng hầu tử tỉnh giận tím mặt, thật là, ai mang cái tên phiến phức này đi dìm cái coi, để cho hắn ở trong này ảo tưởng một chút nữa không được sao? Hắn đã tưởng tượng đến chính mình là Tôn Ngộ Không, vừa mới phong làm Tề Thiên đại thánh đi vườn bàn đào, mới vừa hái được một quả đào, còn chưa kịp đưa lên miệng ăn, đã bị người này năm lần bảy lượt chặt đứt, rốt cuộc đem mình trong ảo giác lôi ra, hắn phải tàn sát phong cảnh như thế mới được hay sao?

” Hiện tại tuy rằng là cây đào, là nhất thụ hoa nhi, nhưng nếu tới mùa thu, trên cây kia sẽ từng bước từng bước kết thành đại quả đào, đến lúc đó không phải là từng mảnh từng mảnh sao? Nếu sau này tái ngẫm lại, vài năm về sau, mười mấy năm về sau, hạt đào ăn xong rồi được ném lại trong viện, từ dưới đất chui lên nảy mầm, sẽ lớn lên thành một gốc cây lại một gốc cây đào, sau đó là có thể trở thành một mảnh rừng hoa đào nối tiếp, đợi cho mùa thu.....”

Không đợi nói xong, một đạo nước miếng nữa lại chảy xuống, Thu Thiên lấy tay áo lau đi, sau đó phẫn nộ nói:

” Quên đi, hiện tại nói nữa còn có ích gì chứ? Đều bị người chặt đứt. Ai, hiện tại nếu là mùa thu, có vô số quả đào ăn thì thật tốt?”

Hắn nói tới đây, đột nhiên nghĩ đến chính mình cũng vừa mới ăn hai quả đào, không khỏi kinh hỉ ngẩn đầu nhìn Dương thiếu gia:

” Đúng rồi, vì sao hiện tại cây đào mới nở hoa, trên bàn của người đã có quả đào? Người..... Người từ nơi này làm ra?”

” Ta có một bằng hữu, hắn kinh doanh một mảnh vườn trái cây kỳ quái, vườn trái kia là mùa thu nở hoa, trải qua đông sương lịch tuyết, ngày xuân kết quả. Quả đào mùa xuân phần lớn đều tiến cống, một phần nhỏ giữ lại trong nhà, một phần đem tặng cho các vị bằng hữu, ta vì vậy hàng năm vào mùa xuân mới có thể có chút hoa quả tươi ăn, quả đào kia là hắn ngày hôm trước vừa mới đưa tới.”

Dương thiếu gia ngồi trở lại sau bàn mở sổ sách ra, thờ ơ trả lời vấn đề của Thu Thiên.

Hắn trong lòng nổi lên từng trận nghi hoặc, thiếu niên này nếu thật là do người khác phái tới bên người mình làm nội gián, thật là có chút không thể cân nhắc, nhìn hắn si thái, rõ ràng chính là một tên ngốc nghếch. Nhưng ai lại dám nói hắn không phải phần trư ăn lão hổ, chỉ cần nhìn ánh mắt linh động của hắn,

không giống một tên Tiểu Bạch si từ hoa đào mà liên tưởng đến quả đào mùa thu, kỳ quái, thật sự là chuyện kỳ quái nhất thiên hạ a.

Quả đào..... Quả đào.....trong lòng Thu Thiên đều tràn ngập mấy từ này, hai con mắt chuyển nhanh như chớp, nghĩ thầm, nếu là cả một sọt, đủ cho mình ăn được vài ngày. Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp đem đến đây ăn. Hơn nữa địa phương này kỳ quái, nhất định linh mẫn khí phải cực kỳ dồi dào mới có thể xuất hiện hoa quả khác thường như vậy, ăn vào không chừng có thể tăng tiến công lực a, ân, mau nghĩ biện pháp, nhất định phải nghĩ ra biện pháp đem trái cây này làm của riêng. Hắn nghĩ như vậy, liền không tự chủ được đi đến trước mặt Dương thiếu gia ngồi xuống, đôi mắt – trông mong nhìn hắn, thái độ hung hãn lúc vừa mới đến bay biến sạch.

“Người muốn ăn quả đào?” Dương thiếu gia dễ dàng đoán được ý tưởng trong lòng Thu Thiên. Thấy Thu Thiên vội gật đầu không ngừng, hắn mỉm cười: “”Ân, tốt, chỉ cần người trả lời ta mấy vấn đề, trả lời thật là tốt, tự nhiên liền cho người ăn.”

Hắn thấy Thu Thiên còn đang gật đầu, không khỏi mỉm cười, thầm nghĩ thiếu niên này kiếp trước là hầu tử hay sao? Thích quả đào như thế, còn có thể nghĩ đến vườn bàn đào.

Thu Thiên còn đang gật đầu, rồi lại bỗng nhiên bừng tỉnh, thầm nghĩ mình ngốc hết sức, sao có thể vì mấy quả đào đã bị người ta nắm cái mũi dắt đi. Thế là hắn vội vàng đứng thẳng lưng lên:

“Uy, người hỏi ta, cũng phải cho ta hỏi người mấy vấn đề mới công bình, bằng không đừng nói là quả đào, ngay cả vườn bàn đào của Vương mẫu nương nương ta cũng không thêm, người cũng đừng nghĩ mua chuộc được ta”.

“Không thành vấn đề.” Dương thiếu gia nhún vai, nghĩ thầm, xem bộ dáng của hắn kia, nếu thật sự có vườn bàn đào ở trong này, chỉ sợ ngay cả tổ tông hắn cũng có thể bán cho ta. Khụ khụ, không đúng, cảnh giác, người phải cảnh giác a, sao có thể dễ dàng tin tưởng vẻ ngoài khờ khạo của hắn, nếu không làm chủ được ngay từ đầu, về sau chịu thiệt chính là người.

“Người tên là gì? Từ đâu tới? Đến chỗ ta làm gì?” Dương thiếu gia một hơi hỏi ra ba vấn đề, hắn đã lãng phí nhiều thời gian lắm rồi, còn có sổ sách cần phải xem, một lần giải quyết xong chuyện này thì thật tốt.

“Ta gọi là Thu Thiên, là từ Vụ Ẩn..... A, là từ trong đoàn tạp kỹ đến, lão phu nhân mua ta để hầu hạ người, bầu gánh thói tha không biết xấu hổ kia vì tham tiền của nhà các người, đã dùng kế sách lừa ta ký vào khế ước bán thân. Dem ta bán vào đây, mục đích nó, ta quả thực là xúi quẩy cực độ a, cả đời đã nhận lại bị nhận mổ mắt, người nói ta mang hùng tâm trắng chí khát vọng tốt đẹp làm một hầu..... Khụ khụ, một lòng nghĩ muốn lập công phong hầu, hiện tại lại phải đi hầu hạ người khác, ông trời thật quá tàn nhẫn.....”

Thu Thiên một hơi đem đáp án nói ra, vài câu trong đó suýt nữa liền đem tổ tông gốc gác của mình nói ra hết, cũng may hắn đủ thông minh, thu trở về đúng lúc, bằng không hắn không biết thiếu gia này còn có phản ứng gì, là trực tiếp té xỉu sao? Hay là vừa chạy trốn chết vừa kêu gào “Trao yêu tinh.”

” Đủ rồi”.

Dương thiếu gia cắt ngang oán giận ngút trời của Thu Thiên, hiện tại hắn đại khái biết được sự việc, nói chung là nương thấy hắn đối thiếu niên này quan tâm không giống người thường, cho nên nghĩ đến có thể sử dụng hắn khiến mình khôi phục bình thường. Hắn cười khổ một chút: Tính cách này đã khắc cốt铭心 tâm bao ngày, há lại vì một tên thiếu niên ngu ngốc như thế này là có thể đủ xóa đi sao. Nương lần này xem ra đúng là uống phí một phen quỹ kế.

” Tốt lắm, vậy tới ta hỏi người”.

Thu Thiên gật gật đầu, cảm thấy Dương thiếu gia cũng không tệ, chỉ hỏi ba vấn đề là được. Hắn nhìn đối phương trong nháy mắt trở nên khẩn trương, không khỏi âm thầm buồn cười, gõ gõ mặt bàn nói:

“Uy uy uy, không cần phải như vậy. Ta cũng không phải muốn hỏi người khế ước ở nơi nào, chẳng qua là muốn hỏi tên của người mà thôi, không cần phải phòng bị ta như thế.”

Dương thiếu gia hung hăng liếc Thu Thiên một cái, đồng thời cũng kinh ngạc người này có thể nhìn ra mình vừa mới vừa cứng ngắc sao, từ ngày làm chủ quán Dương thị, hắn đã đem khuyết điểm không giống

người bình thường của mình sửa lại, chỉ còn lại có một chút cứng ngắc, người bình thường nhìn không ra được. Thu Thiên chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra, àn, quả nhiên, thiếu niên này là một nhân tài, không thể khinh thường a.

“Ta gọi là Dương Đào.” Dương thiếu gia bình tĩnh trả lời, chỉ là muốn biết tên hay sao? Hắn không muốn hỏi thêm cái khác? Hay là, hắn chuẩn bị phóng dây dài câu cá lớn, này không phải không có khả năng.....

Đang lúc hắn âm thầm suy tư mãi mê, liền nghe được đối diện truyền đến một tiếng kêu to:

“A, quả khế? Quá tuyệt vời, quá tuyệt vời, ta thích ăn quả khế nhất. Mặc dù có điểm chua, nhưng hương vị vẫn hảo hảo a.....”

Thuận theo lời nói, Dương thiếu gia bị hầu tử tinh nhắc bỗng đặt lên trên ghế, mà tên gia hỏa kia thậm chí còn dám nâng mặt hắn lên tả hữu quan sát tỉ mỉ, cuối cùng dùng ngữ khí thất vọng nói:

“Làm sao giống quả khế a? Căn bản là một chút cũng không giống, quả khế thì phải có năm múi chứ.....”

Dương Đào nổi cáu, một tay chụp lấy cái kẻ tuyệt sắc thiên hạ trước mặt ném bay ra xa, đôi mắt cho tới bây giờ không hề gợn sóng đang dần dần ngưng tụ một tia tức giận, mặt cũng mất đi vẻ trấn định cố giữ. Hắn hướng Thu Thiên hét lớn:

“Người nói cái quái quỷ gì vậy? Vô nghĩa! Người nếu như lớn lên giống như quả khế, còn có thể xem được sao? Cho dù là quỷ, trưởng thành cũng không có khả năng như vậy đi?” Tức chết rồi, tức chết rồi, kẻ ngu ngốc này trong mắt ngoại trừ quả đào, có thể có cái gì khác hay không a.

“Kia có thể trách ta sao? Là người tự nói mình kêu là quả khế, ta còn chưa có mắng người mà, nếu lớn lên không giống quả khế, tại sao còn kêu quả khế? Như vậy dễ làm cho người ta hiểu lầm, người không biết sao?”

Thu Thiên cũng dùng sức rống lại, thật là, người này không nói đạo lý đi? Quả nhiên mình đã nghĩ đúng, hắn chính là âm hiểm giảo hoạt lòng dạ hẹp hòi lại thích to mồm lấn át lẽ phải.

” Ta gọi là Dương Đào..... Dương Đào..... Đào trong chữ ba đào” (Sóng to gió lớn).

Dương Đào tức giận đến mức phân không rõ phương hướng, lửa giận làm cho hắn không có thời gian kịp nghĩ mấy lời chính mình cùng Thu Thiên tranh cãi căn bản là không có nửa điểm ý nghĩa. Hắn thậm chí đen mặt suy nghĩ: Có phải hay không cần phải sửa tên lại a.

Tiếng ồn ào trong thư phòng truyền ra không lâu sau, hậu viện trong phòng lão phu nhân, truyền đến một trận nói cười hưng phấn:

” Lão phu nhân, thiếu gia cùng Thu Thiên mới tới àm ĩ cả lên, ai nha, hai người làm cho cả phòng túi bụi a, căn bản là cùng rống, ông trời a, cực kỳ náo loạn, lão phu nhân, chúng ta đi qua nhìn xem đi”.

” A? Àm ĩ cả lên? Ông trời phù hộ a, Đào nhi nhà chúng ta cuối cùng cũng biết cãi nhau. Thu Thiên này quả nhiên là phúc tinh dương gia ta. Cảm tạ trời đất, cảm tạ trời đất a.....”

Trong đại sảnh, lão phu nhân quỳ trên mặt đất lão lệ tung hoành, sau đó nhanh nhẹn đứng lên, trung khí mười phần quát:

” Đi, tất cả mọi người theo ta đi xem, nhìn xem hai người nam nhân àm ĩ cái gì”. Nàng nói xong, lại mừng khắp khởi dẫn đầu hướng về phía ngoài cửa đi đến, phía sau, một kéo theo cả một đội ngũ dài lê thê.

=== continue...

3. Chương 3

Dương Đào cùng Thu Thiên thẳng tắp đứng ở tiền thính, lão phu nhân trên chủ tọa còn đang tươi cười hỏi: “Các người rất cuộc là vì cái gì cãi nhau a? Đến, nói cho nương nghe một chút, nương phân xử cho các người, ai nha, không nên nương nung nha, bất quá là cãi nhau mà thôi, ai mà chẳng có lúc tranh cãi, các người không đem lý do nói ra, ta làm sao phân xử cho các người, đúng hay không? Đến, nói ra nói ra.....”

Thu Thiên cuối cùng nhin không được. Hấn bị lão phu nhân này oanh tạc đã non nửa canh giờ. Lý do cãi nhau mất mặt như vậy đáng lẽ hấn quyết không nói ra, nhưng hiện tại, hấn cảm giác được mình sắp đầu hàng, không khỏi cảm thán chính mình quả nhiên là hầu tử, một khi là hầu tử suốt đời vẫn là hầu tử, mặc dù tu luyện một ngàn năm, vẫn không thể nhần nhin a.

“Lão phu nhân, ta..... Chúng ta là đang cãi nhau, người rút cuộc có hiểu hay không a? Là cãi nhau, cãi nhau.....”

Hấn tăng thêm ngữ khí vào hai chữ sau, đã thấy lão phu nhân cười tủm tỉm gật đầu.

“Đúng vậy, là cãi nhau a, ta cũng không nói các người là đang liếc mắt đưa tình, ta chỉ là muốn nghe lý do một chút thôi, đến, bé ngoan, mau nói cho ta biết, các người rút cuộc vì cái gì.....”

” Ta chịu không nổi”. Dương Đào mặt không chút thay đổi xoay người bước đi, hấn thật sự không rõ, nếm trải qua bao nhiêu đau khổ, vì cái gì, nường còn có thể mang một bộ dáng không thần kinh không đại nã như thế này. Lúc trước nếu không phải bởi vì nàng từ tâm, chính mình đã sớm trầm thảo trừ căn(1). Hảo, trước kia không nói, dù sao mấy cây cỏ con con kia cũng đã bị giám sát chặt chẽ, không có khả năng gây sóng to gió lớn gì, nhưng..... Nhưng nàng đã là lão thái thái lão phu nhân Dương gia, hấn thật sự rất muốn kính nhờ nàng thể hiện uy nghiêm của một đương gia chủ mẫu, không cần dùng vẻ mặt mỹ nhân hết thời ở trước mặt mình giống như thiếu nữ khờ khạo mà đùa giỡn.

” Oa, thiếu gia đi rồi, ta phải đi theo hầu hạ hấn a!”

Thu Thiên không phải ngu ngốc, nếu ngay cả quả khế âm hiểm kia cũng không đỡ nổi chiêu thức của lão phu nhân, mình mà ở lại chỗ này, chẳng phải càng nguy hiểm. Hấn vừa muốn động chân, lại bị nha hoàn tỷ tỷ đáng yêu đè lại.

“Kỳ thật người không nói, cũng không sao”.

Sắc mặt Lão phu nhân bỗng nhiên lại trở nên thực đau thương, làm cho Thu Thiên không thể không thán phục công phu biến sắc mặt của nàng thật là thâm hậu.

” Ta chỉ muốn đến nghe người cùng Đào nhi cãi nhau, cũng rất vui vẻ. Người biết không? Đứa nhỏ kia cho tới bây giờ đều là một bộ dáng âm âm trầm trầm, từ lúc hấn hiểu chuyện, ta không còn thấy hấn cười qua hay khóc qua, thậm chí là giận qua. Đứa nhỏ này đã chịu rất nhiều đau khổ, hôm nay mới biến thành cái dạng này, ta..... Ta bởi vì muốn cho hấn trở nên giống người bình thường, có thất tình lục dục bình thường, mới không tiếc lưu lại người, kỳ thật ta cũng biết người là vô tội, nhưng..... Nhưng không có biện pháp, tâm của người làm mẹ, là toàn bộ đặt ở trên người nhi tử a.....Thu Thiên người có thể hiểu cho ta không?”

Lão phu nhân nước mắt tung bay, nắm chặt tay Thu Thiên khóc lóc kể lể.

“Ta..... Ta có thể hiểu được. Đáng thương..... Đáng thương tấm lòng của người làm cha làm mẹ trong thiên hạ..... Kia..... Rút cuộc quả khế vì cái gì lại trở thành như vậy?”

Thu Thiên rút tay về. Trên mặt nặn ra nụ cười cứng đơ. Ông trời a. Nhân loại càng ngày càng đáng sợ. Lão phu nhân này rõ ràng muốn giành được sự đồng tình của ta, nước mắt nàng cũng vắt ra được a. Còn..... Còn giả bộ tội nghiệp như vậy. Hấn dễ dàng nhìn thấu quỷ kế của lão phu nhân, nhưng đồng thời, hấn lại đối với thân thể Dương Đào cảm thấy tò mò. Người kia luôn bày ra một bộ mặt như người chết, trong ánh mắt tất cả đều là mưu tính, là đề phòng cùng dò xét, không phải người bình thường nên làm. Lão phu nhân này tuy rằng có giả vờ, nhưng lời của nàng cũng thực chân thành, phỏng chừng sẽ không tùy tiện bịa đặt ra một câu chuyện xưa để lừa gạt mình.

Lão phu nhân thu nước mắt, trên mặt thu bộ dạng diễn trò vừa rồi, thở dài nói:

” Ta là tiểu thiếp lão gia thú về từ kỹ viện. Dương gia là đại gia tộc, sao có thể cho phép chuyện tình đời phong bại tục loại này phát sinh, nếu không phải lão gia nắm giữ sinh kế toàn tộc, lại là tộc trưởng, ta đại khái sẽ bị trầm đường(2). Nhưng dù vậy, địa vị ta trong nhà cũng không đáng nói. Vốn tưởng rằng sau khi sinh hạ Đào nhi, mọi chuyện sẽ tốt hơn, cũng không nghĩ đến, Đào nhi mới vừa sinh hạ không lâu, lão gia liền bệnh không dậy nổi, không bao lâu thì mất. Bỏ lại chúng ta cô nhi quả phụ, nhận đủ mọi khó dễ của đại phòng phu nhân cùng các thiếu gia tiểu thư. Đào nhi khi đó luôn khóc hỏi ta, vì sao ca ca tỷ tỷ luôn đánh hấn khi dễ hấn, ta không biết nên trả lời thế nào, nhưng sau này, chính hấn tìm được đáp án, hấn

biết bọn họ cần bản không xem hấn là huynh đệ. Từ đó về sau, hấn liền thay đổi, không thèm nói lại cũng không hề cười, bị khi dễ cũng chỉ là yên lặng chịu đựng, cho dù trên đầu bị tảng đá đập đến thùng lỗ chảy máu, hấn cũng không khóc”.

“Mười lăm tuổi năm ấy, hấn rời gia, không biết đi đến nơi nào. Ta nguyên tưởng rằng..... Đời này cũng không thấy được Đào nhi của ta, sẽ không còn được gặp lại hấn, ai ngờ..... Ai ngờ mười năm sau, chính là hai năm trước, hấn đã trở lại, hơn nữa là áo gấm về nhà, đã trở thành đại chủ nợ của tất cả hiệu buôn của Dương gia, ta chỉ nghe hấn nói hấn có mấy người bằng hữu lợi hại giúp hấn, lại không biết Hoàng Thượng cũng là bằng hữu của hấn, hấn đem đại trạch này mua lại, làm nở mày nở mặt đại gia tộc Dương gia, người trước kia khi dễ hấn, một đám đều phải cúi đầu tận tụy, may mắn ta ngăn cản, cuối cùng hấn mới cho bọn họ một con đường sống, nhưng mà Đào nhi, hấn vẫn như cũ sẽ không khóc, sẽ không cười, sẽ không thương tâm, sẽ không cao hứng, có đôi khi ta nhìn thấy hấn, sẽ suy nghĩ người này rốt cuộc có khác gì là cường thì đâu?”

Lão phu nhân nói tới đây, bỗng nhiên khụ hai tiếng, xấu hổ nói:” Cái kia.....thật xấu hổ, ta không nên nói đứa con mình như vậy, nhưng mà ta nói..... Cũng là sự thật, Thu Thiên, không tin người hỏi một chút người trong phủ, mọi người có đúng hay không đều có loại cảm giác này?”

Nàng nói xong, không đợi Thu Thiên đặt câu hỏi, bọn nha hoàn đã trầm miệng một lời hồi đáp: “Đúng vậy, lão phu nhân người nói một chút cũng chưa sai”.

“Như thế..... Như thế thật đáng thương a?”

Hầu tử tỉnh mở to hai mắt, hoàn toàn bị vận mệnh Dương Đào làm cảm động, Lão phu nhân chỉ nhìn về mặt của hấn, liền biết hấn trong lòng suy nghĩ cái gì. Thế là làm vẻ mặt đau khổ gật đầu nói:

“Đúng vậy đúng vậy, cho nên Thu Thiên, coi như ta cầu người, nhất định phải làm cho con ta khôi phục thành người bình thường, ta tình nguyện táng gia bại sản báo đáp đại ân đại đức của người.....”

Nàng nói xong tái quỳ xuống, lại bị Thu Thiên nâng dậy, hầu tử tỉnh kia cũng không phải yêu tình thích lừa bịp, đối lão phu nhân ha hả cười nói:

“Được rồi lão phu nhân, thân thể quả khổ thật sự là rất đáng thương, cho nên ta nhất định sẽ giúp hấn, cũng coi như là làm việc thiện tích đức, này với ta mà nói, cũng là vô cùng có lợi. Bất quá ý định táng gia bại sản của người không chút thành thực thì không nên nói, người cho là ta không biết hay sao? Nhà các người là do quả khổ làm chủ, người nếu táng gia bại sản, cũng bất quá chính là đem một ít tiền riêng cùng trang sức hồi môn cho ta thôi, đúng rồi, người là xuất thân từ kỹ viện, trang sức hồi môn đại khái cũng là không có. Tóm lại, ta nhất định giúp quả khổ khôi phục thành người bình thường, cái này người yên tâm đi”.

Lão phu nhân liền tiếp gật đầu, Thu Thiên biểu tình lạc quan tự tin vô cùng ngẩng đầu đi ra ngoài. Ở phía sau, lão phu nhân sau một lúc lâu nhìn theo thân ảnh hấn, bỗng nhiên nhếch miệng cười nói:

“Khá lắm, đứa nhỏ này thật thông minh lanh lợi, không đơn giản đâu, ha ha, hấn mà ở cùng Đào nhi nhất định sẽ có không ít trò hay để xem a”.

Nàng chuyển hướng bọn nha hoàn vây quanh bên người, nghiêm mặt phân phó: “Các người từ nay về sau trông coi cho ta, một khi thiếu gia bên kia có trò hay để xem, nhưng ngàn vạn lần đừng để bại lộ, phải lập tức đến cho ta biết một tiếng, hiểu chưa?”

Đã đi ra ngoài rất xa ngoài cửa, hầu tử tỉnh bỗng nhiên dùng một cái té ngã, nửa ngày mới đứng lên. Hấn vỗ vỗ tro bụi trên người, một bên lẩm bẩm: “Mẹ nó, pháp lực cao cường chính là điểm không tốt, lời không muốn nghe cũng phải nghe”.

Quay đầu lại trừng mắt nhìn phòng lão phu nhân một cái: “Còn có lão bà này, nàng ta có phải là người bình thường hay không đây? Quả khổ phải gánh vác thêm một người mẹ như nàng, khó trách phải tự lực cánh sinh, nếu không hấn bị bọn huynh đệ đáng giận đánh chết cũng không phải không có khả năng”.

Hấn cứ như vậy một bên mắng lẩm nhẩm, một bên đi về phía trước, đi được nửa ngày mới nhớ tới một vấn đề trọng yếu: Mình là từ trong thư phòng đi ra, Dương Đào mới rồi cũng ở thư phòng, nhưng hấn đi ra ngoài sớm hơn mình, như vậy hiện tại phải đi đâu mà tìm hấn đây? Đường đường hầu tử thế nhưng có

ngày đứng ở một chỗ không xác định được phương hướng, nếu chuyện này truyền ra hẳn còn không bị yêu tinh đồng bạn cười chết, hẳn cũng không phải bồn thử, bồn xà, bồn long yêu tinh a.

” Ta còn đang cho rằng người ở trong này thường thức cây mọc như thế nào chứ?”

Phía sau bỗng nhiên vang lên thanh âm đầy tiểu ý, Thu Thiên nhìn lại, liền thấy Dương Đào dựa vào một thân cây phía sau mình, miệng hơi hơi nhếch lên, lộ ra răng nanh tuyết trắng, cái biểu tình kia, nhìn như thế nào cũng cảm thấy có chút quỷ dị.

” Ân, kỳ quái, người đây là đang cười sao? Nhưng lão phu nhân nói, người căn bản là không biết cười a, người lộ ra loại vẻ mặt này, phải gọi là gì nhỉ? Khóc hay sao? Không đúng không đúng, không có nước mắt a”.

Thu Thiên sờ sờ cằm, đánh giá Dương Đào từ trên xuống dưới, tức khắc khiến đối phương thu hồi dáng cười, trở thành “hừ” một tiếng.

” Ân, thật tốt quá, còn cứu được, biểu tình thay đổi coi như không cứng ngắt, hơn nữa tốc độ cũng rất đáng khen ngợi, lão phu nhân kỳ thật cũng không nên quá lo lắng”.

Thu Thiên vui vẻ cười thành tiếng, nhìn Dương Đào trong nháy mắt sắc mặt tối đen, hẳn hoạt bát đi tới trước mặt Dương Đào, chỉ vào mặt Dương thiếu gia ha ha cười nói:

” Ba loại biểu tình, hơn nữa lần này ngay cả sắc mặt cũng thay đổi, Aha ha ha, ta thật sự là rất rất giỏi, cứ như vậy, ta..... A.....”

“Ba” một tiếng, cây quạt đã gõ vào đầu Thu Thiên, mặt Dương Đào đã không thể nói được là biến thành màu sắc gì nữa:

” Ta nói cho người, người rất ngu ngốc, trong nhà ta có nương ta một cái là đủ rồi, ta không cần người thứ hai đến chọc tức ta”.

Hắn nói xong, xoay người bước đi, trong lòng kỳ quái mình mới nảy rớt cuộc vì cái gì lại đến gần thiếu niên này, cứ để hắn đứng ở chỗ này ngăn người ra có phải hay hơn không? Vậy mà còn có thể cùng hắn nói chuyện, quả nhiên ngu ngốc cũng là bệnh có thể lây.

Ông trời, ta vừa bị con người đánh phải không? Thu Thiên sờ đầu, trong lòng kêu lên, mang thân người không tốt một chút nào, nếu mình vẫn còn là hầu tử, đừng nói một Dương Đào, cho dù có mười Dương Đào, một trăm Dương Đào, cũng không thể đánh trúng một mảnh góc áo mình, chính là hiện tại, hắn vung vẩy hai cánh tay, oán hận lắm lắm:

” Ngắn như thế, nhỏ như thế, lúc gấp gáp thì không giúp gì được, các người cũng quá vô dụng, thật không biết đây là tiến hóa hay là thoái hóa a”.

Vừa ngẩng đầu, thân ảnh tiêu sái đã muốn đi xa dần, Thu Thiên lo lắng hô to:

” Uy, người đừng chạy, người sao phải chạy như vậy? Chờ ta chút a.....”

Hắn một bên truy, một bên còn hô to gọi nhỏ âm ỉ, khiến cho bọn hạ nhân đi ngang qua nhiều lần hướng về phía này nhìn xung quanh. Cuối cùng Dương Đào thật sự chịu thua hắn, không thể không dừng cước bộ, quay đầu lại tức giận nói:

” Đủ rồi, người không quát to không được sao? Người ta không biết còn tưởng rằng chúng ta là đào phạm(3)ni.”

Thu Thiên cuối cùng cũng đuổi theo kịp, tức giận nói:

” Hừ, ta sao có thể không như vậy chứ, nơi này của người đường quanh quanh co co, so với trên núi còn phức tạp hơn, vạn nhất để người chạy mất, ta tìm không thấy người thì sao?”

Hắn nói xong, Dương Đào đã tức giận đến nói không ra lời, xoay người bước đi, Thu Thiên lại nhắm mắt nhắm mũi theo sau đuôi.

” Ai, người vừa mới nghe thấy được không? Thiếu gia cùng người kia nói đùa phải không, hần thể nhưng có thể nói ra một câu hài hước ‘ không biết còn tưởng rằng bọn họ là đào phạm’, trời ạ, kia thật là thiếu gia sao?”

” Đúng vậy đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế, ai nha, đừng đứng đây nói nữa, nhanh đem tin tức này nói cho lão phu nhân, một bao tiền lì xì là không thiếu được.”

” A, đúng, đúng, đúng, đúng vậy, đúng vậy, cũng là người thông minh.”

Bọn người hầu tốp năm tốp ba đi ngang qua Dương Đào cùng Thu Thiên, mỗi người đi qua, còn quay đầu lại tặng cho bọn hần một cái biểu tình tựa tiểu phi tiểu cực kỳ quý dị. Dương Đào tư thế tiêu sái tuy rằng còn duy trì tiêu sái cao ngất, nhưng cái mũi đã muốn vắn vẹo, sao cho tới bây giờ hần mới biết, bọn người hầu trong nhà cũng là một lũ ngu ngốc, xem ra là nên cân nhắc một chút có cần đối đãi người hầu này hay không, điều kiện tiên quyết là: Nương hần nhất định không đồng ý, còn chưa kể nàng sẽ bày ra tiết mục: nhất vừa diễn vừa khóc, nhĩ nháo, tam thất cổ.

” Oa, nhà các người người hầu thật nhiều a.” Thu Thiên một bên nhìn mấy người hầu này một bên cảm thán:” Hơn nữa đều thực đáng yêu, một chút cũng không giống người. Chẳng qua bọn họ mỗi người đều quay đầu lại nhìn chúng ta một chút để làm gì a? Đây là người quy định nhìn thấy người phải bày ra biểu tình cùng tư thế như vậy sao? Ha ha ha, quả khế người thật đúng là không giống người thường.”

” Ngu ngốc như người mới có thể cảm thấy được bọn họ đáng yêu.”

Dương Đào đi mà giống như đang đào tẩu, hiện tại hần đã hoàn toàn buông tha cho thân phận của Thu Thiên, nguyên bản còn tưởng rằng kẻ này được đưa tới bên người mình làm nội ứng, hiện tại đã rõ, căn bản là một kẻ ngu ngốc, vậy mà mình lúc trước còn đánh giá rất cao hần, chờ chút, trọng điểm hình như không phải cái này.

” Người gọi ta là gì?”

Dương Đào quay đầu lại, không dám tin nhìn Thu Thiên, nghĩ thầm hần ta chỉ là phát âm không chính xác mà thôi, không phải là biệt danh gì gì đó, ít ra sau khi hần làm chủ Dương gia, vốn không có người nào dám cho đối hần gọi biệt danh này nọ, hơn nữa nếu là biệt danh, tại sao lại là quả khế? Trước kia cái bọn không đáng làm huynh đệ kia chẳng phải đều gọi hần là ” Cầu thẳng, cầu tử” linh tinh hay sao? Quả khế, loại biệt danh này, đối với hần lực sát thương cũng quá nhỏ đi.

” Quả khế, ta vẫn đều gọi người là quả khế a.” Thu Thiên không rõ Dương Đào vì sao lại kinh ngạc nhìn mình như thế, còn cao hứng giải thích:” Tuy rằng người trưởng thành một chút cũng không giống quả khế, cho nên gọi người quả khế sẽ làm quả khế cảm thấy thực sinh khí thực mát mẻ, chính là thân thể của người thực long đong, cho nên ta quyết định rộng lượng một chút, gọi người quả khế là hy vọng người có thể giống quả khế, tuy nhiều góc cạnh, nhưng về sau không bao giờ ... bị người khác khi dễ, a, đương nhiên, người không cần bắt chước y như quả khế vậy, rất chua ăn không nổi a.”

Cái gì..... Cái gì là” Gọi người quả khế sẽ làm quả khế cảm thấy thực sinh khí thật mát mẻ”, hần đường đường chủ nhân Dương thị gia tộc bị kêu thành quả khế, cảm giác thực sinh khí thật mát mẻ trở thành của quả khế, a phi, hần có thể không xứng với biệt danh quả khế này hay sao? Dương Đào giận không thể át chế, nhưng biểu tình dữ tợn có chút dịu đi khi nghe đến câu tiếp theo của Thu Thiên.

Này vẫn là lần đầu có người đối với mình nói câu ” Hy vọng người có thể giống quả khế, tuy nhiều góc cạnh, nhưng về sau không bao giờ ... bị người khác khi dễ” Mặc dù là mẫu thân, nàng cho tới bây giờ đều chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng. Các bằng hữu thì cho hần trợ giúp lớn nhất, cổ vũ hần, lại càng nói đến những kẻ gọi là huynh đệ hần, căn bản đem hần đối đãi như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt cần phải nhổ bỏ, cho nên..... Thu Thiên thật đúng là không giống những người khác. Khác đến mức làm cho hần..... Bỗng nhiên trong lúc đó cảm thấy được trái tim đã muốn kết băng tựa hồ ấm áp lên. Bởi vậy, một câu cuối cùng vốn dĩ làm cho hần đang muốn giậm cẳng giậm chân, lại thủy chung bảo trì yên lặng, mãi cho đến khi vào thư phòng.

” Oa, người còn dám tới nơi này, không sợ nương nương quay trở lại a?”

Thu Thiên bước vào thư phòng, chợt nhớ đến oanh tạc của lão phu nhân mới nãy lòng còn sợ hãi, ký ức hãy còn mới mẻ. Dương Đào nhìn thật cẩn thận Thu Thiên một cái, bỗng nhiên mở miệng nói:

” Nếu là nương phái người tới hầu hạ ta, vậy người đi giúp ta pha một ly trà đi, dụng cụ đều ở trong nội thất, người cẩn thận một chút có biết không? Kia đều là trà cụ ta thích nhất.”

” Vâng, quả khổ thiếu gia.”

Thu Thiên hưng phấn gật đầu, thiếu gia này xem ra đã nhìn nhận mình trở thành người hầu của hắn, một khi đã như vậy, mình cũng nên hảo hảo trợ giúp hắn, đợi cho hắn hoàn toàn khôi phục thành tính cách như người bình thường, đối với việc tu hành cũng có thể rất có ích, còn có thể từ chỗ lão phu nhân có được đáp án: hỏi thể gian tình là gì, có thể nói là nhất cử tam đắc(4)a. Mang theo ảo tưởng tốt đẹp, hắn chạy nhanh như bay vào nội thất, sau đó bỗng nhiên nhớ tới cái gì quay đầu lại nói:

” Đúng rồi quả khổ, ta gọi là Thu Thiên, nhớ kỹ nga.” Sau đó lại chui đầu vào nội thất.

=====

(1) Trảm thảo trừ căn: Diệt cỏ diệt tận gốc.

(2) Trầm đường: Cho vào ***g ...heo thả xuống sông.

(3) Đào phạm: Tội phạm vượt ngục.

(4) Nhất cử tam đắc: giống như một mũi tên bắn trúng...ba con nhạn ^^

4. Chương 4

Dương Đào nhìn theo bóng dáng hắn, nhin không được thở dài, mỉm cười lắc đầu nói:” Hành động lỗ mãng như vậy, sao lại thấy giống hầu tử.....” Còn chưa kịp nghĩ xong, liền nghe trong nội thất truyền đến một trận “! Lang đình dương bùm ôi” thanh âm, hắn sửng sốt một chút, sau đó đột nhiên như là nhớ tới cái gì, đứng dậy vọt vào nội thất.

Đầu tiên đập vào tầm mắt hắn hình như là chiếc ghế cổ quý giá trang trí hoa văn cây cảnh, hiện tại đã tán thành mấy khối đầu gỗ, bị thấm phơi khô ở cửa, tiếp theo, một thiếu niên tuyệt mỹ đang ở dưới gầm bàn loay hoay làm gì đó. Cuối cùng, tại bên người thiếu niên kia, là một đống những mảnh nhỏ thâm tử sắc (1) nằm rải rác loạn xạ trên mặt đất, đến nỗi đồ vật kia nguyên hình là cái gì, Dương Đào nghĩ cũng không dám nghĩ, hắn theo bản năng hướng lên trên bàn nơi để trà cụ thường ngày liếc mắt một cái, sau đó liền lớn tiếng hét rầm lên.

” Hỗn đản, a a a a, ta muốn giết ngươi.....” Trà cụ yêu nhất của hắn a, không chỉ có như thế, kia còn là trà cụ mà dương kim hoàng thượng ngự ban. Dương kim thiên hạ này vền vền chỉ có một bộ, vốn là tiền cống cho Hoàng Thượng dùng, kết quả biết chính mình yêu trà, hắn không tiếc sai người ban cho mình. Năm năm, hắn vẫn cẩn thận giữ gìn, bộ trà cụ này có ý nghĩa còn hơn cả giá trị của nó, khi đó mọi người giấu diếm thân phận cùng nhau kết giao, sau này dù biết rồi vẫn cùng nhau duy trì tình bằng hữu a.

” Đừng..... Đừng kích động, chính là..... Chính là nát một chút mà thôi, ta..... Ta sẽ phụ trách sửa chữa.....” Vốn đã trốn dưới bàn không dám nhúc nhích, Thu Thiên nhảy dựng lên, chạy vòng vòng trong phòng, một bên còn không quên thì thào mắng:” Chết tiệt, nhân gian làm cái bàn sao không chứa một chỗ cho người ta chui vào a, đối phong cách lúc nào vậy a? Rõ ràng lúc trước loại bàn bát tiên đều có kẻ hở a.”

Dương Đào nhả mào kim tinh, sử xuất duy nhất công phu- thượng thừa khinh công, ở trong phòng cùng Thu Thiên đuổi chạy lòng vòng, thế là, trong lúc nhất thời, ‘bình lách cách bành’ thanh âm không dứt truyền vào tai, cùng với tiếng nam nhân rống giận dữ hòa vào âm thanh lo lắng vừa thanh minh vừa cầu xin tha thứ. Còn có ngoài phòng từng đợt tiếng bước chân:” Đi, mau nói cho lão phu nhân đi, hiện tại cãi nhau đã thăng cấp thành động thủ động cước, mau, Thu Thiên thật đúng là không phụ sự mong đợi của mọi người, thiếu gia hôm nay chuyển biến thật đúng là mau a.....”

Đến khi lửa giận không còn thiêu đốt lý trí, Dương Đào lập tức dừng bước, hắn ngơ ngác nhìn đống đống hỗn độn, cái bác cổ quý giá đã muốn không còn nhất kiện đầy đủ, lúc này toàn bộ nằm trên mặt đất rên rĩ,

còn có những quyển sách trên quý đóng buộc chỉ thừng, đáng thương trang sách đều rời khỏi gáy, trong không trung vài trang sách cực độ ai oán dùng tốc độ chậm nhất từ từ rơi xuống.

” Người..... Người tên hồn đản này.....”

Dương Đào ngón tay đều run rẩy, chỉ vào Thu Thiên cảm giận kêu, mà Thu Thiên vẫn hoàn hảo đứng ở bên bàn bên kia thở dốc, một bên nhỏ giọng lầm bầm:

” Thật là, thân người vẫn là không được a, mới chạy vài vòng, sao trái tim này trở nên yếu như vậy?” Sau đó hắn nghe thấy Dương Đào bên này chỉ trích, không khỏi chợn mi, lớn tiếng tranh cãi nói:” Uy, người không thể ngậm máu phun người, ta rõ ràng chỉ đánh vỡ có hai cái, không phải là mấy thứ này, kia đều là do lúc người truy đuổi ta người va phải, đúng, vốn khinh công của người không kém, tuy rằng so với ta còn kém rất nhiều, nhưng ai lại xây gian thư phòng nhỏ như vậy, đồ vật thì chất đống nhiều như thế? Mà người lại đang nổi cơn thịnh nộ, cho nên không có tâm tư không chế một chút lực chú ý thôi.....”

” Cảm miệng, còn không phải là bởi vì người, nếu không phải người đánh đổ trà cụ ta tối yêu thích, ta còn tức giận đến mức mất đi lý trí mà đuổi theo người sao?”

Hắn nói xong, Thu Thiên liền nhún nhún vai nói:” Kỳ thật cũng không trách ta a, bắt quá ta chỉ là vừa mới nhận được việc, rất hưng phấn, cho nên lúc chạy vào thấy cái ghế dựa kia, liền nhìn không được mượn một chút lực nhảy lên, ai biết cái ghế kia quá yếu ớt, chạm nhẹ nhàng một cái liền vỡ ra, liền lụy ta cũng bị quăng ngã một cái, sau đó, đương nhiên, ta cũng không muốn mình bị ngã, liền liều mạng nghĩ muốn ôm lấy thứ gì đó để ổn định thân hình, nhưng ai biết ta lại vớ phải một mâm toàn ẩm trà chén trà, tái sau đó.....” Hắn lại nhún vai, mở hai tay ra:” Ngay lúc người tiến vào thì nhìn thấy cái dạng này.”

” Người..... Người nhảy lên ghế dựa? Người là hầu tử hay sao, người...?”

Dương Đào tức giận cả thân mình đều run lên, nương hắn rốt cuộc là muốn cái gì a, phải một kẻ ngu ngốc như thế đến hầu hạ mình hay là muốn tức chết mình a. Hắn dậm ngực dậm chân, trên mặt biểu tình rất chỉ phong phú, thật là, cả nửa đời người chưa từng xuất hiện qua, về phương diện nào đó cũng chứng minh câu danh ngôn kia: Có đôi khi, sức mạnh thù hận so với sức mạnh tình yêu lớn hơn rất nhiều.

” Người rống cái gì, dù sao mấy thứ này cứ để lại trong này, ta sửa chữa lại cho người không phải được rồi sao?”

Thu Thiên đứng ở phía bên kia mép bàn không kiên nhẫn nói. Thật là, cái tên quỷ hẹp hòi này rống cái gì a, đôi tay khéo léo của ta ngay cả chức nữ tỷ tỷ so ra còn kém, có thứ gì mà ta không sửa tốt a? Nhìn kỹ dưới đất cũng thật hỗn độn, nga, có điểm nhiều a. Chờ chút..... Hắn đột nhiên cúi xuống, hưng phấn nói:

” Nguyên lai dưới cái bàn này có ba mặt, có một mặt trống không a, trách không được, ta là từ phía sau chui đương nhiên chui không vào, nếu chui từ trước mặt, nhất định có thể chui vào dễ dàng.”

Dương Đào suýt nữa té xỉu, lúc này là lúc gì, ngu ngốc kia còn có tâm tư nghiên cứu cái bàn. Hắn vốn nghĩ thôi đành quên đi, dù sao mấy thứ này cũng là nhất thất trên bảo, cho dù bán hắn cũng bồi không nổi. Nhưng mà, hiện tại nghe Thu Thiên nói ra những lời này, hắn liền càng thêm tức giận quăng ra một câu:

” Người đã có thể sửa chữa hảo, vậy người ngay tại nơi này từ từ tu sửa đi, lúc nào sửa xong, lúc đó mới có thể ăn cơm.”

” Uy, ta không ăn cơm, ta chỉ ăn quả đào, người nhớ kỹ a.”

Thu Thiên lớn tiếng nói, một bên đánh giá mấy thứ đồ nát, ân, một số đồ vật đều đã vỡ thành bột phấn, thoạt nhìn có chút khó khăn, bắt quá không hề gì, mình pháp lực cao cường, sợ cái gì.

Hắn xắn tay áo lên, hướng Dương Đào ngoắc ngoắc ngón tay:” Nhớ kỹ a, là quả đào, đem quả đào chuẩn bị tốt cho ta, chỉ cần một đêm, ta đem nơi này phục hồi như lúc ban đầu cho người.”

Dương Đào giận dữ cười mỉa, lúc này là lúc nào, tên chết tiệt ngu ngốc còn dám nói mạnh miệng, uống cho mình mới vừa thương hại hắn một chút, phi phi phi, cái gì thương hại, hắn việc gì phải thông cảm cho một kẻ ngu ngốc quá phận chỉ biết làm hỏng sự a. Hắn xoay người xuất môn, lạnh lùng ném lại một câu:

” Đi a, chỉ cần người có thể đem mấy thứ này hoàn lại, cả sọt quả đào kia chính là của người.”

” A, nói phải giữ lời a, quá tuyệt vời quá tuyệt vời, quả đào quả đào ta đến đây.....”

Thu Thiên hưng phấn nhảy xuống khỏi cái bàn, không cần thận chân dẫm nát một khối đồ sứ, nhất thời trượt chân té trên mặt đất. Hắc xấu hổ cười cười đứng lên, Dương Đào cũng không còn lòng dạ nào ở lại nhìn hắc diễn xuất trò khôi hài, ông tay áo vung lên, hắc thật mạnh đóng cửa phòng, đi thẳng ra thư phòng.

Lúc ra đến đại môn, liền thấy lão phu nhân mang theo một đại đội người hầu lúi rúi vội vàng hướng thư phòng tiến đến, Dương Đào không khỏi mỉm cười, lẩm bẩm:” Sớm đoán được sẽ như vậy, may mắn ta nhìn thấy sớm, cục diện rối rắm để cho Thu Thiên tự mình thu thập đi.”

Dương Đào đi một vòng quanh các cửa tiệm tử lâu của Dương gia trong thành, nghe xong chương quây thuộc hạ báo cáo về tình hình sinh ý gần đây, khi về đến nhà, đã sắp đến giờ Dậu, mọi người trong nhà cũng đã sớm ăn qua cơm chiều, còn hắc trước đó cũng ở tử lâu ăn no, ngày hôm nay nhiều chuyện phát sinh, Dương Đào cảm thấy có chút mệt mỏi, sau khi ở các nơi trong phủ dạo qua một vòng, xem xét bọn hạ nhân tuần đêm, hắc liền hướng về phòng mình, tính toán tắm rửa xong sẽ ngủ sớm một chút.

Lúc đi ngang qua thư phòng, bất ngờ phát hiện nơi đó còn điểm ngọn đèn, Dương Đào có chút ngoài ý muốn: Không phải đâu? Cái tên ngu ngốc kia sẽ không thành thực ở lại thư phòng muốn sửa chữa vài thứ kia đi? Trừ phi là thần tiên hỗ trợ, nếu không, ai có thể làm cho đám trà cụ vụn nát này phục hồi như cũ? Giống như nước tràn khỏi chén thì không thể nào thu lại được, nhìn bộ dáng hắc hắc là cũng rất thông minh, đừng nói là ngay cả điểm này cũng không hiểu?

Chần chờ một chút, Dương Đào cuối cùng vẫn không thể không quan tâm, a phi phi phi, cái gì quan tâm, đánh chết hắc cũng sẽ không thừa nhận mình quan tâm cái tên ngu ngốc kia, đây là tò mò, đúng vậy, chính là lòng hiếu kỳ. Dù sao, hắc là sử dụng “lòng hiếu kỳ” mở cánh cửa thư phòng, khinh thủ khinh cước đi vào, sau đó vào nội thất đẩy nhẹ cánh cửa.

Một màn làm cho hắc ngạc nhiên đã xảy ra, chỉ thấy Thu Thiên trong tay nâng một khối ngọc bích được điêu khắc thành chén rượu tinh xảo, hắc đem mấy mảnh vỡ ngỗng ngào dính vào trên chén, kỳ tích xuất hiện, khối ngọc bích kia biến thành nguyên trạng, không những thế còn muốn trong suốt nhuận sắc hơn cả lúc trước, cả khối ngọc xanh thẫm thậm chí còn lộ ra một cổ hào quang chói lòa.

” Uy, ở bên ngoài nhìn lên là hành vi của kẻ tiểu nhân a, nếu thật sự tò mò, liền vào đi.”

Thu Thiên nâng cái chén ngọc lên, soi dưới ánh sáng của ngọn nến trên bàn, sau đó vừa lòng gật đầu, đem nó đặt ở trên bàn bát tiên. Đến khi Dương Đào đẩy cửa đi vào, hắc mới phát hiện trên bàn bày đầy những món đồ cổ vốn đã vỡ nát, bộ trà cụ mà hắc yêu thích cũng nằm trong số đó.

” Người..... Người sao làm được vậy?” Dương Đào kinh hãi nhìn Thu Thiên, dưới ánh nến, thiếu niên này lại đẹp đến khó tin, trên người thậm chí còn bao phủ một tầng hào quang, này..... Này rốt cuộc là chuyện gì?” Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ người là thần tiên hạ phàm sao?”

Nga, ông trời, hắc lại đắc tội thần tiên, để cho thần tiên làm người hầu của mình, còn đối thần tiên hô to gọi nhỏ, này phải làm sao bây giờ? Hay là mời Quan Sơn đến đây nói giúp mình một tiếng, hoặc là tự mình hướng thần tiên bồi tội? Dương Đào lâm vào tiến thoái lưỡng nan.

” Thần tiên?” Thu Thiên” phốc” một tiếng cười ra tiếng:” Có làm hay không? Động tác kém như vậy sao gọi là thần tiên? Huống chi thần tiên phải là một đám ra vẻ đạo mạo, không muốn cũng không cần.”

Hắc lại nhặt lên một nhánh san hô, thở dài nói:” A, món cuối cùng này muốn vỡ thành phần, tu sửa có điểm phiền toái a.”

Nửa ngày không nghe Dương Đào nói chuyện, Thu Thiên ngẩng đầu lên, thấy mắt hắc đã muốn trợn trắng, không khỏi cười cười vỗ vỗ bờ vai của hắc nói:” Uy, không cần phải kinh ngạc như thế đi? Ta chỉ là rất thông thạo tu sửa đồ vật, cái đó gọi là xảo thuật thiên công (2) thôi, đúng hay không? Cho nên điểm tài nghệ ấy của ta cũng không tính là gì đâu.”

Hắc vừa nói, một bên chính mình ở trong lòng nghi hoặc nói: Chuyện gì vậy? Vì cái gì quả khế nhà này lấy ánh mắt như gặp quỷ mà nhìn ta, chẳng lẽ..... Chẳng lẽ hắc xem thấu cách ta dùng thuật sửa lại mấy thứ này sao? Hắc là không đến nỗi a, ta dùng rất ít, vẫn là nói.....

Hầu tử tinh nghĩ đến một khả năng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, thất thanh nói:

” Không phải đâu? Quả khế, người..... Nhân gian các người không phải có xảo đoạt thiên công công tượng (3) sao? Bọn họ không có khả năng tu sửa mấy loại đồ vật này sao?”

Sao vậy? Sao vậy? Nếu thật là nhân loại không có khả năng tu sửa mấy loại đồ vật này, vậy thân phận yêu tinh của hắn không phải bại lộ rồi sao? Ông trời a, thật sự là sơ ý mất Kinh Châu, không nghĩ yêu tinh thông minh như hắn, có ngày lại lật thuyền trong ao, ô ô ô, này không thể trách hắn a, hắn cho tới bây giờ không ở nhân gian sống qua, sau khi sinh ra liền theo đuổi con đường thành tinh, này..... Đây đều là cơ bản nhất của pháp thuật a, hắn làm sao biết nhân loại năng lực thấp kém như thế.

” Xảo đoạt thiên công, đều chỉ làm ra một kiện đồ vật tinh xảo gì đó, mà không phải là sửa chữa những thứ đã đánh nát.” Dương Đào nhìn chăm chú Thu Thiên, chậm rãi nói, sau đó hắn bỗng nhiên nhếch môi cười:” Đương nhiên, nhân gian chúng ta hiện tại cũng có một người có thể làm được việc này giống người.”

” Thật sự a? Là ai? Ai nha làm ta sợ muốn chết, đã có người có thể làm được không phải được rồi sao?” Thu Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngay sau đó, hắn nghe thấy Dương Đào dùng thanh âm quỷ dị tiếp tục nói:

” Chính là quốc sư Quan Sơn, hắn đã sắp tu tới Độ Kiếp kỳ, pháp thuật cao cường, không, là pháp lực vô biên, cho nên ta nghĩ, hắn hẳn là cũng có thể đem mấy thứ này phục hồi như cũ đi.” Hắn nói tới đây, đột nhiên thật sâu hút một ngụm lãnh khí, sau đó đứng lên quát to:” Người rốt cuộc là thần thánh phương nào, nói mau.”

” Ta..... Cái kia..... Ta.....” Hầu tử tinh lắp bắp, nghĩ thầm hỏng rồi, sắp bị lộ nguyên hình rồi, thật sự là kỳ quái, vì cái gì ta ở trên núi Vụ Ấn là yêu tinh thông minh vô địch, nhưng vừa đến nhân gian, toàn bộ đều không dùng được? Hắn ánh mắt chung quanh loạn phiêu, sau đó đột nhiên chỉ tay ngoài cửa sổ:” A, lưu tinh (sao băng).....”

” Đừng cố gắng đánh lạc hướng ta, đừng nói là lưu tinh, cho dù lưu nguyệt ta cũng không muốn nhìn.”

Dương Đào cười lạnh, nhưng trong lòng cũng kinh nghi bất định, thầm nghĩ chuyện này là sao? Thu Thiên quả nhiên không phải nhân loại sao? Vậy hắn chính là cái gì? Sơn tinh? Quỷ quái? Khó trách hắn có thể đem những thứ đánh nát này phục hồi như cũ, xem ra hắn có pháp lực vô biên a. Ta sẽ không đem hắn chọc giận, lỗ bản tính hung dữ của hắn tái phát muốn ăn luôn ta thì sao? Không, không được, không thể lộ ra sợ hãi, nếu không hắn lại càng không bỏ qua ta.

Hắn lại không biết Thu Thiên lúc này cũng một bụng lo sợ, hắn không nghĩ ở nhân gian bại lộ thân phận, thân là yêu tinh sắp sửa phi tiên, vào nhân gian đã là cấm kỵ, ở trong này thi triển ra pháp lực tội lại càng nặng, vạn nhất bằng hữu kia của quả khế, chính là..... Cái gì Quan Sơn xuất hiện, chính mình có một trăm cái mạng cũng không đủ bồi, Độ Kiếp kỳ tu giả a, chính là người so với yêu tinh bọn hắn còn đáng sợ hơn.

” Ta.....”

Hầu tử tinh vẫn đang ấp úng, vừa nhắc đầu, bỗng nhiên thấy ánh mắt Dương Đào kinh nghi, không biết vì cái gì trong lòng hắn có chút khổ sở, nghĩ thầm lão tử ta là vì người mới có thể bại lộ thân phận, người, con mẹ nó còn không biết tốt xấu, không nên ép ta lộ nguyên hình, tốt, người muốn nhìn ta khiến cho người nhìn, đến lúc đó hừ chết người, trước khi chết ta cũng không muốn để gia hỏa nhà người sống khá giả.

Nhất niệm, bên tai lại truyền đến tiếng Dương Đào quát hỏi, Thu Thiên lập tức khôi phục bản chất đánh đá, vỗ cái bàn nói:

” Người rống cái gì mà rống? Ta thừa nhận, ta là yêu tinh, người mở to hai mắt xem kỹ cho ta.”

Tiếng nói vừa dứt, hắn xoay người một cái, dáng người tuyệt mỹ thướt tha biến mất, đợi cho khói nhẹ tan hết, một con hầu tử lông màu trắng cao ước chừng cỡ hai người ngồi xổm trên bàn, đôi mắt trông mong nhìn Dương Đào.

Một tiếng hét thảm nghẹn lại trong yết hầu, nếu không phải nhiều năm qua rèn luyện ra khả năng ẩn nhẫn, Dương Đào sẽ kêu thét lên, dù vậy, tầm mắt hắn cũng bị hút sâu vào. Chợt thấy hầu tử bạch sắc kia lại

xoay người một cái, khôi phục bộ dáng tuyệt mỹ như cũ, nhe ra mấy cái răng nanh, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi hỏi hần:” Tốt lắm, người hiện tại biết ta là cái gì, còn vấn đề gì muốn hỏi lão tử?”

Dương Đào đầu vầng mắt hoa một trận, lảo lảo nói:” Thật là kỳ quái, nguyên lai khi mặt xanh có hình dạng như vậy, trong sơn hải kinh lí (4) ghi chép hình như không phải vậy a.....”

Một lời chưa nói xong, Thu Thiên từ trên bàn té rầm xuống dưới, sau đó hần hung hăng đứng lên, chống nạnh hét lớn:” Con mắt ngươi mọc ở đâu hả? Lão tử nhìn thế nào mà thành khi mặt xanh? Con bà nó ngươi có biết khi mặt xanh có bao nhiêu xấu xí ghê tởm hay không, ngay cả hắc hùng tinh trên núi so với hần còn đẹp hơn nhiều lần, a a a..... Tức chết ta tức chết ta, ngươi xem ta có điểm nào giống khi mặt xanh đó hả? Ta là hầu tử, hầu tử tinh, ngươi hiểu chưa?”

” Hầu tử tinh?” Dương Đào kinh hách trợn mắt:” Ngươi nói bậy cái gì? Nào có hầu tử lớn như vậy? Ngươi cao ước chừng một tầng lầu, nếu không phải là ngồi chồm hổm nóc nhà ta có thể bị ngươi chọc thủng, ngươi nghĩ rằng ta chưa từng thấy qua hầu tử sao? Lúc ta còn lưu lạc bên ngoài, ta từng xem qua hầu tử diễn trò.”

Tuy rằng nói như thế, nhưng hần đã có điểm tiếp nhận chuyện Thu Thiên là hầu tử tinh, bởi vì nhớ tới lúc trước hần rất si mê quả đào.

” Phi, ngươi đừng nói hầu tử diễn trò hay không diễn trò” Thu Thiên lại nổi cáu, ở trong phòng chạy tới chạy lui:” Ta hận nhất là nhân loại giả dối các ngươi, dùng thức ăn ngon đem chúng ta lừa đi, sau đó liền bắt đi làm trò mua vui, ô ô ô..... đáng thương con cháu ta a, nếu không có mấy cái thiên điều hạn chế, hừ hừ, ta mà thấy một kẻ xiếc hầu tử, liền đem bọn hần chặt hết mấy móng tay móng chân, xem bọn hần còn lấy cái gì đến dụ dỗ con cháu vô tội của ta.....”

Từ mấy câu nói đơn giản này, Dương Đào nhanh chóng tổng kết ra đặc điểm của Thu Thiên: Xúc động, mạnh mẽ, nhưng coi như thiện lương, nhắc tới bọn người làm xiếc mình hận đến nghiêng răng nghiêng lợi cũng chỉ muốn chặt móng tay móng chân họ là xong việc, đủ để chứng minh hần không phải yêu tinh ngoan độc, hần có chút yên tâm, tâm cũng buông, tò mò bước tới: con hầu tử tinh này vì sao phải xuống núi? Chẳng lẽ là vì muốn ăn quả đào sao? Nếu vậy thì mùa thu hần xuống a.

” Hảo hảo, ngươi không cần phải oán giận, nếu không phải con cháu ngươi cũng có lòng tham, dễ dàng bị đồ ăn dụ dỗ, nhân loại chúng ta đối với các ngươi có biện pháp gì chứ? Cho nên đừng khổ sở.”

Hoảng sợ cũng thu lại, hần liền trầm tĩnh, thuận miệng an ủi Thu Thiên, đương nhiên, an ủi này chỉ làm hầu tử tinh càng thêm quắc mắt nhìn trừng trừng mà thôi.

” Tốt lắm, tốt lắm, dù sao ngươi đã biết nguyên hình của ta, ta nán lại nơi này cũng không làm gì nữa.”

Thu Thiên ngừng bước chân, có chút lưu luyến nhìn trong phòng một cái, đây là nơi đầu tiên hần trụ lại sau khi xuống núi, kỳ thật..... cũng có chút ấm áp, chỉ tiếc, lúc này nguyên hình đã lộ, cho nên không thể lưu lại, hần phỉ phỉ tay, đang muốn bước ra ngoài, liền thấy Dương Đào ngăn ở trước người.

” Sao không thể ở lại? Ngoài ta ra, đâu ai biết nguyên hình của ngươi đâu? Huống chi mấy thứ đồ vật của ta ngươi còn chưa sửa xong a.” Dương Đào mặt mang tiểu ý, ánh mắt mới nảy của Thu Thiên hần đều nhìn thấy, không biết vì cái gì, tâm hần lại rung động, một chút lo lắng lại trôi dạt làm cho hần cũng không biết vì sao chân đã động trước khi đại não kịp quyết định, rất nhanh ngăn ở trước mặt Thu Thiên.

” Ngươi..... Ngươi làm gì vậy?”

Thu Thiên lập tức đề phòng lui ra phía sau, thấy Dương Đào không có ý định buông tay, hần hừ một tiếng nói:

” Quên đi, ngươi đừng cho là ta không biết chủ ý của ngươi, ngươi đang nghĩ muốn chờ quốc sư bằng hữu của ngươi đuổi tới, đem ta bắt lại, sau đó hảo hảo tiêu diệt ta đúng hay không? Ta biết nhân loại các ngươi đều cho rằng bọn ta không nên tồn tại cùng các ngươi.”

” Đó là những gì ngươi nghĩ sao?” Dương Đào buồn cười lắc đầu:” Quan Sơn ở xa ngàn dặm trong kinh thành, sao có thể nói đến là đến? Hơn nữa không thể cùng ta tồn tại không phải là yêu tinh, mà là bọn huynh đệ táng tận lương tâm của ta, theo ta, ngươi so với bọn hần có ý nghĩa hơn.”

Ít nhất người còn quan tâm ta, người không muốn ta chịu khi dễ, điều này làm cho ta cảm thấy..... ngọt ngào. Hắn ở trong lòng bổ sung câu tiếp theo, nhưng những lời này có chết cũng sẽ không nói ra.

” Ân, hình như có điểm đạo lý nga.” Thu Thiên làm ra vẻ sờ sờ cái cằm bóng loáng của mình, chợt lại nhảy dựng lên, hét lớn:” Tốt, người lại gạt ta, bằng hữu Quan Sơn của người là Độ Kiếp kỳ tu giả, hắn di chuyển trong nháy mắt, người chỉ cần gọi hắn, đừng nói ngàn dặm ở trong, chính là ngàn dặm ở ngoài, hắn cũng sẽ chạy tới.”

Hắn khẩn trương hết nhìn đông tới nhìn tây, tìm kiếm con đường chạy trốn:” Không được, nhân loại giáo hoạt nhất, ta không thể để người làm vậy.”

” Quan Sơn đích xác có di thuật a, nếu không lần trước Hoàng Thượng bị ám sát, hắn sẽ không thể vào lúc chỉ minh treo chuông từ Thái Sơn chạy tới bên cạnh hoàng thượng.” Dương Đào giả vờ gật đầu, sau đó nói:” Chẳng qua Thu Thiên, nếu ta gọi hắn, bây giờ cũng đã mất một lúc lâu, hắn tại sao chưa hiện ra? Hắn là có di thuật a. Huống chi, nhân loại tuy rằng giáo hoạt, nhưng hầu tử cũng là thực thông minh có đúng không? Chẳng lẽ người cũng cho rằng người không thông minh bằng ta sao?”

” Sao có thể?” Thu Thiên giậm chân:” Ta là yêu tinh thông minh nhất Vụ Ân Sơn người có biết hay không? Sao có thể không thông minh bằng người.” Hắn lại tả nhìn hữu nhìn, đích xác, trong không khí không có pháp thuật dao động, tựa hồ cũng không có cao thủ ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó chuẩn bị thi triển một kích trí mệnh, thế là trên mặt hắn nở nụ cười, hỏi Dương Đào:” Người..... Người thật sự không có gọi Quan Sơn sao?”

” Đương nhiên, ta không có nhát gan như vậy, bất quá chỉ là con khỉ tinh mà thôi.” Dương Đào bật cười, sau đó kéo Thu Thiên ngồi vào ghế:” Sao vậy? Người rất sợ Quan Sơn sao? Tu luyện bao nhiêu năm? Đừng nói là chỉ tu luyện trăm năm đã bỏ chạy xuống núi đi?”

Hắn rất muốn hiểu thêm về Thu Thiên, muốn biết quá khứ của hắn, những năm tháng tự do tự tại trong núi, nhất định là rất tốt đẹp.

” Nói vậy, ta sao phải sợ mấy loại tu giả này chứ.” Thu Thiên vừa nói, một bên liền chột dạ hướng hai bên nhìn thoáng qua, sau khi xác định không có ai, lại ngẩng đầu ưỡn ngực khoác lác:” Ta tu luyện đã hơn một ngàn năm, là yêu tinh rất lợi hại nga, đừng nói một Quan Sơn, cho dù lập tức đến mười Quan Sơn, ta cũng có thể ứng phó hết.” Hắn vừa nói, một bên cầm lấy một mảnh gỗ đời Đường, tiếp tục sửa chữa.

Dương Đào bật cười, trên mặt lại nghiêm trang lộ ra vẻ khâm phục, kinh ngạc nói:” A, nguyên lai người lợi hại như thế a? Vậy người vừa rồi vì sao muốn chạy trốn? Tựa hồ là Quan Sơn ở gần thì người sẽ chịu thiệt thòi a.”

Không đợi nói xong, Thu Thiên liền phần nộ nói:” Ai..... Ai nói? Ta..... Ta không phải sợ hãi hắn, ta là bởi vì bị người nhìn thấu thân phận, cho nên sợ dọa đến người, mới nghĩ muốn ly khai.”

” Nga, nguyên lai là như vậy a, một khi đã như vậy, người không sợ Quan Sơn?” Dương Đào chậm rãi hỏi, thấy Thu Thiên dùng sức gật đầu, hắn nhìn không được bật cười nói:” Tốt lắm Quan Sơn, Thu Thiên một chút cũng không sợ người, cho nên người ra đây đi.”

Một lời còn chưa nói xong, hầu tử tinh thê thảm kêu một tiếng giống như mèo bị giẫm phải đuôi, không nói hai lời liền hướng ngoài cửa sổ phóng đi.

” Uy uy uy.....” Dương Đào vội vàng thi triển tuyệt đỉnh khinh công đuổi theo sau, túm trụ cái đuôi hầu tử còn chưa ra khỏi cửa sổ, nguyên lai Thu Thiên quá nôn nóng sợ hãi, nên hiển lộ nguyên hình. Lúc này hắn bị Dương Đào túm trụ cái đuôi, còn tưởng rằng là Quan Sơn ra tay, không khỏi hét lớn:” Người..... Người buông ra, bằng không ta cho dù bị sét đánh..... Ta cũng không nghĩ sát sinh, người..... Người còn không buông tay?”

” Quan Sơn thật không có tới, vừa rồi ta ở cùng người đùa một chút.” Dương Đào vừa tức giận vừa buồn cười:” Thật không biết người vì sao sợ Quan Sơn như vậy, theo ta được biết, Quan Sơn chỉ tu luyện năm trăm năm, còn người không phải tu luyện hơn một ngàn năm sao? Có cái gì phải sợ hắn.”

Da trâu bị chọc thủng, Thu Thiên hung tợn trừng mắt nhìn Dương Đào một cái, không cam lòng nhỏ giọng nói:

” Sao lại không? Năm trăm năm liền tu đến Độ Kiếp kỳ, bằng hữu người là thiên tài a, trong nhân loại rất ít có thiên tài như vậy, ngay cả yêu tinh trong thời gian ngắn như thế có thể đại thành, cũng là số ít. Ngày đó Bạch nương tử lấy vạn năm tu vi, vẫn là bị Pháp Hải nhốt dưới Lô Phong Tháp, cũng không phải pháp thuật nàng không bằng con lừa gỗ kia, mà bởi vì yêu tinh chúng ta ở nhân gian thi triển pháp thuật sẽ suy giảm, hơn nữa bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp mấy kẻ tróc yêu a.”

Hắn từ cửa sổ nhẹ nhàng nhảy xuống, lại khôi phục nhân dạng, sau đó phát tay:” Quên đi quên đi, mấy thứ này, nói người cũng không hiểu, ai nha, thật sự là làm ta sợ muốn chết, ta phải ăn quả đào mới có thể tiếp tục làm việc, quả khế, người đi lấy một cái cho ta đi.”

” Hảo, người chờ a.”

Dương Đào đứng dậy hướng cửa đi đến, sau đó hắn quay đầu, tựa tiểu phi tiểu nói:

” Không sợ ta đi kêu Quan Sơn lại đây diệt người sao? Người yên tâm để cho ta đi.”

Nói xong, thấy hầu tử vừa rồi còn sợ Quan Sơn muốn chết làm vẻ mặt bất cần phát tay:” Ai nha, sinh tử từ mệnh phú quý ở thiên, người nếu muốn gọi Quan Sơn đến, cho dù ta muốn ngăn cản cũng ngăn cản không được.”

” Hắc, người lúc này cũng biết sinh tử từ mệnh phú quý ở thiên, vậy lúc này vì cái gì nhảy đến cửa sổ, ngay cả nguyên hình cũng lộ ra?”

Dương Đào bật cười, hắn đương nhiên biết hầu tử tinh không phải là không nhìn ra, vật nhỏ kia biết mình sẽ không kêu Quan Sơn tới, hầu tử nha, dù sao cũng coi như là động vật thông minh.

” Chớ đi, ta sẽ lấy quả đào trở về.”

Lại nhìn Thu Thiên thật sâu: Đúng vậy, không muốn để cho hắn đi, mặc dù biết hắn là yêu tinh, nhưng như thế nào? Cùng hắn một chỗ, chính là cảm giác thực ngọt ngào, đó là cảm giác chưa từng có, trước đây được nương ôm vào trong ngực cũng không có cảm giác này.(Lê hoa:=, đó là bởi vì nương người rất ngây ngô khờ khạo đi. Dương Đào: giận: __ nương ngây ngô khờ khạo là ai cho ta? Người nào đó còn có mặt mũi nói hử.)

” Ân, đi đi, lè mè.” Thu Thiên tiếp tục phát tay, ngay sau đó, tay hắn nhẹ nhàng cố định cố định mảnh gốm Đường rồi phát một cái, thế là, bốn mươi tám mảnh gốm vỡ liền lại như cũ, hắn nhìn tác phẩm của mình, vừa lòng gật gật đầu, sau đó đem để nhẹ lên trên bàn, lại cầm lấy kiện tiếp theo.

=====

(1) Thâm tử sắc: màu tím sậm.

(2) Xảo đoạt thiên công: tinh xảo khéo léo.

(3) Công tượng: Thọ thủ công.

(4) Sơn hải kinh lí: Chắc là mấy cuốn sách động vật thực vật của mình á ^^

5. Chương 5

Dương Đào đứng ở góc nhà kho, chỗ để quả đào, nhìn cái sọt trống không, hoàn toàn ngây dại.

Mới đây hắn còn ôm tâm tình hờ hững đi đến, tưởng tượng ra cảnh Thu Thiên thấy quả đào trong lòng ngực mình, biểu tình một bộ hưng phấn như thế nào, còn chạy như bay qua phía mình, tâm hắn cũng muốn mềm mại. Khóe miệng thậm chí còn lộ ra một nụ cười thật to ngày thường tuyệt đối không cho phép. Chính là khi hắn đến gần cái sọt, mới phát hiện, trong sọt không còn một quả đào nào, chỉ còn lại có mấy cái lá đào màu xanh lục còn dính vào khung để.

“Này..... Là chuyện gì vậy?” Dương Đào đứng trước cái sọt tự nói, nghĩ đến kho hàng này đồ vật này nọ cũng không ít, vậy mà chỉ thiếu mấy quả đào, tên trộm nào mà dúi mù như vậy.

Kỳ thật nếu là trước đây, quả đào mùa xuân tuy rằng là vật hiếm lạ, nhưng Dương Đào cũng sẽ không quá quan tâm, lúc trước bằng hữu tặng hẳn mấy thứ này, hẳn cũng chỉ ăn qua cho biết, không ham thích đặc biệt gì. Nhưng hiện tại không giống a. Trong phòng còn có một hầu tinh bức thiết chờ ăn quả đào, nhớ tới hẳn ngày đó dựa ở cửa sổ nhìn năm cây hoa đào có thể chảy xuống một đám nước miếng, ‘hành động vĩ đại’ như vậy, Dương Đào quả thực không dám tưởng tượng, tay không trở về sẽ dẫn đến đối phương phản ứng bạo ngược như thế nào. Hẳn rất có thể đem mình coi như quả đào ăn luôn đi.

Thật sâu hấp thêm khí, quả đào đã không còn là chuyện có thật, nhưng hẳn cũng không thể cứ như vậy trở về, nói giỡn, mấy món đồ cổ chắc không thể sửa nhanh như vậy đi. Hẳn phải ở trong này chờ một chút, đợi đến lúc hừng đông hẳn trở về, sau đó hẳn sẽ nghĩ biện pháp đem Thu Thiên ra ngoài. Như vậy mặc dù Thu Thiên phát hỏa, cũng sẽ không xuống tay với mấy món đồ cổ vô giá.

Dương Đào đối với suy nghĩ của mình thực vừa lòng, cảm thấy hẳn thật đúng là không phụ mỹ danh “Gian thương” hai chữ.

Đáng thương cho Thu Thiên, hẳn hoàn toàn chẳng hay biết gì chuyện đã xảy ra ở kho hàng. Hẳn hãy còn ôm ấp ảo tưởng tốt đẹp về quả đào mà ra sức công tác. Cuối cùng, tại thời điểm tia nắng đầu tiên trong ngày theo cửa sổ chiếu vào, một con ngọc thiềm cuối cùng trên tay hẳn cũng tu bổ tốt. Hẳn thậm chí hào tâm đem các kiện bảo bồi thả lại trên cái bác cổ, đương nhiên, bộ trà cụ tử sa kia vẫn để trên bàn.

Thất lựng duỗi ra thật mạnh một cái, Thu Thiên thò đầu ra ngoài nhìn sắc trời, kỳ quái lắm bầm: “Di? Sao quả khế còn chưa quay về? Ngày cũng sáng rồi, bất quá để hẳn đi lấy một quả đào mà thôi, cũng không phải bứng cả gốc đào về đây, khó khăn như thế sao?”

Hẳn khó hiểu lại nhoài người nhìn sang, vẫn không có ai xuất hiện trên lối đi.

Tâm bỗng nhiên giật mạnh, không thể nào, quả khế không phải đã xảy ra chuyện đi? Không đúng, không đúng, hẳn giữa trán sung mãn, ấn đường chuyển hồng, quyết không phải đoán mệnh, ngộ tai chi tượng. Thu Thiên an ủi chính mình, phiền táo bước đi thông thả ra khỏi phòng, bên ngoài đã có nha hoàn mang nước rửa mặt hướng bên này mà đến. Hiển nhiên các nàng còn không biết thiếu gia nhà mình tối hôm qua một đêm chưa ngủ.

Thân ảnh Dương Đào cuối cùng theo chỗ rẽ ngoặt xuất hiện, Thu Thiên cuối cùng há to mồm kêu lên vui mừng tiến ra đón, một bên chìa tay một bên oán giận nói:

” Uy, người rất vô dụng đi, cho người đi lấy một quả đào mà thôi, thế nhưng lâu như vậy, ta chờ vội muốn chết. Tốt lắm, quả đào mau đưa cho ta, vài thứ kia ta đều sửa xong rồi, ta đang khát muốn chết”.

Hẳn kéo tay trái Dương Đào. Không có?

Lại kéo tay phải: Vẫn là không có.

Cuối cùng không kiên nhẫn hai tay đều kéo: Vẫn không có.

Hoang mang nâng lên ánh mắt: ” Quả đào đâu?”

Thu Thiên hỏi, sau đó bỗng nhiên như là nhớ cái gì cười nói: ” Tốt lắm, người không cần giấu. Quả đào có nhiều lông, giấu vào quần áo, người cũng không sợ nhột.”

Hẳn vươn cánh tay nhỏ bé trắng nõn, bất chấp tất cả hướng vào trong lòng ngực Dương Đào sờ soạng. Hành vi lớn mật này làm cho đám tiểu tư nha hoàn này giờ lặng yên quan sát hai người đều hút một ngụm lạnh khí thật sâu: Hảo..... Động tác thật lớn mật a.

“Thu Thiên, người xác định xung quanh đây chỉ có mình người là hầu tử tinh hay sao?”

Dương Đào bắt lấy tay Thu Thiên, tiểu gia khóa này lần mò trên người hẳn làm hẳn nhanh phát nhiệt, dục vọng trong cơ thể chưa bao giờ chạy loạn như vậy, hẳn không thể đem hẳn phóng lên giường làm cái loại này sự tình. Dương Đào bị ý nghĩ của chính mình dọa cho kinh hách, vội vàng lắc lắc đầu, sau đó dựa theo cái cố đã nghĩ tốt trước đó làm về mặt nghiêm túc hỏi Thu Thiên.

“Ta..... Ta không biết a, dù sao từ Vụ ẩn sơn xuống dưới cũng chỉ có mình ta là hầu tử tinh”. Thu Thiên đưa tay gãi gãi đầu: ” Xảy ra chuyện gì? Quả đào người rút cuộc giấu đi nơi nào? Mau cho ta.”

Một bàn tay hần không yên phận lại với tới, bắt quá ngay sau đó đã bị Dương Đào nắm lấy, hơn nữa cả người đều bị kéo đến một bên. Dương Đào kẻ vào lỗ tai hần, dùng giọng điệu thực nghiêm túc nói nhỏ:

” Quả đào bị thâu, một viên cũng không thừa lại, chỉ còn vài cái lá, cho nên ta mới hỏi ngươi phụ cận có phải hay không có một con hầu tử cùng hạ sơn như ngươi, ta nghĩ, có thể đổi vật phẩm khác trong kho hàng không mấy may ra tay, hần là không phải nhân loại”.

“Cái gì?”

Thu Thiên phát ra một tiếng hét thảm, “Ngươi ngươi ngươi..... Ngươi là nói còn có một con hầu tinh, hần..... Hần đem quả đào đều trộm đi?”

Hần hần hần nhảy dựng lên: “Phản phản, thật là phản, không biết xấu hổ, dùng thủ đoạn thâu đi như thế, quả khế, ngươi nhất định phải đem bằng hữu của ngươi kêu cái gì Quan Sơn mời đến đây, phải đem tên hầu tử không biết xấu hổ mặt dày này bắt lại, dám trộm đồ vật này nọ, làm cho gia tộc hầu tử yêu tinh cho chúng ta mất mặt”.

Thu Thiên hoàn toàn quên hần cũng là hầu tử tinh, hơn nữa mới rồi vừa nghe gặp Quan Sơn danh nhân liền sợ tới mức chật vật mà chạy.

Dương Đào buồn cười nhìn hần phản ứng quá kích, kỳ thật trong lòng hần đại khái có tính toán, quả đào này, tám phần là bị mấy người hầu tham ăn thâu đi rồi. Hần tuy rằng bắt cầu ngôn tiểu (nghiêm nghị), nhưng một ít tiểu sự cũng không so đo, huống chi đám gia hỏa còn có nương hần làm chỗ dựa, hần cũng lười đi lập uy, này cũng không thể trách hần, ai có thể dự đoán được trong phủ có thể có một hầu tử tinh yêu đào như mạng chứ.

” Này..... Này không tốt. Dù sao cũng là đồng tộc huyết mạch thôi”.

Dương Đào ôm Thu Thiên đã muốn bắt đầu vì quả đào mà gào khóc, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hần an ủi: “Tốt lắm tốt lắm, đợi thêm mấy tháng nữa, quả đào đến mùa, đến lúc đó ngươi thích ăn, ta mua mấy khuông lớn lại đây, cho ngươi ăn thỏa thích có được không?”

” Sao còn phải đợi tới mấy tháng”.

Thu Thiên kêu thảm thiết, nghĩ thâm, muốn ăn mỹ vị sao lại gian nan như vậy. Hần dứt khoát buông Dương Đào ra, bôn trở về phòng, động tác kiên quyết kia dọa Dương Đào không ít, không biết dưới cơn thịnh nộ hầu tử tinh sẽ làm ra chuyện tình kinh thiên địa quỷ thần khiếp gì, ông trời, đồ cổ của hần không thể lại gặp tai họa a. Đây là ý nghĩ đầu tiên của Dương Đào.

Nói thật ra, tuy rằng biết quả đào đến miệng đã bị bay mất Thu Thiên sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng Dương Đào cũng không nghĩ tới hần nổi cáu thành như vậy, Thu Thiên ở trong thư phòng khoan chân mà ngồi, song chưởng ở trước ngực hợp thành hình tròn. tiếp theo giữa hai bàn tay hợp thành hình tròn của Thu Thiên nổi lên một viên cầu, tình cảnh này không biết hình dung như thế nào cho hảo, thật giống như là Thu Thiên đang nắm trong tay một thủy tinh cầu bình thường. Sau đó chuyện tình làm Dương Đào trợn mắt há hốc mồm đã xảy ra.

Chỉ thấy trong thủy tinh cầu nho nhỏ kia bắt đầu bày ra cảnh vật trong thành, sau đó một đạo lại một đạo cảnh vật xẹt qua. Dương Đào cuối cùng nhìn không được phát ra âm thanh:

” Thiên a, này..... Này rất thần kỳ đi, Thu Thiên ngươi đây là đang làm gì?” Vừa dứt lời, chợt nghe Thu Thiên nghiêng răng nghiêng lợi đằng đằng sát khí nói:

” Ta muốn tìm ra con khỉ tinh kia, ta cùng với hần quyết đấu, quyết định khuông quả đào kia rốt cuộc nên thuộc về ai.”

Dương Đào trên đầu nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, nghĩ thâm, thật đáng sợ, Thu Thiên thật sự rất đáng sợ, chỉ là một khuông quả đào, có thể đến mức như vậy sao? Hần im lặng nhìn bên trong thủy tinh cầu kia, một loạt cảnh vật quen thuộc bay vút qua. Trong lòng đoán Thu Thiên có lẽ tay tìm được một con khỉ tinh khác hay không. Nhưng mà ngay sau đó, trong lòng hần bỗng nhiên chụp đến một cổ diêm xấu dự cảm. Hần còn chưa kịp ra tiếng cảnh báo, mặt đất bỗng nhiên chấn động kịch liệt, tiếp theo tiếng sấm liên tục ở trên đầu bọn họ nổ vang. Thanh âm thật lớn làm cho Dương Đào trong nháy mắt mất thính giác.

“Thu Thiên.....”

Thời điểm xà ngang cùng với một trận bụi mù ầm ầm nện xuống, Dương Đào đã quên đối phương là yêu tinh, hấn dùng sức lao người về phía trước, đem Thu Thiên đổ sang một bên, cứ như vậy, hấn rút cuộc sẽ không tránh khỏi vận mệnh bị xà ngang đánh trúng, chỉ có thể đem mắt nhắm lại, cười khổ chờ đợi đau nhức đến.

“Đông”, một lúc, đau nhức như dự đoán không có phát sinh, Dương Đào mở mắt ra, đã thấy cái xà ngang kia đang gào thét hướng phương xa bay đi, sau đó một bàn tay nhỏ bé mềm nhẵn như ngọc nắm chặt hấn, bên tai là tiếng hô kinh hoàng của Thu Thiên:

” Người là ngu ngốc a, đây là kiếp lỗi người có biết hay không? Vậy mà đến chấn thay ta, người là nhân loại a.....” Còn chưa nói xong, hấn liền túm Dương Đào chặt vật chạy ra khỏi phòng.

Không trung âm âm trầm trầm, mây đen che kín, làm cho người ta rất khó tin tưởng, ngay tại một khắc trước, nơi này thời tiết vẫn là ánh nắng tươi sáng xuân ý hoà thuận.

Thu Thiên thần sắc ngưng trọng, một bàn tay nắm thành nắm tay hướng trời cao, sau đó năm ngón tay thon dài chậm rãi mở ra, sắc mặt ngưng trọng nói từng chữ một: “Sơn đào hồng hoa mãn thượng đầu, thực giang xuân thủy phách sơn lưu, hữu đào vô hoa phương như ý, hữu hoa vô đào khiếu nhân sầu” (*). Vừa dứt lời một thanh bảo kiếm phong cách cổ xưa hình dạng hồng nhạt duyên dáng chậm rãi xuất hiện ở trong tay Thu Thiên.

Vừa mới bắt đầu Dương Đào còn thật sự lắng nghe, nhưng nghe đến hai câu cuối cùng, định lực mà hấn luôn luôn kiêu ngạo ầm ầm sụp xuống, tư thế thập phần bất nhã té ngã trên mặt đất, ngay cả đầu dựng phải thân cây, nổi lên một cục u to tướng hấn cũng không phát giác, đủ cho thấy trình độ khiếp sợ của hấn. Không chỉ có phi kiếm từ hư không xuất hiện, mà còn vì Thu Thiên tự ý sửa thơ của Lưu Vũ Tích để thủ oai.

(*)(ta chưa tìm được bài thơ gốc nên không biết dịch như thế nào cho hay, chỉ biết là bị Thu Thiên không chỉ đạo thơ mà còn chỉnh sửa lung tung, ta sẽ bổ sung sau nhé ^^)

Xung quanh nhìn xem, lão Thiên a, thi nhân đáng thương sẽ không tức đến nổi trong quan tài nhảy ra tìm hầu tử tinh lấy mạng đi, bất quá nhìn xem chung quanh, tinh không vạn lí tinh lang lạnh Càn Khôn (trời trong mây trắng nắng hồng, nói chung sáng sủa ^^), làm sao có quỷ chứ, từ từ..... Tinh không vạn lí lang lạnh Càn Khôn? Dương Đào ngơ ngác nhìn bầu trời xanh lam nháy mắt biến trong, cảm thụ gió mát nhẹ nhẹ, lại một lần nữa ngây dại.

“A a a, hảo đáng giận, đây là gia hỏa nào đến chinh ta, đối ta phóng kiếp lỗi, các người lại vô thanh bỏ chạy, là đùa giỡn hầu đại gia ta có phải hay không.....”

Thu Thiên kiếm chỉ không trung, lớn tiếng rít gào, một bộ ngộ thiên thí thiên ngộ gặp thần thí thần, khí khái anh hùng vô địch. (ngộ: gặp; thí: giết)

Trên đám mây một lục y nữ tử hừ một tiếng nói: ” Tỷ tỷ, hầu tử tinh này rất đáng giận, tự mình dùng pháp lực tu sửa đồ vật còn chưa nói, thế nhưng còn dám vận dụng hơn một nửa nguyên thần đi tìm hầu tử tinh khác, thực làm cho người ta khả nhẫn không thể nhẫn, bất quá dùng kiếp lỗi uy hiếp hấn, hai chúng ta đã là xuống tay khoan dung, hấn thế nhưng còn dám kêu gào, nói chúng ta đùa giỡn hấn, phi, về điểm đạo hạnh này của hấn, nếu không phải là đùa giỡn, hấn chết đều không có chỗ chôn thân a”.

Lục y nữ tử thì thào tức giận, bạch y nữ tử mỉm cười lắng nghe, đôi mắt đẹp phiêu xuống phía dưới một cái, chỉ thấy hầu tử tinh đánh đá còn đang bất mãn kêu to, miệng nàng cong lên, mềm mại hừ một tiếng, tay vung lên, một đạo kiếp lỗi màu lam đánh ra. Chỉ nghe giữa không trung “Lộng sát” một tiếng, Thu Thiên đáng thương còn không có kịp đem phi kiếm giơ lên, đã bị bổ ngay chính diện, nhất thời một thân áo trắng tuyệt mỹ thiên hạ liền biến thành một cục than, tóc nổ lép bẹp dựng thẳng lên trời, mùi khét bay tá lả, buồn cười nói không nên lời.

Bất quá Dương Đào không có cười, khi mắt nhìn thấy lôi điện màu lam bổ tới trên người Thu Thiên, hấn kinh hãi tim cũng ngừng đập, không còn quan tâm đến an nguy của bản thân, rống lên một tiếng tiến lên, ôm lấy Thu Thiên nói:

“Người xảy ra chuyện gì Thu Thiên người.....đừng nói là bị kiếp lòi này đánh một chút liền chết đi? Người là yêu tinh a, người là ngàn năm..... Ngô ngô ngô.....”

Thu Thiên một bàn tay gắt gao che miệng Dương Đào, chột dạ nhìn xung quanh, sau đó thấp giọng hung tợn quát:

“Người thật ngu ngốc, chỉ sợ người khác không biết ta là yêu tinh có phải hay không? Còn hô to như vậy”. Sau đó cánh tay hần run lên đem cái ” quả đào núi” đến, miệng mắng: “Phi, người là cái đồ vô tích sự, một chút cũng không biết thay chủ nhân đỡ tai nạn, ta đem người kêu ra là để chơi hay sao? Người là phi kiếm chết bầm, lúc trước ta tại sao lại luyện ra người cơ chứ”.

Dương Đào kinh ngạc nhìn Thu Thiên thì thảo mắng phi kiếm, nhưng cái càng làm cho hần kinh ngạc một màn lại xuất hiện, chỉ thấy phi kiếm kia ở trong tay Thu Thiên không an phận uốn éo vài cái, sau đó một cái giọng nhỏ tức giận vang lên:

“Phi, người còn có mặt mũi nói ta, nếu không phải người đem đầu ta cắm xuống phía dưới, ta đến nỗi phản ứng không kịp sao? Kiếp lòi đều ở trước mắt, còn không biết bất cứ lúc nào cũng phải duy trì cảnh giác, thật không biết hai chúng ta ai mới vô tích sự a, lúc trước phi kiếm người ta không phải chỉ luyện một cái là luyện ra, chỉ có người, ý vào chính mình có điểm tiểu thông minh biết tu sửa đồ vật này nọ, cho ta vào kiếm lô những mười hai lần, nếu ta cũng được đối đãi phi kiếm của các huynh đệ khác, ta có thảm như vậy hay sao? Người còn có mặt mũi nói ta.....”

” Phi, người còn có mặt mũi đưa ra chuyện này a, phi kiếm người ta trước khi thành hình đều ngoan ngoãn bất động, chỉ có người chỗ nào cũng xoay tới xoay đi, cũng không dựa theo thiết kế của ta, cho người vào kiếm lô mười hai lần đã là khai ân, theo tính tình này của người, hần là cho vào hai mươi bốn lần, không, hai trăm bốn mươi lần mới đúng.....”

“Phi.....”

“Phi.....”

“Phi.....”

“Phi.....”

Dương Đào ngờ ngác nhìn một người một kiếm ngay tại chỗ này mắng mỏ lẫn nhau, sau một lúc lâu, thẳng đến khi giữa không trung một cái thanh âm tiêu ý mỹ lệ truyền đến:

” Ngu ngốc, còn không tranh thủ thời gian đem con khỉ đánh đá kia túm vào trong nhà chính đồn một chút, người thật sự muốn cho người ta đều biết hần là yêu tinh sao?”

Hần lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng túm Thu Thiên chuồn lẹ vào phòng ngủ, cũng may là ban ngày, Dương Đào từ trước đến nay tính cách quái gở, cho nên phòng ngủ lúc này không có người, hần mới có thể dẫn Thu Thiên đi vào ôn tuyền sau phòng ngủ, bên tai còn nghe một yêu một kiếm thao thao bất tuyệt đối mắng, hần không thể nhận được nữa, một cước liền đem Thu Thiên đạp xuống.

Giữa không trung mây trắng, lục y nữ tử thu hồi kết giới, than thở: “Con khỉ này thật sự là hết nói, đến phi kiếm hần cũng có thể ằm ỉ một trận, tỷ tỷ, người vì cái gì chỉ bỏ hần hai đạo kiếp lòi, người hần là nên bỏ vài đạo, hảo hảo giáo huấn hần một chút chứ”.

Nói xong đã thấy bạch y nữ tử ôn nhu cười nói: ” Quên đi quên đi, người không phát hiện thiếu gia kia hành động lỗ mãng sao? Cũng may ta đánh kiếp coi như ôn hòa, nếu không, chỉ bằng dư điện trên người Thu Thiên, cũng đủ làm cho hần muôn đời muôn kiếp không trở lại được ” vẫn thể gian tình thị hà vật, trực giao sinh tử tương hứa a”. Hai kẻ chưa nhận thức tâm ý chính mình mới có thể như thế, chúng ta cần gì phải thi thủ đoạn độc ác chứ.”

Nhắc tới việc này, lục y nữ tử cũng nhận không được cười nói: ” Đúng vậy đúng vậy, xem ra ta còn ta còn phải lĩnh giáo, hai chữ tình yêu năng lực to lớn như thế, hầu tử tình ngày thường cũng coi như là một yêu tinh thông minh, nhưng gặp gỡ người này cũng không ngoại lệ biến thành ngu ngốc, xem ra cũng là một gia khóa rất khôn ngoan âm trầm a, chắc chắn, cũng dám hướng tới một người mới vừa chịu qua kiếp lòi nhào

tới, không bị dư điện giết chết hẳn thật sự có thể coi là mạng lớn.....” Tỷ muội hai người vừa nói cười, một bên ngay tại biển mây đi xa dần.

===

Về tên gọi phi kiếm của Thu Thiên, ta không biết nên gọi nó là ‘cây đào núi’ hay ‘quả đào núi’, thôi thì chọn đại một cái, dù sao cũng đủ thấy trình độ ham ăn của em Thiên nhà mình...ẶẶẶ...đừng bóp cổ ta ...nhà Dương Đào. Các nàng thấy có gì sai thì hú ta một tiếng hén. ^^

6. Chương 6

Dương Đào cùng Thu Thiên ngâm mình ở đục trì, Thu Thiên một bên tẩy chỗ tóc bị cháy một bên than thở nói: “Không biết là hai cái yêu tiên gì, thật tức chết, hạ kiếp lời còn dừng lại nghỉ lấy hơi, may mà không đem ta hại chết.....” Một lời chưa nói xong, cặp chân tuyết trắng đã bị Dương Đào đạp một cước, nghe hẳn cả giận nói:

“Người còn dám nói, vừa rồi cũng do người huênh hoang khoác lác, đến nỗi chọc giận thần linh mới bị gián xuống một đạo kiếp lời, hiện giờ còn dám nói chuyện bất kính, người thực không muốn sống nữa sao?”

Thu Thiên cả giận nói: “Ta có cái gì không dám nói? Vốn là thần tiên kia không đúng thời.....”

Không đợi nói xong, Dương Đào liền đánh tới, tay nhấc lên sắp nện xuống, Thu Thiên sợ tới mức vội vàng ôm đầu tru lên: “Tốt lắm tốt lắm, ta không nói là được, thật là, cho dù ta nói, bị kiếp lời cũng là ta, người ở trong này khẩn trương cái gì a.....”

Hắn bỗng nhiên hoài nghi ngấm ngấm Dương Đào, ánh mắt nheo lại, âm điệu kéo dài nói: “Uy, quả khế, đừng nói là người yêu ta đi? Nếu không thì người quan tâm ta nhiều vậy làm gì?”

Àn, thối xà nói qua, quan tâm chính là điếm báo trước của yêu, bởi vì hắn nói những lời này, mười một yêu tinh khác cũng không dám quan tâm hắn, nếu một khi quan tâm, thối xà kia sẽ nghĩ đến người khác là yêu thượng hắn. Nhưng Dương Đào này cũng không phải yêu tinh huynh đệ của mình, làm gì phải quan tâm mình như thế, chẳng lẽ thật sự tựa như thối xà kia nói, có thể nào?

“Người..... Người nói bậy cái gì? Ta sao có thể yêu thượng người, hầu tử tình, người không cần tự mình đa tình “. Dương Đào mặt đỏ tai hồng thối lui, nhưng thần mình trắng noãn tình tề của Thu Thiên đều tràn ngập trong lòng hắn, chẳng qua hắn từ trước đến nay u ám, nào có thể thừa nhận yêu thượng người khác, huống chi vẫn là một yêu tinh quen biết không đến hai ngày.

“Nga, như vậy tốt nhất.” Thu Thiên sắc mặt cứng đờ, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường: “Ta nói cho người, quả khế, ta chính là yêu tinh lập tức sẽ phi tiên, nếu người yêu thượng ta, cùng ta hành phòng, ta đây liền xong đời, phi tiên không được, người có biết hay không? Cho nên người nếu phát hiện trong lòng có mầm mống yêu ta, nhanh nhanh đem nó bóp chết, bằng không ta nhất định sẽ làm người thất vọng hiểu chưa?”

Dương Đào hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác không hề để ý tới Thu Thiên. Bên trong lập tức lâm vào lặng yên. Qua hảo một lúc lâu, chợt nghe “rầm” một tiếng, Dương Đào cùng Thu Thiên nhìn lại, chỉ thấy hòn giả sơn trong phòng tắm bể bốn năm khối, một đồ vật thật dài theo nơi đó bay vút qua, Dương Đào còn chưa kịp phản ứng xem đồ vật đó là thứ gì, đã nghe Thu Thiên hét lớn một tiếng: “Người, ‘quả đào núi’ chết tiệt, an phận cho ta, mẹ nó, người còn dám chạy loạn thử xem, ta diệt người.....”

Hắn vừa nói, vừa mạnh mẽ đứng dậy, bọt nước bắn tung tóe cả người Dương Đào, sau đó trần như nhộng đuổi theo phía sau, thế là, trong phòng tắm liền trình diễn một màn ‘yêu kiếm truy đuổi chiến’.

Thu Thiên lần này bày ra đầy đủ năng lực hầu tử, một thân ảnh ở trong phòng tắm to như vậy bay tới bay lui vô cùng linh hoạt, chẳng qua phi kiếm ‘Quả đào núi’ cũng không kém cỏi hơn hắn chút nào, Dương Đào ngơ ngác nhìn nửa ngày, Thu Thiên cuối cùng mới đem quả đào núi bắt được trong tay, oán hận nói: “Chết tiệt, người còn dám làm cho ta gặp rắc rối, ta khiến cho người trở lại hư không, một trăm năm không triệu hồi người ra”.

Dương Đào thật sự là bó tay phi kiếm cùng vị chủ nhân này, hần nhìn Thu Thiên không nói gì lại chà xát lại giặt sạch nửa ngày, thật sự chịu thua, thúc giục nói: ” Tốt lắm tốt lắm, người nhanh đi, chúng ta ở trong này phao nửa ngày, thư phòng bên kia đồ sộ còn chưa biết ra sao, ta phải nhanh tìm người tu sửa, ai, đáng thương đồ cổ của ta a, vừa mới sửa tốt lại bị hủy a, chẳng lẽ đời này số mệnh của ta sẽ không có được chúng nó hay sao?”

“Người không cần khổ sở, trên bảo này đều là do ta dùng pháp lực chữa lại, trừ phi bị một đạo kiếp lôi oanh hạ, bằng không trên nhà có đồ sộ, cũng không có khả năng làm vỡ vụn chúng nó”.

Thu Thiên an ủi Dương Đào, một bên mặc quần áo, bởi vì hần là một con bạch hầu cho nên quần áo cũng là màu trắng. Dương Đào yên lặng nhìn, trong lòng âm thầm ca ngợi Thu Thiên quả thực dung mạo vô song, phủ vào một kiện bạch y này làm cho cả người hần càng phiêu dật xuất chúng, tâm hần không chịu thua kém nhảy loạn một chút, vội vàng quay đầu đi chỗ khác, thầm nghĩ: Hừ, hần phiêu dật hay không phiêu dật liên quan gì đến ta? Cho dù hần xinh đẹp thì có ích gì, cá tính mạnh mẽ như vậy, thằng ngốc mới có thể thích hần.

“Tốt lắm tốt lắm, thật là, động tác của ta còn chưa đủ mau a, ta là ai? Đường đường hầu tử tinh a, trên đời này còn có thể có động vật so với ta linh hoạt hơn sao.....” Thu Thiên vừa cẩn thận vừa thổi phồng sự lợi hại của mình, trên thành dục trì này nơi nơi là nước, dưới chân hần vừa trượt, suýt nữa ngã sấp xuống, may mắn trong tay còn nắm phi kiếm quả đào núi, ngay sau đó vội vàng đem kiếm cắm ở vách giả sơn, để ổn định thân hình. Còn bị quả đào núi quang quác oán giận một trận, nói hần đường đường phi kiếm mà làm như gây chướng đường, thực là muốn nhấn cũng không thể nhấn.

Dương Đào một bên nghe một yêu một kiếm đối thoại, không ngừng trở mình xem thường, hần phát hiện nhờ Thu Thiên ‘ban tặng’, biểu tình chính mình đích thật là càng ngày càng phong phú. Chẳng qua gặp phải một con khỉ như thế, hần cũng không có biện pháp không phong phú a.

Trong lòng tuy rằng xem thường như vậy, nhưng khóe miệng lại hé ra một nụ cười thật tình. Dương Đào còn chưa có phát hiện, trong tiềm thức, hần đã đem hầu tử tinh Thu Thiên coi như lễ vật ông trời ban cho mình, bằng không có thể bày ra vẻ mặt này hay sao?

Một đường đi tới, nhưng lại không thấy một nửa người hầu nào, Dương Đào trong lòng kỳ quái, nghĩ lại, nga, chắc là bọn hần phải đi sửa chữa lại thư phòng. Hần cảm thấy được thập phần cao hứng, thầm nghĩ bọn vô tích sự này cũng có lúc làm được chuyện đúng đắn. Vừa định đến thư phòng, liền nhìn thấy một gã sai vặt nghênh diện chạy tới, trên mặt trên người đều là tro bụi, bắn đến nỗi ngay cả Dương Đào cũng không thể nhận ra tướng mạo hần. Mắt thấy hần đi thập phần vội vàng, một bên còn cúi đầu thấp thanh khóc, Dương Đào nghĩ đến là hần đang sửa chữa thư phòng thì bị thương, cho nên mới vừa khóc vừa đi tìm đại phu.

Hần lại vui mừng cảm thán, chợt nghe phía sau Thu Thiên lẩm bẩm nói: “Ngu ngốc, nếu không lên tiếng nhắc nhở hần sẽ va vào người người”.

Một câu làm cho gã tiểu tư kia ngẩng đầu lên, Dương Đào nhìn hần trên người quần áo rách tung toé, cảm động hần làm việc còn thật sự tích cực, bởi vậy trên mặt lộ ra tươi cười, chuẩn bị tốt vài câu ca ngợi, ân, tiền thưởng nhất định phải cấp, phải kêu gọi toàn bộ bọn hạ nhân trong phủ hưởng gã tiểu tư này học tập, bởi vậy không thể keo kiệt, phần thưởng ít nhất cũng mười hai bạc mới có thể khiến cho người hầu khác hâm mộ.

Hần một bên nghĩ một bên hé miệng, vừa mới nói một câu: ” Không tồi, rất không.....”

Lời nói ca ngợi còn chưa nói ra, liền thấy gã sai vặt ngây ngẩn cả người, tiếp theo hần giống như là gặp quỷ, “Má ơi” kêu thảm thiết một tiếng, sau đó co giò bỏ chạy, một bên chạy một bên còn tê thanh hô to: ” Xác chết vùng dậy, thiếu gia cùng Thu Thiên xác chết vùng dậy, má ơi.....”

Dương Đào sững sờ ở nơi đó, vẻ mặt tươi cười cũng cứng ngắc, hần hoài nghi chính mình có phải hay không nghe lầm, kia..... Hồn đản kia hét cái gì a? Xác..... Xác chết vùng dậy? Dám nói hần cùng Thu Thiên là xác chết vùng dậy.

Tức giận trong lòng từ từ tích lũy, cuối cùng biến thành giận không thể át, hần sải bước đi về phía trước, một bên lớn tiếng nói: ” Hồn đản, người đứng lại đó cho ta, nói ai xác chết vùng dậy hả? Thiếu gia ta bộ

đáng như là cương thi hả?”

Thu Thiên gắt gao đi theo phía sau hấn cùng phi kiếm quả đào núi bàn luận: ” Ân ân ân, cái gã sai vật kia thật là đáng giận a, dám nói chúng ta là xác chết vùng dậy, quả khế còn chưa tính, dù sao hấn bình thường mặt âm trầm, vốn cũng rất giống cương thi thôi, bất quá hầu tử tinh Thu Thiên ta cư nhiên cũng bị nhận sai, không thể tha thứ, thật sự là không thể tha thứ, ta quyền rũ thướt tha tuyệt sắc yêu tinh như vậy, nhiều lắm thì bị người ta liên tưởng thành hồ ly tinh thôi, sao lại cùng cương thi so sánh chứ?”

Quả đào núi không ngừng lên tiếng hòa theo: “Đúng vậy, đúng vậy, người nói quả khế kia, thật sự rất giống cương thi a, về mặt của hấn luôn âm âm trầm trầm, nếu trên người dài thêm một tầng bạch mao, cho dù cương thi thật sự đi tới trước mặt hấn, cũng thật giả khó phân biệt, ha ha ha.....”

Một yêu một phi kiếm ở phía sau trộm cười, Thu Thiên còn gõ quả đào núi một cái: “”Tốt lắm, nhỏ giọng điểm, để quả khế nghe thấy sẽ không tốt lắm. Lòng tự trọng hấn sẽ thụ thương”.

Dương Đào tức giận đến phương hướng đều phân không rõ, rằng nghiêng ken kết ở trong lòng oán hận mắng: “Hầu tử tinh chết tiệt, dám nói ta là cương thi, hừ hừ, chờ đi, xem ta tương lai làm sao thu thập người, cương thi phối yêu quái, chúng ta thật ra là tuyệt phối a.....”

Trên mặt hấn hiện ra ý cười hung ác, bất quá khi hấn nhìn đến thư phòng đang vây một đám người, mỗi người đều ra sức làm việc, tiểu ý hung ác kia liền bị cảm động thay thế.

Bọn hạ nhân trong phủ mình lúc nào lại cần lao như vậy. Dương Đào cảm thán: Quả nhiên người cần phải trải qua khó khăn mới có thể phát huy bản tính tốt đẹp a. Nếu không người ta sao có thể nói chung hoạn nạn không thể chung phú quý chứ. Bởi vì cảm động, Dương Đào tâm tình tốt trước nay chưa từng có.

“Nhi a.....” Một tiếng khóc rống tê tâm liệt phế, âm điệu kéo dài đánh gầy liên tưởng Dương Đào, hấn phục hồi tinh thần lại, không nói gì nhìn đồng phệ tích bên cạnh, ngồi giữa ghế bành là mẫu thân bộ dạng thướt tha của hấn, nghe nàng một tiếng lại một tiếng khóc rống: ” Nhi a, người cùng Thu Thiên ở trên trời có linh, để cho nương mau tìm ra thì thể các người để chôn cất an ổn đi, lúc rồi rã phải về thăm nương, ô ô ô..... Người bất hiếu tử a, sao nhẫn tâm bỏ lại một mình nương, khiến cho nương người đầu bạc tiền người đầu xanh a, ô ô ô.....”

Dương Đào mặt từ trắng chuyển xanh, từ xanh chuyển hồng, cuối cùng chuyển biến hoàn toàn thành màu đen, ở phía sau hấn, Thu Thiên vẻ mặt cũng đầy hắc tuyến, lẩm bẩm nói: “Ông trời, lão phu nhân..... Đừng nói là nàng cho rằng bọn ta chết đi? Nàng..... Nàng thật sự nghĩ như thế sao?”

Vừa dứt lời, chợt nghe phía trước truyền đến một tiếng kêu hoảng sợ: “Lão phu nhân, thiếu gia cùng Thu Thiên xác chết vùng dậy, bọn họ đi rất nhanh a, tiểu nhân nấp sau gốc cây, tận mắt thấy bọn họ bay vèo vèo qua.....”

Gã sai vật lúc trước hét thảm gọi bọn họ là xác chết vùng dậy vừa nói vừa từ đồng phệ tích chui ra, hấn vừa nói xong, không khí lập tức lâm vào khủng hoảng.

Phối Dương Đào muốn nổ tung, hấn không còn lòng dạ nào để biết nguyên nhân vì sao cái đám này cho rằng hấn cùng Thu Thiên đã chết, sải bước về phía trước, dùng sức hét lớn một tiếng:

“Đủ rồi, bọn vô tích sự các người, ta cùng Thu Thiên nếu thật sự bị chôn dưới đồng phệ tích kia cũng bị các người một tiếng lại một tiếng khóc lóc làm cho chết”.

Đám người lập tức như cái nồi bùng nổ, tất cả người hầu đều tụ tập phía sau lão phu nhân, bởi vậy có thể thấy được ‘ô dù’ này ngày thường có bao nhiêu sức mạnh. Dương Đào đầu đầy hắc tuyến, đối lão phu nhân đang nghi ngờ nói:

“Nương, ta không chết, thư phòng tuy rằng sụp, bất quá ta cùng Thu Thiên đều trốn thoát, nhưng bởi vì trên người ô uế, chúng ta liền đến phòng tắm giặt sạch một chút. Không nghĩ tới các người cho rằng hai ta đã chết”.

“Đúng đúng”. Thu Thiên ôm quả đào núi tiến lên, bữu môi bất mãn nói: “Chúng ta hai người thân thủ mạnh mẽ mới tránh được một kiếp, nếu chúng ta chậm một bước, thật sự sẽ bị chôn dưới phệ tích, các người cũng có thể tận lực phệ tích đào lên, hảo nghĩ cách cứu chúng ta. Tại sao lại vội nhận định ta cùng quả khế đã

chết chứ? Vẫn là nói, trừ bỏ lão phu nhân, gia khảo các người đều hy vọng quả khế có thể nhanh chóng quy thiên”

Thanh âm hần bỗng nhiên nâng cao tám phần, nếu trong phủ này bọn người hầu bưng dạ khó lường như thế, hần cần phải thanh lý môn hộ, kiên quyết không thể để quả khế bên mình lưu những con rắn độc này.

“Nhi a, thật sự..... Thật là người sao?”

Lão phu nhân cuối cùng phục hồi tinh thần lại, sau đó nàng khóc lớn gất gao ôm lấy nhi tử nhà mình: “Ta thấy một cây xà ngang ép xuống giết chết hai con chuột, máu tươi văng khắp nơi, chuyện ấy thật thê thảm, cho nên ta nghĩ các người khó có thể may mắn tránh thoát, ai có thể nghĩ đến ông trời phù hộ Dương gia ta a, đúng, phải tạ ơn thần, chuẩn bị tam sinh nghi thức tế lễ thù thần tế thiên, còn phải đi đến trong miếu lễ tạ thần, cấp Bồ Tát đắp tượng.....”

Dương Đào cùng Thu Thiên không nói gì chống đỡ, Dương Đào suy yếu đẩy ra mẫu thân nhà mình: “”Nương a, ta không phải con chuột.”

Trời ạ, lão nương có lối suy nghĩ kỳ quái như thế, con chuột đã chết, hần cùng Thu Thiên liền nhất định sẽ chết sao? Bất quá hần đã vô lực truy cứu, mắt thấy tất cả người hầu đều người hầu đều bắt đầu mặt mày hớn hở, bao quanh lão phu nhân nghe nàng phân phó phải chuẩn bị tam sinh nghi thức tế lễ ra sao, phải chọn ra ngày xuất hành thật là tốt đi đến miếu lễ tạ thần, mà phía trước phế tích mới chỉ dọn được một nửa, không ai thèm để ý tới.

“Oa, nương người tư tưởng chuyển biến thật đúng là mau”.

Thu Thiên lú lẫm, chợt nghe tiếng bước chân vang. Một lão gia nhân thùng thùng chạy tới đối lão phu nhân nói:

“Phu nhân, đèn ***g trong phủ toàn bộ đã thay thành màu trắng, màn che cùng đồ tang bạch bố cũng sai người đi mua. Linh đường đã bắt đầu bố trí, hiện tại xin lão phu nhân dặn dò, phải thỉnh thêm ai đến đây cúng”.

“Thái thúc, chuyện này người định đi, người nói thỉnh ai thì thỉnh người đó”. Lão gia nhân đang thao thao bất tuyệt, một bên tai bỗng nhiên vang lên một cái thanh âm vô cùng bi thương, một bên tai bị một cỗ hơi thở lạnh lùng thổi trúng, da gà da vịt đều nổi lên. Lão gia nhân kêu Thái thúc đánh cái rùng mình, sau đó nhìn lại, liền nhận không được lớn tiếng kêu thảm thiết: “”A a a..... Xác chết vùng dậy, thiếu gia xác chết vùng dậy.....”

Phản ứng so ra không kém, lão phu nhân cùng bọn người hầu lập tức không lương tâm cười thành một đoàn. Dương Đào tức giận đến sắp phun bọt mép. Sau đó hần phát tay, rời khỏi đám gia khảo này, hơn nữa hần nói hần phải thỉnh quốc sư Quan Sơn đến đây. Đem thư phòng chữa hoàn hảo như lúc ban đầu, bởi vì nơi này có rất nhiều thứ hần trân quý.

Lão phu nhân cùng đám người hầu biết hần cùng Quan Sơn giao tình, thế là trong nháy mắt mọi người như thủy triều rút lui sạch sẽ, đáng thương Thái thúc còn phải vội vã đi hủy đi linh đường, lui xuống bạch bố, xem ra cũng là một đồng công việc khổ sai.

Bất quá Dương Đào lại không đi, hần đứng đó, nhìn Thu Thiên thi triển đại pháp lực làm cho ba gian thư phòng trong nháy mắt khôi phục thành nguyên trạng, sau đó hai người đi vào, quả nhiên mọi thứ đồ vật giống như lúc trước, đồ cổ quý giá không có một chút tổn hại.

“Đa tạ người.”

Dương Đào chân thành hướng Thu Thiên nói lời cảm tạ, phá lệ làm cho hầu tử tinh đỏ mặt, liên tục xoa tay nói: “ Không có gì, không có gì, này..... Vẫn là do ta làm hư, cho nên..... Cho nên phụ trách sửa lại cũng là phải làm thôi”.

Bộ dáng hần xấu hổ quần bách dừng ở trong mắt Dương Đào, làm cho Dương Đào tâm nhin không được nháy một cái, trước khi hần kịp phản ứng, hai cánh tay hần đã ôn nhu ôm lấy thất lũng Thu Thiên.

===

Lúc này tiến độ hơi chậm. mong mọi người thông cảm. ^^

7. Chương 7

Đáng lẽ phải giã dũa, bắt quá cảm giác này thật sự là không tồi. Trên núi các huynh đệ yêu tinh ngày thường đều cãi nhau ầm ĩ, đâu có lúc nào ầm áp như thế. Bởi vậy Thu Thiên do dự một chút, liền ngầm đồng ý động tác vô cùng thân thiết của Dương Đào.

Hảo..... Hảo ôm ấp ầm áp, hảo nghĩ muốn..... Hảo nghĩ muốn tựa vào, cho dù trời có đổ sập xuống dưới cũng không sợ. Thu Thiên phút chốc mặt đỏ lên, hẳn cũng không hiểu được mình là xảy ra chuyện gì, người ôm hẳn rõ ràng là nhân loại so với mình yếu đuối hơn a, huống chi hẳn so với mình cũng không cao hơn bao nhiêu, nếu trời thật sự đổ sập xuống, hẳn cũng đỡ không được. vậy mình vì cái gì lại nảy sinh cảm giác tuyệt luân vớ vẩn như thế?

Phi kiếm quả đào núi bị hai người trong tư thế ôm nhau kỳ quái vây lại ở giữa, nếu hẳn là hình người, đại khái sẽ thấy hẳn vô đầu bút tai, bởi vì hẳn một lần được triệu ra thật sự rất không dễ dàng, cho nên mặc dù trong lòng tò mò muốn chết, hẳn vẫn không dám lên tiếng, e sợ làm cho chủ nhân tức giận, hẳn sẽ bị thu vào trong hư không cực độ nhàm chán

Là..... Là thể hiện tình yêu sao? Thu Thiên tim đập bùm bùm, hẳn cảm giác được tim đập tăng tốc quyết không phải chỉ có mình hẳn, Dương Đào tựa hồ cũng không tốt hơn, không chỉ như thế, thân thể Dương Đào đều nóng lên.

Hầu tử tinh ánh mắt đảo qua đảo lại, trong đầu có chút choáng, không nên quên mục đích mình xuống núi: Ân nếu như.....đây đúng là yêu, ta không phải là không còn cơ hội biết đáp án hỏi thể gian tình là gì sao? Đây là lý trí duy nhất trước mắt hẳn có thể sử dụng không chế ý tưởng.

Quả đào núi cuối cùng nhịn không được, hai người kia ôm ở cùng nhau một khắc cũng không có khuynh hướng tách ra. Hẳn lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ: Chẳng lẽ chủ nhân chưa nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn sao? Có người hướng bên này đi tới a. Thế là, quả đào núi giữa ý tưởng trung thành cùng ý tưởng không muốn đắc tội chủ nhân mãnh liệt đánh nhau một phen, cuối cùng vẫn là tư tưởng trung thành chiếm thượng phong, hẳn lặng lẽ lách đến phía sau Thu Thiên, trên lưng hẳn chọc chọc.

” Aha ha ha.....” Thu Thiên đột nhiên cười to ra tiếng, hẳn sợ nhất là ngựa, cũng bởi vậy, hẳn không thể không cùng Dương Đào tách ra. Quay đầu lại giận dữ trừng mắt nhìn phi kiếm quả đào núi một cái: Hỗn đản này, không phát hiện chủ nhân của người đang ở nơi này nỗ lực tìm kiếm đáp án hỏi thể gian tình là gì hay sao? Tốt a, đều bị hẳn phá hủy. Thu Thiên nghiêng rằng nghiêng lợi, một bên thì thảo:” Gia hỏa này, ta xem ngươi là muốn quay về Phá Toái Hư Không đi?”

” Không phải a Thu Thiên, có người đến đây.”

Quả đào núi sợ tới mức thân kiếm cũng loạn lên, bắt quá lúc này Thu Thiên cũng nghe thấy tiếng bước chân, hẳn cuống quýt quay đầu đi, lập tức thay một bộ sắc mặt kính cẩn, đối Dương Đào nói:

” Thiếu gia, ngươi còn có cái gì phân phó?” Những lời này thanh âm rất lớn, thẳng truyền ra hành lang, phảng chừng trong vòng một dặm mọi người cũng có thể nghe được.

Dương Đào nhịn không được bật cười, ở trên mái tóc mềm nhẵn của Thu Thiên sờ soạng một phen, nói:” Di, lúc này sao thông minh vậy? Còn nhớ rõ thân phận hạ nhân sao?”.

Vừa dứt lời đã bị Thu Thiên hung hăng trừng mắt liếc một cái, hẳn nghiêng rằng nghiêng lợi nói:” Uy, ta vốn là yêu tinh thông minh nhất, trước chẳng qua là không quen hoàn cảnh, lại sợ xúc phạm tới tự tôn của người mới cố ý phẫn ngu một chút người có biết hay không? Phải nhớ cảm kích ta a”.

Dương Đào lại nhịn không được cười lớn. Trời biết, hẳn thật là sự rất muốn khôi phục biểu tình trầm tĩnh trước kia của mình, chính là đối với Thu Thiên, hẳn thật sự là làm không được a. Bất hạnh là biểu tình này liền dừng ở trong mắt lão phu nhân cùng phần đông người hầu đang theo phía sau nàng vào cửa. Trong nháy mắt, mọi người đứng hình tại chỗ, chỉ có tròng mắt ở trên người Dương Đào cùng Thu Thiên chuyển động qua lại.

Hiện tại là tình trạng gì? Lão phu nhân nhìn nhi tử trong nháy mắt khôi phục gương mặt lãnh ngạnh, không ngừng ở trong lòng đánh giá: Ân, có phải hay không quấy rầy đến nhi tử cùng người nào đó đang làm một chút sự tình? Chính là, ông trời, này..... Này cũng phát triển quá nhanh, bốn ý của nàng là cấp Thu Thiên làm người hầu giúp đỡ con chữa căn bệnh lạnh lòng, chứ không phải muốn cấp cho đứa con một người vợ a. Bất quá, nếu có được một mỹ nhân như thế làm vợ, cũng không có gì xấu a.

“Khụ khụ..... Nhi tử.....” Lão phu nhân làm bộ dạng từ mẫu nghiêm túc đứng đắn ho khan hai tiếng, lại bị nhi tử lạnh lòng liếc một cái, âm thanh chưa kịp phun ra toàn bộ đều nuốt trở về.

“Nương, người mệt nhọc nửa ngày, không ở trong phòng nghỉ ngơi, lại đây làm cái gì?” Hừ hừ, không phải là muốn xem diễn sao, thật đúng là chịu khó a, thời điểm ta chịu khi dễ không thấy người tích cực như thế? Dương Đào ở trong lòng bất hiểu nghĩ.

“Nga, cái kia..... Ta..... Ta.....”

Lão phu nhân nhìn chung quanh, bỗng nhiên liếc mắt một cái thấy trên bàn nhiều ra một thanh bảo kiếm, không khỏi vui sướng phi thường, làm bộ tiêu sái bước sang, còn giả vờ như thực yêu thích vuốt ve thân kiếm, ha ha cười nói: “Nhi a, nương chính là vừa rồi nhìn thấy bảo kiếm của người ở trên bàn, cho nên muốn mượn xem xét vài ngày, người sẽ không keo kiệt với nương chứ?”

Thu Thiên cùng Dương Đào mồ hôi lạnh nháy mắt chảy ròng ròng, chỉ thấy trên bàn một thanh kiếm lẳng lẳng nằm ở đó, đúng là tuyệt thế danh kiếm, chỉ tiếc, thanh kiếm này mới rồi còn bay qua bay lại quấy nhiễu bọn họ hiện giờ ngoan ngoãn nằm ở nơi đó. Bị lão phu nhân nhìn trúng đích thị là phi kiếm quả đào núi.

“Nga, này.....”

Thu Thiên chần chờ, tuy rằng hắn cùng quả đào núi thường ngày gặp nhau liên âm ỉ, nhưng mà cảm tình vẫn rất sâu đậm, hơn nữa có quả đào núi bên người cảm giác chung quy vẫn có chút an tâm, làm sao có thể đem nó đưa cho ai. Còn không chờ hắn cự tuyệt, Dương Đào đã hào phóng ‘mượn kiếm hiến nương’, hắn vùng tay lên:

” Nếu nương thích, mượn đi thôi, về sau có việc gì chỉ cần phái người thông tri một tiếng là được, người tuổi lớn, vạn nhất té ngã, hài nhi ta sẽ không yên tâm”.

Lão phu nhân bĩu môi, chắc chắn, nếu đứa con không phải dùng thái độ nghiêng răng nghiêng lợi nói ra mấy lời này, nàng nên có bao nhiêu cảm động a, nghĩ nàng cả đời thiện lương, sao lại dạy ra một gia khảo bất hiếu như thế. Bất quá bảo kiếm này thật đúng là không tồi, vừa thấy là biết bảo kiếm mà đại hiệp đã từng dùng, lão phu nhân thập phần vừa lòng ôm bảo kiếm, cùng bọn nha đầu vây quanh nghênh ngang mà đi. Một bên “đại hiệp” Thu Thiên chỉ có thể trợn mắt nhìn theo nàng rời đi.

Dương Đào kỳ thật rất muốn tiếp tục ôm Thu Thiên thêm chút nữa, tuy rằng là hầu tử tình, nhưng thời điểm ôm vào trong ngực hắn dịu ngoan tựa như con dê con, thân thể vừa mềm mại vừa mang theo mùi hương cỏ xanh nhàn nhạt, thật sự là không muốn buông ra a. Chẳng qua hiện tại muốn tiếp tục lại tìm không ra hảo lý do, bởi vậy hắn thẳng tắp nhìn Thu Thiên một lúc lâu, đành phải buông tha.

Một ngày tường an vô sự trôi qua, đến chạng vạng, có nha hoàn đưa tới đĩa cùng hương tiêu, nói là chuẩn bị quây phía nam đặc biệt phái khoái mã tặng sang đây để tỏ lòng hiếu kính lão phu nhân cùng thiếu gia. Thế là Dương Đào phái người cầm một ít cấp lão nương ở hậu viện, còn lại tự mình ôm hai nãi hương tiêu cùng mấy khoái mã đưa đến cho Thu Thiên, quả nhiên Thu Thiên nhìn thấy thì hai con mắt thiếu chút nữa rời bỏ vị trí.

Mỉm cười, hắn đem hoa quả để trên bàn, đối Thu Thiên nói: “Thích ăn không?”

Nói xong thấy hầu tử tình liêu mạng gật đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đỏ lựng, lưỡng đạo chỉ bạc tinh tế theo hai bên miệng hắn chảy xuống, tuy rằng là nước miếng tham ăn, nhưng trong mắt Dương Đào không biết tại sao lại thành một loại tình sắc khiến hắn tâm hoảng ý loạn một hồi lâu, hắn thật vất vả mới đem cổ cảm giác quái dị trong cơ thể đè ép xuống.

“Kia còn không chạy nhanh lại đây.” Dương Đào bật cười, sau đó cầm lấy một quả dưa tước lên, tuy rằng hắn hiện tại là đại thiếu gia, nhưng lúc trước đã từng chịu khi dễ có việc gì đã không làm qua, lại nói tiếp,

chiêu thức tước hoa quả ấy vẫn là các tỷ tỷ ca ca vô lương của hân ban tặng.

Thu Thiên giống như chú chó nhỏ vẫy đuôi hai mắt trông chờ nhìn quả dưa trong tay Dương Đào, bộ dáng sốt ruột kia đáng yêu vô cùng. Nếu không phải đã thấy nguyên hình của hân, Dương Đào thật hoài nghi hân kỳ thật là một con cầu yêu.

Từ khi làm chủ Dương gia, hân không còn phải hầu hạ người khác, bởi vì trong lòng vẫn chất chứa bóng ma trước đây mà cực độ chán ghét có người hầu hạ, thậm chí đã tới mức cực đoan. Hân sẽ không tự nhiên sa thải người hầu, nhưng nếu người nào tự đại quá mức một khi làm cho hân có một loại cảm giác không đem chính mình để vào mắt, người hầu kia liền vĩnh viễn phải rời đi Dương phủ, càng không nói đến hân vì người khác mà tự mình tước hoa quả, ngay cả mẫu thân hân, tuy rằng hiếu thuận, nhưng cho tới bây giờ cũng không có làm loại sự tình này, không có biện pháp, bóng ma trong tâm không cho phép.

Nhưng giờ phút này, dương quang chạng vạng xuyên thấu qua cửa sổ, ôn nhu chiếu vào trên bàn, đối diện là một tiểu quý đáng yêu đang chảy nước miếng, vẻ mặt chờ đợi. Không biết vì cái gì, trái tim hân mềm nhũn, thậm chí ngay cả chuyện tình lúc trước cực độ chán ghét cũng làm cho hân tràn ngập cảm giác hạnh phúc an bình, trong khoảnh khắc này, hân thậm chí bỗng nhiên nghĩ tới thành gia lập thất, nghĩ đến nếu muốn thành gia lập thất nhất định phải là bộ dạng này mới được, còn phải, chọn người cũng nhất định phải chọn người trước mắt này mới được.

Hân bị ý nghĩ của chính mình dọa hoảng sợ, dao trên tay thành linh trật một chút, ngón tay bị cắt một cái. Thế là, Thu Thiên một bên đang lẳng lặng nhìn hân lập tức kinh hô ra tiếng, hơn nữa nhanh chóng đứng dậy, bắt lấy tay hân cho vào miệng mút, một bên mồm miệng không rõ nói: "Người đừng động, ta là yêu tinh, nước bọt cầm máu chữa thương hiệu quả, người để cho ta liếm liếm hấp hấp một chút, ngón tay sẽ không đau, cũng sẽ không chảy máu".

Liếm liếm hấp hấp? Dương Đào cũng không biết sao, trong đầu lập tức liên tưởng đến..., trong phút chốc, máu toàn thân toàn bộ vọt tới bụng dưới, trong lỗ mũi có chút dính dính, hân choáng váng không biết làm sao, chỉ nghe thấy Thu Thiên giận dữ kêu:

"A, ta lại liếm lại hấp, nguyên bản đầu có chảy máu, tử quả khế người sao không nói sớm, hại ta....."

Thanh âm líu lo dừng lại, sau đó vài giây trôi qua, lại nghe Thu Thiên kêu sợ hãi:

"A a a a, này rốt cuộc là sao a? Vì sao ngón tay bị dao cắt, kết quả cái mũi lại chảy máu? Ông trời a, thân thể nhân loại cấu tạo rất kỳ quái".

Hân hoảng sợ kêu, lại cúi người lại đây, có vẻ là muốn thay Dương Đào hấp máu trong mũi, làm Dương Đào sợ tới mức vội vàng lui về phía sau, nghĩ thầm, người đừng hấp, nếu không huyết càng phun càng dữ dội a, mẹ nó ngay cả một cọng lông chưa kịp rụng tới mà đã chết vì mất hết máu, quá mất mặt a, tốt xấu gì cũng phải đợi đến lúc da thịt chỉ thân đi, lúc đó có chết cũng được danh "chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu" a.

Cứ như vậy, cuối cùng sự tình cũng kết thúc với hai cục vải bông nhét trong mũi Dương Đào, hân bất đắc dĩ ngồi ở sau án nhìn Thu Thiên tước dưa. Bởi vì Thu Thiên nói hân phun ra máu mũi khẳng định là thượng hoả trong người, mà dưa cùng hương tiêu đều là hoa quả tính nhiệt, cho nên không cho hân ăn. Hừ hừ, hân thừa biết tử hầu tử không lương tâm kia bất quá là muốn độc chiếm hoa quả mà thôi, không phải thật suy nghĩ thay mình, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói hương tiêu cùng dưa tính nhiệt a.

Rất nhanh, Dương Đào liền phát hiện ngồi chỗ này cũng thật tốt, hân có thể lẳng lặng nhìn Thu Thiên vẻ mặt cùng dáng điệu thơ ngây đáng yêu ăn hoa quả, hân quẹt quẹt cái mũi nhỏ, một ngụm lại một ngụm đem dưa tước tước, còn lấy tay che miệng, để tránh cho người khác thấy mình chảy nước miếng. Dương Đào vẫn là lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai một con quỷ cũng có thể ăn nhả nhặn đáng yêu như thế.

Sao vậy? Hân hết thuốc chữa rồi sao? Bất quá là ăn mà thôi, thế nhưng hân cũng cảm thấy được đối phương đáng yêu. Dương Đào vuốt cằm, trong lòng không ngừng kêu ai ai. Ai gì chứ? Từ khi ấu thơ bị thẩm hân học được một cái đạo lý, muốn thứ gì đó phải mau chóng nắm giữ mới được, không nên ở một chỗ mà than thiên trách địa, sẽ không có ích gì.

Nhưng mà phải làm sao mới có thể có thể đem Thu Thiên nắm vào trong tay đây? Nếu hân không có nhớ

lắm, đối phương sợ hãi mình yêu hắn a, hơn nữa hắn còn nói, hắn là yêu tinh phải phi tiên, tương lai sớm hay muộn phải phi tiên, cho nên hắn căn bản không có khả năng cùng mình làm chuyện phong nguyệt, bởi vì làm chuyện phong nguyệt hắn không thể phi tiên.....

Từ từ..... Ánh mắt Dương Đào bỗng nhiên sáng bừng, trong lòng bắt đầu dấy ý cười to: Hắc hắc, muốn Thu Thiên, tất nhiên là muốn cùng hắn làm việc kia, lại có thể giữ hắn bên người cả đời, như vậy, chỉ cần nghĩ ra biện pháp cùng hắn hành phòng, chẳng phải là vừa đem mỹ nhân ôm vào tay vừa làm cho hắn phải lưu lại hay sao? Ha hả, đây chính là nhất tiễn song điêu, chủ ý thật là tốt a.

Chẳng qua..... Chẳng qua đối với Thu Thiên một lòng muốn phi tiên mà nói, không phải có chút tàn nhẫn sao? Lương tâm Dương Đào ngắc đầu, chính nghĩa đang chỉ trích hắn dữ dội, bất quá đáng thương thay, chút lương tâm này rất nhanh đã bị Dương Đào quăng ra cho đại cầu ăn luôn.

Hắn đứng lên, nhanh chóng quyết định, hắn phải lưu lại Thu Thiên, mặc dù Thu Thiên ngay từ đầu không muốn, cùng lắm thì hắn sẽ đối xử thật tốt với Thu Thiên, bồi thường hắn gấp bội. Không có biện pháp, hắn cả đời này thật vất vả mới có một thứ có thể làm cho mình cảm thấy ấm áp cùng khoái hoạt, hắn quyết không thể để Thu Thiên cứ như vậy rời bỏ hắn.

“Quả khế, người làm gì vậy a?”

Thu Thiên bị Dương Đào bỗng nhiên đứng dậy làm hoảng sợ, còn tưởng rằng đối phương cuối cùng thêm đến nỗi nhịn không được nữa. Thu Thiên áy náy cúi đầu, nhìn xem cả một đại đĩa cùng một chuỗi hương tiêu đã bị hắn ăn sạch, ân, hình như có chút quá đáng? Chính mình ăn uống thống khoái, để cho quả khế một bên nhìn thèm thuồng, còn lừa hắn nói đây là hoa quả ăn vào dễ sinh nhiệt, hắn có thể chịu đến bây giờ, hắn là sức chịu đựng rất giỏi a.

“Bằng không, người.....nếu máu mũi của người hết chảy rồi liền..... liền ăn một cái hương tiêu đi.”

Hầu tử tinh thực đau lòng nhìn đại hương tiêu vàng óng, trong lòng thật sự là không nỡ a, nhưng..... Nhưng mình ăn nhiều như thế mà không phải trả tiền, thật sự không nên ngăn cản chủ nhân hưởng dụng. Hắn ngắc đầu nhìn Dương Đào, ngoài ý muốn lại phát hiện Dương Đào ngắm cũng chưa ngắm hương tiêu kia một cái.

“Thích ăn như thế sao?”

Dương Đào sững nịch nhìn Thu Thiên, dễ dàng nhìn thấu ý nghĩ hắn. Thật sự là không rõ a, Thu Thiên tham ăn như vậy, bình thường mạnh mẽ như vậy, còn có điểm tiểu thông minh, vừa thấy có ăn sẽ không còn cần đến mạng. Hắn sờ sờ tóc Thu Thiên ôn nhu nói:

“Vậy đều để cho người ăn, ta đối mấy thứ này vốn không cảm thấy hứng thú, nhưng mà người đừng ăn no, đĩa ăn vào nhiều sẽ làm cổ họng không thoải mái, có ngâm nước muối cũng không khá hơn, hơn nữa bụng trưởng, đến lúc đó người sẽ khó chịu mà kêu loạn”.

Hồng..... hồng.....tâm..... Tâm giống như nhảy dựng lên, tựa hồ..... Tựa hồ là muốn chạy trốn ra khỏi ***g ngực, Thu Thiên ngoan ngoan gật đầu, sau đó trộm lấy tay đặt ở ngực, dùng sức đè lại trái tim không an phận nhảy loạn. Vì sao..... vì sao lại như vậy, giống như... Giống như đột nhiên cảm thấy được quả khế tốt lắm, so với hoa quả trước mắt này còn tốt hơn, so với bọn yêu tinh huynh đệ còn tốt hơn, động tác hắn sờ tóc mình có thể làm cho thân thể của chính mình hóa nhiệt, hắn ngũ diệu trần ngập ôn nhu, sủng ái lại làm cho mình bị mê hoặc, tựa hồ..... Nghĩ muốn cả đời cứ như vậy ở lại bên người hắn, không bao giờ ... muốn rời đi nữa, mặc kệ có thể hay không phi tiên, chỉ cần..... Chỉ cần có hắn là đủ rồi.

Thu Thiên bị ý tưởng đại nghịch bất đạo của mình làm hoảng sợ, trời ạ, mục đích hắn xuống núi là gì chứ? Là tìm kiếm đáp án hồi thế gian tình là gì a, tìm kiếm đáp án là vì sao a? Là vì phi tiên a. Sao cho tới hiện tại, đáp án còn chưa tìm được, hắn cũng không chịu thua kém nghĩ muốn ở lại nhân gian, ở lại bên người quả khế này? Đây là ý tưởng một ngàn năm trước chưa từng có a.

Nhớ tới lúc trước ở phòng tắm, thân thể hai người trong lúc vô tình tiếp xúc một chút, tại một khắc này, chính mình tựa hồ cũng có ý nghĩ như vậy. Chẳng qua khi đó còn có thể giải thích là bởi vì thân mình lỏa thể, mà yêu tinh vốn là có mị tính. Nhưng hiện tại, hai người bọn họ quần áo đều mặc đầy đủ, sao còn có thể có loại ý nghĩ này?

Thu Thiên lâm vào trầm tư, ngay cả thời điểm Dương Đào ly khai cũng không biết, hương tiêu trên tay ăn xong rồi, hắn cũng không biết. Thế là ngay sau đó, khi hắn vô ý thức cúi xuống táp thêm một miếng hương tiêu, miệng liền nhét đầy vỏ chuối chát đắng, không chỉ như thế, một ngón tay cũng bị liên lụy, bị hắn hung hăng cắn một ngụm, đau đớn làm Thu Thiên “Ngao” một tiếng tỉnh hồn lại.

Dương Đào muốn xuất môn, mới vừa ở nội thất ăn hai khối điểm tâm, thay đổi kiện nội y, chợt nghe phía phòng khách truyền đến tiếng kêu sợ hãi. Vội vàng chạy đi, chỉ thấy Thu Thiên mặt xanh mét một ngón tay đổ máu, hắn sợ tới mức vội xé một mảnh vải từ y phục, đem ngón tay kia bao thành cái bánh chưng nho nhỏ, bất quá cũng may cuối cùng máu cũng cầm. Rồi lại thấy Thu Thiên không ngừng chỉ vào miệng, ô ô khóc ròng nói: “Hảo đắng a, hảo chát a, quả khế, đầu lưỡi”.

Cái miệng nhỏ nhắn kia khai khai hợp hợp. Quả thực chính là khiêu chiến tự chủ của Dương Đào. Đã có cơ tốt như thế, còn cần chi đạo lý, Dương Đào trước khi đại náo lên tiếng đã đem Thu Thiên dùng sức túm vào trong lòng ngực, sau đó cúi đầu, ngăn chặn cánh môi anh đào, không chỉ như thế, đầu lưỡi cũng nhân cơ hội cuốn vào, trong cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu làm càn.

Nghiêm khắc mà nói, Dương Đào chưa từng có kinh nghiệm, kĩ xảo hôn không thể tính hảo, chẳng qua là bản năng nhân loại thôi. Nhưng Thu Thiên vừa mới động tình, hơn nữa trong miệng đắng chát khôn kể, lúc này bỗng nhiên có một cái đầu lưỡi trơn trượt tràn ngập hương điểm tâm ngọt lịm vói vào miệng, tư vị tự nhiên tốt hơn nhiều, hơn nữa hắn là yêu tinh, cho dù không phải xà tinh cùng hồ ly tinh phóng đảng, cũng là có trời sinh mị ý, hiện giờ bị trêu chọc, động tình ắt sinh ra mị ý, chỉ cảm thấy thư thái, đúng là tư vị tuyệt vời, đầu lưỡi sợ hãi vươn ra đáp lại, chỉ chốc lát sau liền cùng Dương Đào hôn đến thiên hôn địa ám.

Ngoài cửa tiếng bước chân bình tĩnh một màn củi khô lửa bốc giữa hai người, cơ hồ là cùng một lúc, Thu Thiên cùng Dương Đào dùng sức đẩy nhau ra. Sau đó bọn họ lại vì hành vi đối phương mà có chút mất mát.

Bất quá Dương Đào rất nhanh bình tĩnh lại, làm bộ uy nghiêm quay đầu lại, hắn thật muốn nhìn, là người nào không mắt không mũi tới quấy rầy chuyện tốt của hắn. Thật sự là, chỉ chút nữa hắn có thể đem Thu Thiên nắm vào trong tay.

“Thiếu gia.” Vào là nha hoàn bên người lão phu nhân, nàng hướng Dương Đào hành lễ, sau đó đứng dậy nói: “Hồi bẩm thiếu gia, lão phu nhân cho gọi Thu Thiên, nói là có việc cùng hắn thương lượng”. Nàng nói xong, liền nhìn về phía Thu Thiên, nhin không được cười rộ lên.

Thu Thiên bị nàng cười đến sợ hãi, không khỏi hướng tới sát bên người Dương Đào, nắm tay áo hắn, ý tứ là “Ta không đi.”

Dương Đào vỗ vỗ tay hắn, quay đầu đi, nhíu mày nói: “Nương kêu Thu Thiên đi làm gì?”

“Này nô tỳ cũng không biết.”

Nha hoàn vẫn đang cười, làm Dương Đào hàm răng đều ngứa:

” Nói vậy, người không biết, người không biết còn cười hăng say như thế?” Nói xong nha hoàn kia nhún nhún vai:

” Hồi bẩm thiếu gia, nô tỳ thật không biết, nô tỳ chính là thấy Thu Thiên khóe miệng còn dính vỏ chuối cho nên nhin không được bật cười, thiếu gia cứ yên tâm, lão phu nhân cũng không phải yêu tinh, còn có thể ăn thịt Thu Thiên sao?”

Nàng nói như vậy, Dương Đào cũng thấy nàng có lý, nghĩ lại, cũng phải, nương tìm Thu Thiên cũng sẽ không ăn hắn, vừa lúc mình cũng có sự tình phải đi ra ngoài một chút, đem Thu Thiên sang chỗ nương, đỡ phải lo lắng khi mình trở về lại phát hiện hầu tử này cuốn một khuôn hoa quả bỏ trốn mất dạng.

“Tốt lắm, Thu Thiên nương có thể chỉ là gọi người qua hỏi mấy câu, người không cần sợ, ta hiện tại phải đi ra ngoài một chút, chờ ta trở lại, ta tự mình tới chỗ nương đón người?” Dương Đào cầm tay Thu Thiên, thấy hắn ủy khuất đỏ đỏ miệng:

“Ta..... Ta không phải sợ, người ta thích ăn hương tiêu, còn..... Còn không có ăn đủ”.

Dương Đào không nói gì, cuối cùng vô lực phát tay: “Không việc gì, nường nơi đó cũng có hương tiêu, người cũng có thể ăn, hương tiêu nơi này cũng lưu cho người trở về ăn”. Quả nhiên, vừa nói như vậy, Thu Thiên lập tức vô cùng cao hứng theo nha hoàn ly khai, còn lại Dương Đào ở trong phòng trừng mắt nhìn nãi hương tiêu nửa ngày, hận chúng nó có năng lực gì mà có thể làm cho Thu Thiên nóng ruột nóng gan như thế.

“Nga, ông trời, để có vật nhỏ này, ta cũng càng ngày càng vô vị, ghen cùng một chuỗi hương tiêu”. Dương Đào thở dài, rồi mới trở lại nội thất thay đổi xiêm y, liền ra phủ, thẳng đến “Xuân nguyệt lâu” mà đi.

=====

(Thiên Di: eh eh, sao ta ngửi thấy có mùi gian gian vậy?

Dương Đào: *nhe răng*: Biển cho ta.

Thiên Di: hok được, vì chính nghĩa ta phải liều mình.... ta phải@#\$\$%... tiếp đó phải@#%\$^%.... Á!
á á á.....!!!!!!!

Tác giả: Hình như trên trời vừa thêm một chấm sáng thì phải, mô phật!!)

8. Chương 8

Đi tới Xuân Nguyệt Lâu, tú bà nhìn thấy một công tử phú quý chưa bao giờ gặp qua, không khỏi vội vàng chạy ra tiếp đón. Dương Đào tùy tay đưa cho nàng một thỏi ngân lượng, thần nhiên nói:

” Tìm một tiểu quan cho ta, xấu đẹp không quan trọng, nhưng phải quen việc, kinh nghiệm phong phú, sau đó chuẩn bị một gian tĩnh thất, làm tốt thiếu gia còn có phần thưởng”.

“Có có có.....”

Tú bà mặt mày hớn hở, tiếp nhận nén bạc, xoay người phân phó một quy nô mang Dương Đào đi xuân sắc viện, nàng vì Dương Đào tự mình đi chọn lựa luyện đồng thích hợp.

Tục ngữ nói, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, có năm mươi lượng bạc kia, Dương Đào chỉ chờ không đến nửa khắc, tú bà liền lĩnh một tiểu quan dung nhan xinh đẹp đáng người thốt tha đến. Chẳng qua tựa hồ không phải bộ dáng vừa vặn, xem gần mới phát hiện khóe mắt cũng có mấy cái nếp nhăn, xem ra tối thiểu cũng gần ba mươi.

Tú bà nhìn đến sắc mặt hần, vội vàng bởi cười nói: “Công tử nếu thích tuổi trẻ, ta sẽ tìm một người tuổi còn trẻ đến cho người, chẳng qua người vừa mới nói phải có kinh nghiệm chu đáo phong phú, Thu Thủy này tuy rằng đã muốn lớn, nhưng là đầu bài của chúng ta, tiếp nhận vô số khách, loại nào cũng có, nếu luận kinh nghiệm, hẳn quả nhiên là phong phú.....” Nàng vừa nói, liền đem Thu Thủy một phen kéo lại, oán hận nói: “Người cầm hay sao? Đại gia ở trước mắt, cũng không biết kêu một tiếng”.

Dương Đào lắc đầu: “Quên đi, người đi ra ngoài đi, không cần tìm người khác tới.”

Nói xong lại có vài nha hoàn xinh đẹp mang rượu ngon món ngon còn có điểm tâm tinh xảo nối đuôi nhau mà vào, đều đặt ở trên bàn tròn, Dương Đào nhíu mày, tùy tay lại cho tú bà mười hai bạc, làm nàng cười đến toe toét, mười hai bạc đủ mua hai bàn rượu và thức ăn như vậy.

Chờ người liên can đều lui xuống, tiểu quan mới sợ hãi đi tới, run giọng nói: “Không biết công tử..... Công tử là muốn làm gì ạ? Cũng tốt, kì thực thiếp.....”

Không đợi nói xong, Dương Đào vung tay lên tức giận nói ” Thiếp cái gì? Người là nữ nhân sao? Quên đi, ở trước mặt ta liền lấy ‘ ta ’ đến xưng hô, người cũng không nên sợ hãi, ta đến không phải cùng với người làm cái loại này, ta chỉ hỏi người, nếu muốn đổi một người người thích làm loại sự tình này, hẳn là nên làm thế nào? Nga người nọ cũng là thiếu niên”.

Thu Thủy ngăn ra, tại đây mười mấy năm, thật đúng là lần đầu chứng kiến khách nhân như vậy, bất quá xem sắc mặt người này âm trầm bất cửu ngôn tiêu (1), hẳn cũng không dám hỏi, chỉ phải vội vàng nhất nhất thật thật đáp.

Nói như thế nửa ngày, Dương Đào chỉ nghe gật đầu, chờ Thu Thủy đều nói xong rồi, hấn lại trầm ngâm một chút, hỏi: “Nếu bởi vì một chút việc nhỏ làm đối phương sinh khí, người lại muốn cùng hấn hành phòng, hấn lại cố tình bài xích người, ngay cả cơ hội bởi tội cũng không cho người, đến lúc này, như thế nào mới có thể làm cho hấn tình nguyện, chủ động đối với người yêu thương nhưng nhớ?”

Thu Thủy liền hé miệng cười nói: “Này rất đơn giản, công tử chỉ cần ở chỗ chúng ta mua một bao ‘túy nhan hồng’ hạ trong chén trà của đối phương, sẽ không lo hấn bài xích người, chính là túy nhan hồng này tính mạnh, ta xem công tử đang lúc tráng niên, lại không giống thiếu hụt đến nỗi cần phải dùng a”.

Hấn nói xong, Dương Đào đã hiểu được, túy nhan hồng này nhất định là xuân dược, hơn nữa nghe đúng là xuân dược tác dụng kéo dài, cho nên Thu Thủy mới ngầm nhắc nhở chính mình, nếu thân mình hư một sẽ không thể sử dụng.

Đáp án Dương Đào muốn đều có, không khỏi thập phần thư sướng, kỳ thật ‘bởi vì đối phương bài xích người, cho nên muốn hấn chủ động yêu thương nhưng nhớ’ tự nhiên là nói dối, hấn chính là muốn tìm một cách có thể làm cho Thu Thiên động tình, rồi mới cùng chính mình hành phòng, cuối cùng không thể phi tiên, chỉ có thể ở lại bên người chính mình mà thôi.

Thu Thủy lại nghĩ đến hấn thật sự là có một ái nhân, không khỏi vừa hâm mộ vừa thương cảm, nghĩ chính mình khi nào mới có thể có một người săn sóc như vậy. Chợt lại nghĩ nhiều năm qua như thế, thân mình không sạch sẽ sớm không chịu nổi, chẳng khác gì bại liễu tàn hoa, như thế nào còn dám vọng tưởng, thập phần tự giễu tự than thở trong chốc lát.

Dương Đào đứng dậy, từ trong lòng lấy ra một trăm hai ngàn phiếu đưa cho Thu Thủy, thản nhiên nói: “Người đáp rất khá, bạc này là phần thưởng của người”. Nói xong liền rời đi, vẫn đi tới viện môn, vừa muốn ra ngoài cửa, chợt nghe phía sau “Bùm” một tiếng, hấn vội vàng nhìn lại, chỉ thấy Thu Thủy quỳ rạp xuống đất, không ngừng hướng chính mình dập đầu, trên đầu máu tươi chảy dài.

Đơn giản chỉ là một trăm lượng bạc, đây là làm sao? Dương Đào nhú mày, vừa muốn trở lại dìu hấn đứng lên, lại nghe Thu Thủy ai thanh nói:

“Ta..... Không, là ta..... Ta xem công tử diện mạo hiên ngang thái độ làm người chính phái, lại có chung tình sở yêu, cầu công tử đáng thương ta cả đời phiêu linh, hiện giờ còn tại nơi này không được làm người trong sạch, mỗi ngày bị người ta tùy ý chà đạp, cứu ta ra hố lửa này đi “. Nói xong lại dập đầu.

Dương Đào nghĩ thầm, thanh lâu sở quán này chỉ có phiền toái, nếu ta đến một chuyến, liền có người hướng về phía ta cầu cứu, chẳng lẽ ta còn có thể đem thanh lâu sở quán cả nước đều mua hết, làm cho những người này hoàn lương sao?

Bản tính hấn cũng không phải nhiệt tâm, bởi vậy chỉ là nhú mày, thản nhiên nói: “Không cần phải nói, ta cứu cho người một cái, còn phải cứu người khác nữa sao? Việc này hôm nay ta sẽ không hướng tú bà nói, người về sau tự giải quyết cho tốt đi”. Nói xong liền xoay người xuất môn, Thu Thủy ở trong viện âm thầm uể oải nước mắt ròng ròng.

Lại nói về Thu Thiên, hấn theo nha hoàn đi vào phòng lão phu nhân, thấy trong phòng chỉ có một mình lão phu nhân, bọn nha hoàn của nàng thường ngày vây quanh mà hiện giờ một người cũng không có, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, thậm chí lão phu nhân muốn hại ta sao? Bất quá hình như không có khả năng, nàng vì cái gì muốn hại ta? Tốt xấu gì ta cũng cùng quả khế nhà nàng chia xẻ hoạn nạn a. Ân, nói không chừng là bởi vì nàng đã biết ta là yêu tinh, cho nên muốn tiêu diệt ta. Nghĩ như vậy, tư thế bước đi liền bỏ thêm cẩn thận, vừa đi một bên vừa lưu ý xung quanh tính đường chạy trốn, chợt liếc mắt nhìn thấy quả đào núi treo trên vách tường, hấn lúc này mới thả tâm, thậm chí có quả đào núi ở đây, ngay cả Quan Sơn gì đấy tới, đại khái ta cũng có thể liều mạng.

Nghĩ như vậy trong lòng an tâm một chút, vừa ngồi xuống, liền nghe lão phu nhân cười ha hả hỏi hấn:

“Thu Thiên a, bây giờ người còn muốn đáp án hỏi thể gian tình là gì nữa không?”

Vừa dứt lời Thu Thiên đã nhảy dựng lên vui vẻ nói:

“Cái gì? Lão phu nhân người muốn nói cho ta đáp án sao?”

Mới vừa nói xong bỗng nhiên nhớ tới nếu mình biết đáp án rồi thì nên quay về Vụ Ấn Sơn chuẩn bị phi tiên, vậy từ nay về sau sẽ không còn được gặp lại quả khế nữa phải không, cũng không còn được hân ôm vừa ấm áp vừa an tâm nữa. Chỉ nghĩ một chút, chẳng hiểu vì sao, cảm giác mừng rỡ này liền hóa thành phiền muộn.

Lão phu nhân ha hả cười hai tiếng, gật đầu nói: “Không sai a, ta thấy người hầu hạ thiếu gia rất tốt, chỉ mới vài ngày, Đào nhi đã nở nụ cười, cũng biết phát hỏa, biểu tình cũng phong phú rất nhiều, Thu Thiên, tất cả đều là công lao của người a”.

Nàng vừa nói một bên vừa tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Thu Thiên, nghĩ thầm, nghe bọn hạ nhân nói Thu Thiên cùng Đào nhi hai người hình như có chút không rõ ràng lắm, chỉ bất quá hài tử này lai lịch bất minh cũng không biết đối Đào nhi có thực sự động tâm hay không, ta phải hảo hảo thăm dò, nếu hắn chỉ là lợi dụng Đào nhi để có được đáp án, còn không bằng sớm đuổi hắn đi, như vậy Đào nhi có thể còn kịp rút chân ra, bằng không lưới tình một khi hãm sâu, muốn thoát khỏi sẽ không dễ dàng.

“A?” Thu Thiên há hốc mồm, không nghĩ tới lão phu nhân thẳng thắn như thế, hiện tại hắn bỗng nhiên mãnh liệt không muốn biết đáp án. Tự nhéo mình vài cái, hắn lắp bắp nói: “Kỳ thực... Kỳ thực cũng không phải rất cấp bách, ta hầu hạ quả khế chỉ mới có vài ngày, lão phu nhân không nên sớm kết luận nha, nếu không người tái theo dõi một thời gian, khẳng định quả khế là thật sự được thay đổi, tái định đoạt có nên đem đáp án cho ta có được hay không?”

Lão phu nhân nghĩ thầm: nói vậy là sao chứ? Đến lúc đó người muốn ly khai nơi này, con ta lại bị người sở mê, vậy nguy rồi. Đáng tiếc a đáng tiếc, nếu như hài tử này có thể ở lại bên người Đào nhi sẽ có bao nhiêu hảo a, như vậy ta không cần lo lắng nữa.

Nàng nghĩ tới đây nét mặt không khỏi lộ ra thương tiếc, Thu Thiên thấy vậy tâm sinh nghi, nhin không được hiểu kỳ nói:

“Lão phu nhân, người đang suy nghĩ cái gì ni?”

Lão phu nhân thê lương cười, lắc đầu nói: “Sự tình cho tới bây giờ, ta không ngại cùng người nói thẳng. Ai, ta là muốn người làm cho Đào nhi trở nên sinh động một chút, thế nhưng bọn hạ nhân đều nói với ta, người cùng Đào nhi hình như rất thân mật, Thu Thiên a, người còn nhỏ, không biết việc này rất đáng sợ, nếu Đào nhi thực sự yêu người, cuối cùng khi người có được đáp án người cũng sẽ ly khai, như vậy sẽ làm hắn tổn thương càng sâu a, sở dĩ lão thân nghĩ, nhân lúc Đào nhi còn chưa bị người mê hoặc hoàn toàn, nếu người muốn ly khai thì ly khai đi, đáp án ta cũng sẽ nói cho người”.

Nàng nói xong lại ôm ngực thở dài: “Ai, đây là tâm một người làm mẫu thân a, ai bảo Đào nhi là nhi tử của ta ni, ta thực sự không đành lòng để hắn chịu đựng tí xú thương tổn nào”.

Thu Thiên ngây ngẩn cả người, hắn chưa từng nghĩ tới sự tình phát triển theo chiều hướng như vậy. Lão phu nhân nói quả khế yêu hắn, như vậy những cử chỉ trước đây của Dương Đào là biểu hiện của tình yêu sao? Nhưng cách đối xử của hắn, chưa từng thấy biểu hiện động tình theo như lời thói xà nói a. Hắn chưa từng nhìn mình chăm chú, cũng chưa từng có đối mình muốn cởi bỏ y phục, ngoại trừ cái kia, a phi phi phi, đó mà là hôn gì chứ, quả khế rõ ràng là vì giải cứu đầu lưới của ta bị vỏ chuối làm tê rần mới phải làm như thế.

Lão phu nhân tỉ mỉ quan sát, phát hiện Thu Thiên sắc mặt càng ngày càng âm u, trong lòng không khỏi thập phần nghi hoặc. Tiểu gia hỏa này rốt cuộc có tâm tư gì ni? Ân, chi bằng đã hạ được thì phải hạ nặng tay, triệt để làm sáng tỏ thái độ của hắn đi. Nghĩ như vậy nàng liền thở dài nói:

“Đúng rồi, ‘vấn thể gian tình vi hà vật, trực khiêu nhân sinh tử tương hứa’. Thu Thiên a, đáp án người muốn chính là cái này”.

Đây là... Đáp án? Thu Thiên lại ngây ngẩn cả người, trong miệng ngâm đi ngâm lại hai lần “Hỏi thể gian tình là gì, luôn...”

Càng ngâm, trong ngực càng có một cổ tư vị khôn kể tràn ngập ra, nhớ tới thời gian tại nơi thư phòng, quả khế dùng thân thể thay mình chắn xà ngang rớt xuống, lúc bị kiếp lôi oanh hạ cũng là hắn không màn điện tích nguy hiểm, mạo hiểm ôm lấy mình trước.

“Nguyên lai, tình chính là vật như vậy, một khi tình khắc sâu, vì đối phương sinh tử cũng không mản”.

Thu Thiên lẩm bẩm, hần lại nghĩ tới cái ôm ấm áp, nghĩ tới quả khế ôn nhu vì mình tước dứa, tâm ngổn ngang như bị vật gì đánh trúng, trong khoảnh khắc này, hần bỗng nhiên làm một quyết định, một quyết định ngay cả hần cũng không thể tin được.

“Lão phu nhân, ta nghĩ... Quả khế có thể là đối ta có tình ni?”

Thu Thiên thình lình ngẩng đầu lên, hai mắt trong veo nhìn chăm chăm lão phu nhân trước mặt — mẫu thân quả khế.

“Ân, lão thân cũng là lo lắng như vậy”. Lão phu nhân vuốt ve cằm, sau đó thở dài: “ Thế nhưng then chốt là ở người a, người đối Đào nhi không có cảm tình, tương lai người phải đi, nếu để hần hăm sâu sẽ không thể ly khai người được nữa, chẳng bằng hiện tại ta cho người đáp án, đi hay ở là chuyện của người a”.

” Chính là ... Ta... Ta... Ta cũng muốn lưu lại”.

Thu Thiên lúng túng nói xong, thấy lão phu nhân trong nháy mắt mở lớn mắt, hần liền đi ra phía trước khe khẽ nói:

“Kỳ thực ta còn lo lắng ta có phải là một yêu tinh đa tình hay không... Ân, ý ta là nói ta có phải là một người tự mình đa tình hay không? Sở dĩ... Sở dĩ ta phát hiện ta đối quả khế cũng có một chút ý tứ, ta là nguyện ý lưu lại, thế nhưng quả khế hần... hần cũng không nhiệt tình như phu nhân nói a, vừa mới rồi, chúng ta còn ôm một chỗ, nhưng nha hoàn tỷ tỷ vừa tới, hần liền đẩy ta ra”.

“Người nói thật vậy chăng? Sẽ không dối ý?”

Thực là chuyện vui ngoài ý muốn, lão phu nhân tâm hoa nộ phóng (2), thầm nghĩ ngày mai nhất định phải đi vào miếu tạ ơn thần phật. nàng thấy Thu Thiên kiên định gật đầu, lại e ngại hần dối ý, thế là nhiệt liệt lôi kéo tay hần cười nói:

“Đào nhi là nhi tử của ta, ta còn không rõ hần sao? Hần từ nhỏ đã bị huynh đệ khi dễ, cá tính khó tránh khỏi thận trọng một chút. Khả năng tự kiềm chế của hần kỳ thực rất tốt. Hần đẩy người ra không có nghĩa là hần đối với người không có cảm tình”.

Thu Thiên cái hiểu cái không gật đầu, hần đối hai chữ tình ái tình tình mê mê, hần chỉ biết mình muốn ở lại bên cạnh quả khế, như vậy là đủ rồi, không cần thiết chăm chú truy đuổi nguyên do. Mười hai yêu tinh Vụ Ân Sơn bọn họ từ trước đến nay đều là tùy tâm sở dục muốn làm liền làm. Bất quá chỉ nghĩ đến như vậy sẽ không còn phi tiên được nữa, nếu phải cùng bọn huynh đệ chia lìa, trong ngực hần bỗng cảm thấy khổ sở.

Lão phu nhân thấy Thu Thiên sắc mặt chuyển ảm, trong lòng không khỏi cảnh giác, nghĩ thầm: không được a, không thể từ từ chờ nhi tử ngốc nghếch kia thông suốt, việc cấp bách trước mắt phải đem Thu Thiên lưu lại. Cho dù thế nào cũng phải đem hài tử này cột chặt bên người Đào nhi a, ta làm như vậy không thể tính là thương thiên hại lý (3), khụ khụ, cho dù là thương thiên hại lý, ta cũng làm. Đào nhi từ nhỏ đã không được sự che chở của ta, ta thật là không đáng mặt làm nương hần a. Nếu như vì chuyện này mà bị trừng phạt, để lão thiên ‘xử’ một mình ta là đủ rồi.

Lão phu nhân nghĩ tới đây, liền quyết định cái rụp, lôi kéo Thu Thiên đi tới nội thất, sau đó cười tủm tỉm từ ngăn kéo lấy ra một bao đồ vật, đối Thu Thiên nói:

“Thu Thiên a, đây là một bao thuốc bột, người hạ vào trong trà của Đào nhi, bảo đảm hần có bao nhiêu chân tình đều hiển lộ”.

“Lão phu nhân, sắc mặt của người thoát nhìn gian ghê a”.

Thu Thiên nheo mắt, ân, có nhìn lầm không đây? Lão thái thái vẻ mặt đầy tính toán, hừ hừ, tuy rằng hầu tử tình hần sau khi hạ phạm liền biến bốn (4), nhưng không có nghĩa là hần hần hoàn toàn biến thành kẻ ngu, hần còn biết cân nhắc thiệt hơn a.

“Nào có, ta chỉ vừa nghĩ người cùng Đào nhi có thể hữu tình sau đó thành thân thuộc ta thật vui mừng a, thế nào có khả năng đối trá ni? Ta đều là rất thiện lương, không tin Thu Thiên người hỏi bọn người hầu

trong phủ đi”.

Lão phu nhân vẻ mặt ủy khuất kêu to, nhưng trong ngực mồ hôi lạnh nhỏ tong tong, nghĩ thầm hải tử kêu Thu Thiên này thật đúng là cơ linh a, khó lừa gạt quá.

Thu Thiên liếc mắt nhìn lão phu nhân thề lời son sắt, nghĩ thầm lão phu nhân rốt cuộc muốn làm gì? Nàng sẽ không hại nhi tử của nàng chứ? Đem bao được kia tiến đến chớp mũi mũi, một cổ hương diễm (5) xông thẳng tới ốt, khiến hải tử tinh đột nhiên tỉnh ngộ, thầm nghĩ nguyên lai là xuân được, hắc đã nói mà, lão phu nhân kia tâm nào có tốt như vậy, chắc chắn, ăn cái quỷ này vào không có tình cũng sẽ trực tiếp bỏ nhào tới a.

Bất quá... cũng có ích nha. Thu Thiên lâm vào trầm tư, nhưng nét mặt cung kính nói: “Nếu như vậy, đa tạ lão phu nhân, ta xin cáo lui”.

Nói xong, lão phu nhân “Ừ ừ” phát tay: “Đi thôi đi thôi, có thời gian thì đến chơi với lão nhân gia”.

Nhìn thủ quyền trong tay nàng phát phát, Thu Thiên nổi lên một thân da gà, vội vã xoay người hướng ra phía ngoài chạy trốn chết.

” Thu Thiên, người... Người đem ta theo với a, ở chỗ này một chút cũng không dám nhúc nhích, khó chịu muốn chết”.

Lúc vừa tới cửa trong ngực truyền đến một chuỗi truyền âm, Thu Thiên nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, liền thấy quả đào núi treo trên tường. Hắc cúi đầu, cũng dùng truyền âm nói một câu: “Ngu ngốc hiện tại ta không thể đem người đi được. Đợi đến lúc trời tối mọi người ở đây ngủ, chính người thì pháp trở về, nhớ kỹ, quan trọng cả người lẫn quỷ đều không thể phát hiện hiểu chưa? Nếu cả hai chúng ta đều bị phát hiện coi như xong đời, không phải ai cũng như quả khế có khả năng tiếp thu chuyện này đâu”.

Quả đào núi không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đưa mắt nhìn theo chủ nhân rời đi, hắc ở chỗ này buồn chán chờ đợi buổi tối đến để thực hiện kế hoạch chuồn êm. Bỗng nhiên thấy phía dưới một đám nha hoàn tiến đến, một người đi đầu hướng lão phu nhân kinh hô:

“Trời ạ lão phu nhân, người thực sự đem được này cấp Thu Thiên? Hắc là một nam hải tử a, cho dù có khả năng cải biến thiếu gia, cũng... Cũng không thể hi sinh như vậy a?”

“Cái gì kêu là hi sinh?” Lão phu nhân mất hứng.

” Hải tử Thu Thiên này rất không chính kiến, nhân cơ linh, hựu thực thành(6), chỉ có hắc mới có khả năng làm Đào nhi biến thành bộ dạng bình thường, để Đào nhi cưới hắc thì có gì sai, dựa theo tính tình Đào nhi đây không phải là người vợ tốt nhất hay sao? Ai, ta cũng là bất đắc dĩ a.” Lão phu nhân nói đến câu sau lại biến thành ngữ khí bất đắc dĩ.

“Thế nhưng lão phu nhân, người mong mỗi thiếu gia cưới vợ là vì cái gì? Không phải vì muốn bế tôn tử sao? Thu Thiên hắc là một nam hải tử, làm sao có thể sinh ra cho người một người tôn tử a?”

Nha hoàn không dám tin tưởng nhìn lão phu nhân, phong thủy trong phòng có phải xảy ra chuyện gì hay không? Nếu không vì sao thiếu gia khôi phục bình thường lão phu nhân lại thành hồ đồ chứ?

“A, đúng vậy, tôn tử, tôn tử của ta”. Lão phu nhân nghĩ đến vấn đề này không khỏi sững sờ tại chỗ, nàng chỉ chú ý giúp nhi tử đem Thu Thiên lưu lại nhưng hoàn toàn thật không nghĩ đến việc tôn tử a, nhìn về phía bọn nha hoàn bên cạnh: ” Thu Thiên... Thu Thiên sẽ không sinh hải tử đúng không? Hắc... Hắc là bé trai a.”

“Đương nhiên”.

Bọn nha hoàn cùng nhau mắt tròn mắt dẹt, nghĩ thầm lão phu nhân, người hoàn hồn chút xíu đi a. Chợt nghe trong phòng có một thanh âm thanh thúy vang lên:

“Ai nói? Ai nói Thu Thiên sẽ không sinh hải tử? Hắc có thể, chỉ cần cùng người khác động phòng hắc sẽ sinh hải tử.”

Thanh âm này đột nhiên nảy sinh lại lúc ẩn lúc hiện, thật sự là kỳ hoặc, lão phu nhân cùng bọn nha hoàn sợ đến té ngửa té nghiêng hấp một ngụm lạnh khí, không hện mà cùng hét lớn:

“Người nào? Là ai, ở nơi nào nói chuyện?”

Nguy rồi, ta nhất thời phần nộ mới nói ra. Quả đào núi trên vách tường sợ đến một cử động cũng không dám làm. Hắn thừa hưởng tính cách chủ nhân, vạn sự quyết không chịu thua, vừa nghe được lão phu nhân cùng bọn nha hoàn nói Thu Thiên không thể sinh được hài tử, hắn trong ngực tức giận thầm nghĩ, mấy kẻ này dám nghi ngờ năng lực Thu Thiên. Lúc trước trên bí kíp tu luyện có ghi rõ ràng yêu tinh trước phi tiên không thể cùng người khác hành phòng, bằng không sẽ không thể phi tiên nhưng lại có khả năng hấp thu chi tinh nam tử mà mang thai. Bởi vậy hắn nhất thời không chịu thua kém mà bắt đầu ồn ào, sau khi xuất khẩu mới giật mình phác giác đã làm bại lộ thân phận của Thu Thiên.

Nghĩ cũng biết, quả đào núi tự nhiên cũng không dám nói lung tung nữa, lão phu nhân cùng bọn nha hoàn tìm nửa ngày cũng không tìm ra rốt cuộc là ai đang nói chuyện, sau cùng bọn người dĩ nhiên nhận định đó là thần linh chỉ dẫn. Nhìn dáng điệu bọn họ chỉnh tề quỳ trên mặt đất, quả đào núi không nói gì, nhưng cũng rất phiền muộn, nghĩ thầm ta đời này coi như tiêu, Thu Thiên không chịu phi tiên, ta cũng mất đi cơ hội trở thành Kiếm Thần, cả đời này ta chỉ có khả năng làm kiếm yêu.

=====

(1) bắt cầu ngôn tiếu: nói với thái độ hết sức nghiêm túc

(2) tâm hoa nộ phóng: vui vẻ hơn ha hơn hờ í.

(3) thương thiên hại lý: làm chuyện đại nghịch bất đạo, hại người.

(4) bốn: ngu ngốc.

(5) diêm: ngọt

(6) nhân cơ linh, hựu thực thành: cái này ta không hiểu lắm, nếu không lắm thì là người nhanh nhẹn nghĩ là làm ngay, không để mất cơ hội.

Vậy hén ^^

9. Chương 9

Nói về Thu Thiên, hắn cảm bao được trở lại trong phòng, ngồi chồm hổm dưới đất.

“Ân, thối xà nói, làm yêu quái trời sinh mê hoặc người khác, trước hết phải tu luyện bản lĩnh dụ dỗ. Dừng xuân được mê hoặc người với yêu tinh mà nói đúng là vô cùng nhục nhã. Ta đây không thể dùng bao xuân được này đúng không?”

Thu Thiên lẩm bẩm, bởi vì xà yêu đã từng nói qua, nên hắn mới phi thường do dự, rất muốn bằng chính bản lĩnh mị hoặc trời sinh của mình mà mê hoặc Dương Đào.

“Thế nhưng... Thế nhưng thối xà cũng chưa nói rõ, mà chúng ta cũng không thèm nghe hắn a, chúng ta đều là nghe lời ngư ca ca ngoan ngoãn tu luyện yêu thuật cùng pháp lực. Ngoại trừ thối xà cùng bốn hồ ly trên núi, chúng ta đều không tu tập mị công ni, như vậy ta làm sao mê hoặc quả khế a.” Tiếp tục lẩm bẩm, Thu Thiên ngắm bao xuân được, cho rằng mình vẫn cần nó trợ giúp.

Cuối cùng hắn làm ra một quyết định dừng cảm, quyết tâm dùng khả năng mị hoặc của mình thử một lần trước, sau đó tái quyết định có dùng tới bao xuân được này hay không. Chỉ bất quá hắn còn chưa kịp đi ra ngoài biểu diễn một chút mị công, chỉ ở trước cái gương bày ra các loại tư thế mà chút nữa làm chính hắn cũng ói ra.

Hai con ruồi trẻ bay đến trước mặt Thu Thiên, sau đó thẳng tắp rơi xuống. Kỳ cảnh này làm Thu Thiên hưng phấn phi thường, trở mình đứng lên, hắn lẩm bẩm: “Trời ạ chẳng lẽ ta thực sự trời sinh khả năng mị hoặc sao? Cho nên ruồi nhặng cũng chịu không nổi sức hấp dẫn của ta mà ngất đi thôi”.

Hắn một bên hú hét, một bên nhặt lên hai con ruồi bỏ vào lòng bàn tay, tả gảy một chút hữu gảy một chút. Nhưng hai con ruồi cũng vẫn không nhúc nhích. Sau cùng, Thu Thiên nghi hoặc đem con mắt đến gần nhìn cho kỹ, sau đó hắn cảm giận một tay lấy con ruồi ném xuống mặt đất, oán hận nói:

“Con bà nó, hai ruồi các người rớt cuộc có hay không một điểm nhân lực a? Bản đại tiên ở chỗ này biểu diễn khả năng mê hoặc, các người lại bị hù mà chết, cũng quá không để cho bản đại tiên mặt mũi a? Bây giờ còn là mùa xuân, các người chạy đến đây làm gì chứ? Rõ ràng là muốn đi tự tử mà”.

Hắn phần hận chửi bới, chợt nghe bên ngoài vang lên thanh âm một người cười: “Thu Thiên người xảy ra chuyện gì? Là ai muốn chết ni?” Vừa nói Dương Đào vừa sai bước tiến vào: “Nương tìm người có chuyện gì? Người sẽ không đem hương tiêu ở chỗ nương ăn sạch sẽ đó chứ?”

Dương Đào vốn chỉ là vui đùa, nhưng làm hầu tử tinh bình tỉnh đại ngộ, hối hận liên tiếp giậm chân nói: “Ai, lỗ rồi, lỗ rồi, ta vậy mà quên chưa ăn hương tiêu đã bỏ chạy, ô ô ô, lúc này thực sự là lỗ rồi”.

Đến chỗ lão phu nhân là chuyện gì, Thu Thiên tùy tiện tìm lý do qua loa tặc trách, Dương Đào trong ngực vốn có chuyện, bởi vậy cũng không chú ý hầu tử tinh nói chuyện có quá nhiều sơ hở. Hai người trong lòng đều có chủ ý bất lương, trong lúc nhất thời dĩ nhiên an tĩnh lại. Qua thật lâu, đại khái là chịu không nổi bầu không khí quỷ dị này Dương Đào ho khan một tiếng thử hỏi: “Thu Thiên người đem nay bằng không thì cùng ta ngủ đi”.

Trời ạ, chẳng lẽ lão Thiên đều giúp ta sao? Thu Thiên kích động tâm can loạn chiến, thầm nghĩ ta quả nhiên là hầu tử tinh có mị lực, lão thiên gia bất quá thấy ta có tiềm năng như thế mới ra sức giúp ta a. Hắn mạnh mẽ điểm đầu, đã bắt đầu lo lắng làm thế nào đem xuân dược hạ vào nước trà mà không cho Dương Đào biết.

“Àn, Thu Thiên người có muốn tới chỗ nương lấy về một ít hương tiêu?” Dương Đào cẩn cẩn dực dực tính toán dự đồ Thu Thiên rời đi. Trong khi Thu Thiên mừng rỡ đi ra ngoài, hắn cấp tốc xuất ra bao xuân dược vừa định cho vào nước trà, bỗng nghĩ không thích hợp, vạn nhất Thu Thiên không uống trà thì làm sao? Suy nghĩ một chút, nảy ra một ý kiến hay, hắn đem dưa đã tước đến, sau đó dùng sức ép chặt, chỉ chốc lát sau đã được một chén nước ép nhỏ, trước đây Quan Sơn vì an toàn của hắn đã từng cùng các bằng hữu khác truyền cho hắn vài năm công lực. Bình thường sẽ không phát huy, thế nhưng gặp phải thời khắc sống còn, có thể sử dụng. Hiện tại Dương Đào để lưu lại Thu Thiên cũng coi là liều mạng mà nỗ lực. Nội lực tự nhiên như vậy phát ra, bằng không chỉ một chén nước dưa nhỏ cũng đủ cho hắn loay hoay một ngày.

Thu Thiên từ ngoài cửa đi vào ôm một chuỗi hương tiêu, nhìn thấy Dương Đào hắn cấp tốc đem hương tiêu đặt trên bàn, sau đó cầm lấy một cái xoay người sang chỗ khác, nguyên lai quả hương tiêu này đã sớm bị lột vỏ, hắn đem xuân dược cứ thế dùng thuật ép vào, còn cẩn thận rắc lên một ít bên ngoài.

Đem hương tiêu đến trước mặt Dương Đào Thu Thiên mỉm cười ngọt ngào: “Quả khế hương tiêu này ta vì người mà lột vỏ, người nhất định phải ăn nga, không ăn là coi thường ta, ta sau đó không bao giờ để ý người nữa”.

Dáng dấp hắn ngây thơ đáng yêu từ trước đến nay chưa từng có làm Dương Đào suýt nữa chảy hết nước miếng, vội vã tiếp nhận hương tiêu ha hả cười nói: ” Àn, sao lại không ăn, Thu Thiên có thể vì ta lột vỏ hương tiêu quả thực làm ta thụ sủng nhược kinh a”.

Nói xong hắn về mặt cười khúc khích đem hương tiêu ăn sạch.

” Đến, Thu Thiên đây là nước dưa ta vừa ép cho người, không nên lãng phí, uống nga, một giọt cũng không nên chừa lại”.

Ăn xong hương tiêu, hắn đem nước dưa đưa tới trước mặt Thu Thiên: Lão Thiên phù hộ, nghìn vạn lần không nên lộ tẩy a, toàn bộ mong muốn của hắn để ở chén nước này.

Một bên ở trong lòng cầu khẩn Dương Đào một bên mắt mở trừng trừng nhìn Thu Thiên đem nước dưa một hơi uống hoàn, cuối cùng còn chùi chùi khóe miệng: “Àn, uống ngon thật, bất quá không thống khoái bằng ăn dưa, quả khế người như vậy là lãng phí dưa biết không?”

“Àn, hảo hảo hảo, Thu Thiên nói cái gì thì là cái đó”. Dương Đào gật đầu không ngừng, cùng Thu Thiên tràn đầy chờ mong, một bên thâm tình nhìn nhau, một bên âm thầm tính toán thời gian được hiệu phát huy.

“Nga, nóng quá.” Hai người song song nói ra những lời này, không khỏi đều ngẩn ra, nghĩ thầm chuyện gì đây? Ta là vì hắn hạ dược, vì cái gì chính ta cũng phát nhiệt. Bất quá bọn họ không có thời gian nghi vấn

nữa, bởi vì trên người càng ngày càng nhiệt, cả hai đều thoát chỉ còn lại có nhất kiện khổ y, triều nhiệt vẫn trập trập nảy lên, có trời mới biết đây chẳng qua là xuân nhiệt mà thôi.

Bất quá không thể nói cuối cùng vẫn là phải ‘vận động’ thôi. Vốn đối phương đã rất thuận mắt, dưới tác dụng xuân được đối phương lại càng xem càng thuận mắt, càng xem càng yêu. Hai người rất tự nhiên ôm lấy nhau chậm rãi ngã vào giường lớn tinh xảo chờ sẵn. Sau giờ ngọc ánh mặt trời chiếu trên giường, loang lổ trên thân thể bọn họ, thế là, vấn đề nảy sinh.

“Quả khế... Ngày... Ngày hình như còn sớm a, hình như hình như còn chưa tới chạng vạng...” Hầu tử tinh câu lấy cổ Dương Đào thở hổn hển hỏi: “Nhân gian các người không phải nói... Không phải nói buổi tối mới có thể làm loại sự tình này hay sao? Hồn đản quả khế, người đến tới cùng có nghe ta nói hay không a, đừng có giải y phục ta nữa”.

“Ta... Ta chịu thua rồi Thu Thiên, ta thật là khó chịu.” Dương Đào xấu hổ nhìn Thu Thiên, xấu hổ vô cùng, “Ta nghĩ ta nhất định là đã bị trừng phạt, để lưu người bên người, không cho người phi tiên, ta hạ xuân được trong nước dứa của người, nhưng hiện tại... Hiện tại hình như là ta cũng trúng xuân được a, Thu Thiên nhất định là lão thiên gia cho rằng ta ích kỷ nên mới nghiêm phạt, xin lỗi, ta không nên ích kỷ như vậy, vì ham muốn của bản thân lại nghĩ ra chủ ý dễ tiện như vậy. Thu Thiên ta nghĩ thông rồi, hiện tại người đi đi, không cần quan tâm tới ta, bởi vì tất cả đều là ta tự đa tình, Thu Thiên nếu như người còn muốn chạy nhất định phải nhanh lên, tái chậm, ta sợ ta... Cầm giữ không được nữa”.

Dương Đào từ trên người Thu Thiên đứng lên, vẻ mặt ẩn nhẫn thống khổ, trong mắt tràn đầy ẩn tình cùng tự trách thẳng tắp nhìn Thu Thiên.

Hầu tử tinh không nói gì, bỗng nhiên tự nhéo mình vài cái, lẩm bẩm nói: “Mẹ nó, ta còn nói tại sao nóng, tại sao ngứa như thế, giống như trúng phải xuân được, ta còn tưởng rằng lão thiên gia bởi vì ta hạ xuân được cho người mà đến nghiêm phạt ta ni, nguyên lai người hạ được ta”. Hấn tức giận liếc Dương Đào: “Ta có nói ta phải đi sao? Con bà nó người đã có tâm tư loại này, vì cái gì không nói cho ta? Hại ta còn tưởng rằng người đối với cảm tình của ta như có như không mà hạ xuân được, được rồi, sang đây, xuân được trên người người điều không phải lão thiên gia nghiêm phạt người mà là ta hạ hiểu chưa? Ta bỏ vào trong hương tiêu đó”.

Cho dù thời khắc này tên đã trên dây, Dương Đào nghe Thu Thiên nói xong trên trán vẫn đầy hắc tuyến. Bất quá hiện tại cái này đã không trọng yếu, quan trọng là ...Thu Thiên kỳ thực cũng thích hấn, vì hấn muốn lưu lại, đồng thời vì thế không tiếc đối hấn hạ xuân được.

Nghĩ tới đây máu trong người Dương Đào đều tập trung xuống bụng dưới, trong nháy mắt công tử âm trầm hóa thành đại hôi lang động dục, hú lên một cái nhào tới, rất nhanh, hai người liền giao triền thành một đoàn, hầu tử tinh bị Dương Đào nhiệt tình thể tiến công mà mất lý trí, thần sắc khó duy trì.

Đến lúc trắng treo trên đỉnh đầu, Thu Thiên từ trong lòng Dương Đào tỉnh lại.

“Ô ô ô, đau quá a, ta không phải là yêu tinh sao? Thối xà nói yêu tinh làm loại sự tình này đều là phi thường vui sướng, nhưng cái gì lại đau nhức như thế a”.

Thu Thiên nhu nhu thất lực đáng thương, tuy rằng đau nhức nhưng mình cùng quả khế trên người đều rất sạch sẽ. Hấn tất nhiên biết Dương Đào sau khi xong việc liền đem hai người tẩy trừ. Nghĩ đến thời gian cùng hấn làm cái kia hầu tử tinh nhện không được một trận mặt đỏ: ô ô ô, hấn mất mặt quá đi, thân là yêu tinh, lại bị quả khế làm đến hôn mê.

“Chết tiệt thối xà, người cũng dám gạt ta, ta trù ẻo người nguyên rửa người không thể quyền rũ được một nam nhân nhiệt tình như hoả mà gặp gỡ phải một đầu gỗ lạnh như băng, cho dù người tự động bò lên trên giường hấn, cũng sẽ bị hấn đá ra bên ngoài”.

Thu Thiên hung hăng cúi đầu chửi bới, sau đó suy nghĩ một chút: “Quên đi, mặc kệ nói gì thì nói. Người coi như là huynh đệ của ta, hôm nay ta cùng quả khế một chỗ, nếu để người cô đơn một mình thì thật đáng thương, miễn cưỡng chúc phúc người có thể được nam nhân kia thành thực yêu người a”.

Hấn nói đến đây, sát sát khóe mắt lệ quang, cảm động nói: “Ta còn là yêu tinh rộng lượng a”. Bất quá nhớ tới mấy người hảo bằng hữu mỗi người một nơi, nhớ tới không thể cùng bọn họ phi tiên, ngực nổi lên khổ

sở nhỏ nhỏ, không thể làm gì khác hơn là tự an ủi nói: “Không quan hệ, không có quan hệ, thôi xà muốn nam nhân muốn đến điền rồi, hần trước đây đã nói qua nếu có cơ hội hần nhất định lựa chọn nam nhân mà không chọn phi tiên, có lẽ hần sẽ ở lại nhân gian sau này, chúng ta cũng coi như có bầu có bạn ni”.

“Thu Thiên người đang nói cái gì?” Dương Đào chậm rãi mở mắt ra, tiếp đó nhìn ngoài cửa sổ: “Di, trời còn chưa sáng hẳn, vậy người thức sớm như thế làm gì? Đến, chúng ta ngủ một hồi ni”.

Hần nói xong kéo Thu Thiên nằm xuống, nhưng sau một khắc trên đùi trúng một cước, hầu tử tinh mạnh mẽ đối hần thấp giọng quát:

“Uy người không biết xấu hổ, ta còn chưa tìm người tính sổ ni, từ buổi chiều ngày hôm qua người đã bắt đầu làm, làm đến ta phải cầu xin tha thứ, người còn không chịu buông, vẫn làm đến nửa đêm, người có biết người rất quá phận hay không a, ta là lần đầu tiên lần đầu tiên đó, người cũng không biết hảo hảo thương yêu ta”. Hần nói xong tức giận trừng Dương Đào, đáng đáp nói bao nhiêu khả ái có bấy nhiêu.

Dương Đào buồn cười nhìn Thu Thiên, vươn tay nhéo nhéo mặt trái xoan như ngọc của hần, sau đó dù bần vẫn ung dung nói:

“Người còn trách ta? Vốn ta cũng không nhiệt tình như vậy a, thế nhưng không biết ai đối ta hạ xuân được thật là lợi hại, phải làm cả buổi tối cuối cùng mới giải được được tính, ân, Thu Thiên a, người phải nhớ kỹ, từ nay về sau đừng hạ xuân được ta nha, người xem thân thể của người đều chịu không nổi đúng hay không? Muốn ta thì nói một tiếng, ta đối người khác tuy rằng nghiêm khắc một chút, thế nhưng đối với Thu Thiên nhất định hữu cầu tất ứng a”.

Hần nói xong thấy Thu Thiên trong nháy mắt sắc mặt đã vài lần đổi sắc, không khỏi tâm tình tốt.

“Con bà nó...”

Hơn nửa ngày hầu tử tinh đỏ mặt thì thảo chửi bới ra một câu, người này mà kêu tăng đá gì chứ, hần rốt cuộc triệt để nhận thức đến rồi.

Cũng không thể trách hần được, lão phu nhân cũng không nói cho nói cho hần được lượng nên dùng nhiều hay ít, làm hại hần dùng thuật đem cả bao được đẩy vào hương tiêu, hơn nữa bên ngoài còn trét thêm một lớp, làm quả khế biến thành cầm thú, đều là lão phu nhân thủ đoạn a.

“Người... Người không được coi thường ta”. Thu Thiên đỏ mặt tía tai kêu: “Cái kia... Người người cũng có tốt đẹp gì chứ, chẳng phải cũng hạ xuân được ta sao?” Nhớ tới việc xấu của Dương Đào, hừ hừ tốt, tốt lắm cuối cùng coi như hòa nhau.

Ai biết Dương Đào đã sớm chờ hần nói những lời này ni, hần cười nhìn Thu Thiên hai má đỏ bừng, buông tay nói: “Đúng vậy, ta là dùng xuân được, thế nhưng Thu Thiên a, ta rất sợ xúc phạm tới người, cho nên chỉ dùng có một chút, người xem ta săn sóc người như thế người thế nào còn có thể hô to gọi nhỏ với ta như vậy? Ta tất cả đều là vì muốn tốt cho người a”.

“Người...” Thu Thiên không thể nói gì để phản bác, mặt càng thêm đỏ, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là kéo chăn trùm kín cả đầu lẫn móng, rầu rĩ nói: “Được rồi được rồi ngủ ngủ, ngày không phải còn chưa sáng sao?”

Dương Đào thỏa mãn nhìn Thu Thiên mặt chín đỏ, cái này thích ý a, đừng nói nữa, cảm giác được huynh đệ dưới thân lại có xu thế ngẩng đầu, hần có chút kiềm chế không được kéo kéo chăn của Thu Thiên: “Bằng không, chúng ta làm một lần nữa đi”.

Nói xong, không đợi Thu Thiên trả lời, đã lao tới ép lấy hần. Đáng thương Thu Thiên vừa kinh qua hoan ái, thất lực từ lâu đã nhuyển, căn bản vô lực phản kháng, không thể làm gì khác hơn là nhượng đại hồi lang trên người ăn một lần lại một lần.

Ngày cuối cùng cũng sáng, Dương Đào tinh thần chấn hưng đứng dậy, trước tiên tước dĩa cho Thu Thiên. Thế là hầu tử tinh một khắc trước còn lười biếng lập tức hai mắt tỏa ánh sáng: “Cọ” một chút nhảy ra khỏi ổ chăn, sau đó hét thảm một tiếng, ngã xuống đất. Dương Đào yêu thương vội vã nâng hần dậy, nhượng hần cẩn thận, hầu hạ hần ăn xong dĩa, vốn đang muốn cùng hần ở trong phòng nửa ngày, nhưng trùng hợp

một chương quỹ tìm đến hắn, nói sự tình vãi vốc cung cấp cho bố thương Hàng Châu bên kia phải tìm hắn thương lượng. Thu Thiên vốn đang xấu hổ không muốn thấy hắn, liền vịn vào lý do này đem hắn đuổi đi.

Sau khi Dương Đào đi rồi, Thu Thiên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm cầm lấy một trái hương tiêu chuẩn bị ăn, chợt nghe “Sư” một tiếng, một bóng đen trước mắt xẹt qua. Hắn không hổ là hầu tử tinh phản ứng nhanh nhẹn, chỉ thân thủ vươn tay liền đem bóng đen vừa vịn bắt. Tập trung nhìn vào té ra là phi kiếm quả đào núi.

Thu Thiên thở phào nhẹ nhõm oán trách nói: “Người trở về khi nào? Cũng không nói một tiếng với ta, còn làm ta sợ”.

Nói xong chợt nghe quả đào núi ủy khuất nói: “Cái gì, rõ ràng là người không phát hiện ta, ta trở về ngồi chồm hổm ở đằng kia đã nửa ngày”.

Thu Thiên gơ lên con mắt cười hỏi: “Thật không? Người làm sao trở về? Không làm cho lão phu nhân các nàng nhìn thấy chứ? Nếu như làm cho các nàng trông thấy cũng hù chết các nàng”.

Thu Thiên nói xong hắn liền đem chuyện nửa đêm len lén chuồn ra cùng chuyện lỡ miệng nói Thu Thiên có khả năng mang thai nói một lượt, nói đến đoạn lão phu nhân cùng bọn người hầu cho rằng hắn là thần tiên thì Thu Thiên cũng nhịn không được cười ha ha.

Đang cười, liền nghe một trận tiếng bước chân gấp gấp hướng bên này mà đến, đích xác là lão phu nhân. Thu Thiên biết các nàng là vì chuyện gì mà đến, nhớ tới lão phu nhân dùng lượng quá lớn xuân dược, hắn nghĩ thầm nhất định phải hảo hảo hù dọa nàng, hừ hừ, làm hại mình khó chịu như vậy, bị Dương Đào lấn qua lấn lại lâu như vậy.

Quả nhiên lão phu nhân chạy ào tới hứng thú bưng bưng nói muốn cho Dương Đào thú Thu Thiên, tam môi lục sinh cười hỏi đằng hoàng vào cửa làm chính đường phu nhân, Nói xong, Thu Thiên cũng không có ý kiến. Lão phu nhân lúc này mới cẩn cẩn dục dục hỏi:

“Thu Thiên a trên người người có đúng hay không có cái gì đặc thù huyết mạch làm cho người... làm cho người thân là nam nhân cũng có thể mang thai a?”

Thu Thiên chậm rãi gật đầu, hắn cũng nghĩ qua, chuyện hắn là yêu tinh sớm muộn gì cũng bại lộ, chẳng tha chủ động đem chuyện này nói ra, quả khổ là thật sự yêu hắn, mặc dù lão phu nhân cùng các nàng không đồng ý cũng không làm được gì. Dương nhiên nếu như các nàng tiếp thu tốt như quả khổ thì không có gì đáng lo lắng nữa.

“Đúng vậy lão phu nhân, ta đích thật là có thể sinh hài tử bởi vì ta là một con... yêu tinh”.

Dừng lại một lúc, Thu Thiên cuối cùng cũng đem hai chữ yêu tinh nói ra, ngay cả hắn cũng cảm thấy trong nháy mắt tim đập nhanh hơn.

Về mặt Lão phu nhân cùng bọn nha hoàn thực sự làm cho Thu Thiên cùng quả đào núi cười đến mức bụng muốn nổ tung, bất quá sau đó, lão phu nhân cẩn thận nhắc nhở bọn người hầu không được đem thân phận yêu tinh của Thu Thiên tiết lộ ra ngoài, làm cho hắn quá mức cảm động.

Thế là vốn tưởng rằng sẽ là một hồi sóng to gió lớn sự việc lại bình thản kết thúc. Sau ngày này Thu Thiên liền bắt đầu bận rộn. Lão phu nhân cùng nha hoàn mỗi ngày đều phải qua đây một lần hỏi một chút hắn có chỗ nào khó chịu hay không, có không muốn ăn thứ gì đó hay không, kỳ thực tóm lại là câu đầu tiên bọn họ muốn hỏi chính là rốt cuộc có mang thai hay không.

Dương Đào lúc biết Thu Thiên có thể thụ thai cũng mừng rỡ không ngớt. Nhưng qua ba tháng, hắn một điểm động tĩnh cũng không có, mỗi ngày vẫn là thượng nhảy hạ khiêu đùa bất diệc nhạc hồ, thế là đại gia liền không giống lúc trước ngày đêm quan tâm, cho rằng cũng giống nữ tử bình thường, không thể chỉ có mấy tháng đã hoài thượng.

===

10. Chương 10

Một ngày này bằng hữu Dương Đào Thụy An Vương gia Hạ Hầu Phương tới chơi. Nhắc tới vị Vương gia này, coi như là chính là nhân vật khó lường. Hắn là thân đệ đệ của hoàng thượng nhưng không thích kinh thành phồn hoa, bởi vậy sớm thỉnh chỉ ly kinh. Hoàng thượng đành phải phong tước hắn làm Giang Nam Vương. Có thể nói toàn bộ Giang Nam đều là nhà hắn, thế nhưng tính tình vị Vương gia này cũng không bá đạo như sát thủ Vương gia (1). Hắn tuy còn trẻ tuổi nhưng tính tình thập phần khiêm cung hữu lễ, cần ôn hòa thì ôn hòa, hắn chỉ đơn giản không thích người khác đến gần.

Trong số các huynh đệ Hoàng thượng cũng chỉ có một đệ đệ này được hắn xem như tri kỷ, cùng Phùng Dạ Bạch, Khang Kiện, Giang Hãn, Dương Đào ở trong lòng hắn địa vị ngang nhau.

Thụy An Vương gia này y thuật có một không hai trong thiên hạ được hoàng thượng khâm phong hắn làm “Quốc y thánh thủ”. Thiên hạ bách tính khi nhắc tới hắn đều kính nể thần minh (2).

Hôm nay hắn cảm thấy hứng thú với Giang Nam, đến thăm các bằng hữu ở đây, sau khi đến nhà Giang Hãn liền đi tới chỗ Dương Đào. Dương Đào thập phần vui mừng, khẩn nài hắn ở chơi vài ngày, nghĩ việc này đối bằng hữu không cần giấu diếm, nếu Thu Thiên mang thai cũng có thể nhờ hắn chẩn mạch, như vậy sẽ không dọa đại phu khác chết ngất.

Hạ Hầu Phương cũng liền đáp ứng, cười nói: “Trong số các bằng hữu chỉ có người cách khá xa, cũng ít khi qua lại. Thật ra chỗ Giang Hãn ta vẫn thường hay tới, người cũng không biết gia hỏa này gần đây nạp một tiểu thiếp, sủng như minh châu bảo bối, nếu nói thì thực sự là một tuyệt mỹ mỹ nhân so với mỹ nhân của người không hề thua kém”.

Hắn chỉ chỉ Thu Thiên sau đó lại nói: “ Còn có huynh đệ kết nghĩa Phương Cực của hắn, ta cũng có vài lần gặp qua, nghe nói hắn thích phải một tên lừa đảo rất bẩn, mà tên lừa đảo này lúc trước đã từng lừa gạt tiểu thiếp Giang Hãn đem đi bán. Tức cười nhất chính là hắn làm tên lừa đảo ba năm cũng chỉ lừa được mỗi mình tiểu thiếp Giang Hãn là người đầu tiên”

Hắn nói tới đây lão phu nhân cùng Dương Đào đều cười đến không thở nổi, Thu Thiên lại trầm nghĩ đến: thật là kỳ quái, sao còn có thể có kẻ ngu ngốc như vậy, ta còn cho rằng chỉ có, lão chuột, lão hổ còn có tiểu Dương, tiểu Long, tiểu Trư Vực Ẩn Sơn mới bẩn như thế, nguyên lai còn có người cũng bẩn như bọn họ.

Hạ Hầu Phương lại nói: “ Vốn Giang Hãn cũng là muốn lưu ta ở lại, còn nói cái gì tương lai muốn nhờ ta chẩn hỉ mạch cho tiểu thiếp của hắn, nhưng ta không ở lại, tiểu thiếp hắn là nam nhân làm sao mang thai? Ngô, còn nghe nói qua đó là yêu tinh, đích xác có khả năng mang thai, cũng coi như thiên hạ kỳ sự. Bất quá trong nhà hắn đã có một đại phu lợi hại như vậy ta còn ở lại làm gì? Chỉ là thăm viếng mà thôi. Bởi vậy ta liền đến chỗ người...”

Hắn chưa nói xong. Chợt nghe “Ba” một tiếng, chiếc đĩa trên tay Thu Thiên đã rơi xuống.

“Cái gì yêu tinh? Là cái gì yêu tinh?” Thu Thiên bỗng nhiên tiến lên liềm mạng bắt lấy tay Hạ Hầu Phương truy hỏi, lại làm hắn càng hoảng sợ chần chờ một lát mới nói: “Nghe nói là Dương tinh...”

Lời còn chưa dứt chỉ thấy Thu Thiên bỗng nhiên rơi lệ đầy mặt mà khóe miệng giương ra thật lớn cũng không biết là khóc hay là cười nói:

“Ô ô ô, thật tốt quá, không phải chỉ có mình ta, nguyên lai bẩn tiểu Dương cũng lưu lại ô ô ô...”

Nói đến đây chợt thấy trong bụng một trận cuộn cuộn, nhịn không được nôn khan.

Hạ Hầu Phương mờ mịt không giải thích được, Dương Đào liền đem thân phận Thu Thiên nói ra: “ Thu Thiên nói qua Vực Ẩn Sơn có mười hai yêu tinh, nói vậy có thể Dương tinh kia chính là bạn của hắn”.

Sau đó dĩ nhiên Thu Thiên làm cho hắn bớt nóng lòng, đợi tương lai có thời gian rảnh sẽ bồi hắn đi Giang Nam là được.

Hạ Hầu Phương nghe xong lời này, bắt lấy cổ tay Thu Thiên, chẩn một chút liền cười nói: “Chúc mừng Dương huynh, chúc mừng Dương huynh. Thu Thiên đã mang thai ba tháng, ngày sau hạn chế hành động hắn một chút, không thể để hắn hoạt bát nhảy nhót như vậy”

Một phòng đầy người nhất thời đều ngây dại. Toàn bộ nhà ăn tĩn đến nỗi châm rơi có thể nghe. Tiếp theo chợt nghe vài tiếng kêu to mừng rỡ, sau đó là một tiếng kêu thảm. Nghĩ cũng biết mừng rỡ tự nhiên là lão phu nhân, Dương Đào cùng với bọn nha hoàn. Kêu thảm thiết tự nhiên là Thu Thiên từ nay về sau sẽ bị cầm tù.

Chỉ là vấn đề tới, muốn Thu Thiên an phận thật khó. Ngay cả Dương Đào cũng không có cách nào khác cầm giữ hắn, thì ai có thể chế ngự được hắn. Lại qua hai tháng, mắt thấy quả đào trên cây đều chín. Cái này càng khó lường, Thu Thiên chỉ cần thấy quả đào ngay cả mệnh cũng không muốn. Cho dù Dương Đào mua các loại quả đào chất đống trong phòng hắn vẫn thích nhảy lên cây hái ăn. Hiện giờ bụng hắn dần dần lớn, chuẩn phụ thân vừa vui vẻ vừa lo lắng, rồi lại cứng chịu nhưng vẫn không có cách nào.

Một ngày này, đi một vòng dò xét tại cửa hàng, liền muốn sớm trở lại, muốn trông chừng Thu Thiên không cho hắn chạy loạn. Vừa lúc đi qua Xuân Nguyệt Lâu hắn không biết vì cái gì bỗng nhiên nhớ tới Thu Thủy, trong đầu linh quang chợt lóe, thầm nghĩ Thu Thiên thập phần thiện lương, sẽ là diệu kế cũng nói không chừng.

Vội vã đi vào, cũng không nhiều lời vô ích, trực tiếp đối tú bà nói muốn mua Thu Thủy đã thấy tú bà mặt lộ vẻ làm khó dễ. Cuối cùng bị ép vấn tú bà lại nói Thu Thủy đang bận tiếp khách. Dương Đào chỉ cần nhìn sắc mặt của nàng liền phát giác bất thường. Tiếp theo chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế từ phía sau viện truyền đến. Hắn trí nhớ vô cùng tốt nhớ mang máng đó chính là thanh âm Thu Thủy vội vàng đánh bước vọt qua.

Một cước đá văng ra cửa phòng cũ nát, cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt làm cho Dương Đào kinh nghiệm phong sương trầm như nước cũng phải sợ ngây người.

Chỉ thấy trong phòng này tụ họp bốn đại hán tráng kiện loã thể, Thu Thủy bị cột vào ghế trong tư thế hổ thẹn cực kỳ. Toàn thân trên dưới vết roi vô số, rất nhiều địa phương mẫn cảm non mịn bị nhỏ sắp đỏ bừng, lại càng không dám nói đến địa phương kia, bị một cái ống xanh xỏ xiên, vài người cầm vài thứ đồ vật không biết tên nhọn hoắt hướng về phía trong thổi dấy, cũng khó trách hắn phát sinh tiếng kêu thảm thiết như vậy.

Cho dù Dương Đào lòng dạ sắt đá lúc này cũng phần nộ cực độ. Mấy đại hán kia rõ ràng đều là thô nhân, gặp công tử một thân hoa phục vẻ mặt âm trầm thì sợ hãi, bất quá vẫn còn đồ nhỏ giọng lầm bầm mấy câu liền mặc vào y phục ảo não đi ra ngoài. Tú bà vội vàng sai người đem Thu Thủy kéo xuống thay hắn rửa sạch thân thể.

Dương Đào tự xưng là không phải người lương thiện nhưng lúc này thấy đáng dấp Thu Thủy thê thảm, nhìn nhìn lại bên ngoài vây quanh là một đám nam hài tử mắt rưng rưng lệ quang, trong lòng không khỏi có một cổ tư vị khôn kể, xoay người đối tú bà nói: “Xuân Nguyệt Lâu từ hôm nay ta mua, bao nhiêu bạc người tính đi, sau đó đi Dương phủ ở thành bắc tính tiền”.

Hắn lại nhìn tiểu quan cùng kỹ nữ trầm thanh nói: “Ta cứu không được các người, thiên hạ kỹ viện rất nhiều, mặc dù cứu một nhà cũng không có thể cứu nhiều nhà, từ sau này tuổi còn trẻ mỹ mạo tốt vẫn tiếp nhận khách, nhưng ở tại chỗ này không được tái tiếp những khách nhân ham mê ngược đãi. Nếu có tuổi già sắc suy đến trong phủ ta làm người hầu, mỗi tháng phát cho các người tiền tiêu vặt. Người có nhân tình chỉ cần người nọ thật tình đối đãi người, không cần chuộc thân liền có thể cùng hắn rời đi, người nào còn chưa phá thân nếu không có chỗ nương tựa cũng có thể đến phủ làm người hầu, cũng có tiền tiêu vặt hàng tháng. Sau đó ta bảo tổng quản trong phủ sang đây kiểm lại, như những gì ta vừa nói, các người có thể tìm hắn nhờ giúp đỡ.”

Một phen an bài sơ lược như vậy, tiểu quan kỹ nữ này từ lâu rơi lệ đầy mặt, đều quỳ xuống hướng hắn dập đầu. Dương Đào cũng không nhận. Nhìn Thu Thủy chỉnh đốn xong rồi, liền thần nhiên nói:

“Vết thương trên người như thế nào rồi?” Thấy đối phương gật đầu hắn “Nga” một tiếng nói: “Vay người theo ta đến đây đi, những vết thương này xem ra có điểm hữu dụng, từ nay về sau người phụ trách ở lại trong phủ hầu hạ phu nhân. Hắn không nghe lời người chỉ cần lộ ra hình dáng nhất gan lại sợ bị phạt khuyên hắn, đại khái sẽ có hiệu quả, người là ở chỗ này đã từng bị kẻ khác đánh, làm thế nào để bày ra tư thế đáng thương, cũng không cần ta dạy cho người”.

Thế là Dương Đào mang Thu Thủy về tới Dương phủ, lúc trở về, Thu Thiên đang ở trên cây hái quả đào, chui qua chui lại trong tán lá hái a hái, mấy trái ở ngoài toàn bộ đều đã bị hấn ăn sạch, hiện tại hấn tìm kiếm chính là những trái ẩn trong cành lá. Nhìn về phía trong phòng rõ ràng trên bàn vẫn còn bày mấy quả đào vàng óng. Dương Đào thực sự là đối vợ bảo bối này hết chỗ nói rồi.

Nhượng tổng quản đem Thu Thủy đi trước làm quen cảnh vật, hấn đem Thu Thiên kéo xuống, đem chuyện đã xảy ra ở Xuân Nguyệt Lâu nói cho hấn một lần. Lần này Thu Thiên không khỏi tức giận đầy ngực, đối thân thể Thu Thủy bày tỏ đồng cảm. Dương Đào còn cố ý than thở: “Ta lúc đầu nghĩ chuộc hấn rồi thả hấn đi, ai biết hấn nói hấn không chỗ để đi, cho nên ta chỉ có dẫn về để hấn làm hạ nhân. Thế nhưng trong phủ chúng ta đã không có chỗ trống, ta biết người không thích có người quản, người coi như thay người đáng thương kia suy nghĩ, tốt xấu cũng lưu lại hấn a, hấn từng sống tại nơi tối tăm như vậy, trở nên rất miễn cảm, người không nên đối hấn to tiếng bằng không hấn sẽ kinh sợ”.

Dương Đào không đợi nói xong Thu Thiên đã phát tay nói: “Được rồi được rồi không cần người nói, ta biết phải làm thế nào, ta sẽ đối đãi Thu Thủy như đối đãi huynh đệ có được hay không?”

Hấn nói đến đây không khỏi thì thào niệm hai câu: ” Thu Thiên, Thu Thủy...” Sau đó hưng phấn đối Dương Đào nói: “Di, hấn gọi Thu Thủy ta là Thu Thiên, chúng ta có phải là huynh đệ không ni”.

Dương Đào mỉm cười gật đầu, trong lòng thầm nghĩ Thu Thiên phản ứng không ngoài dự đoán, có câu thần chú cần cô này, ngày sau hấn dễ thu phục hơn rồi”.

Hấn ôm ấp mục đích tốt đẹp cùng Thu Thiên vào nhà, cố ý để Thu Thiên nhìn vết thương trên người Thu Thủy một chút, quả nhiên, vết thương này thoáng cái khơi dậy cá tính đồng tình hảo bênh vực kẻ yếu của hầu tử tinh. Hấn phát rồ mắng chửi người nửa ngày, sau đó ôn nhu cùng Thu Thủy nói nào là chỗ này có rất nhiều người lương thiện, ở đây rồi không cần sợ vùn vùn.

Dương Đào thấy hiệu quả quả là thu được, thế là yên tâm cười, cũng thoải mái cùng Thu Thủy nói vài câu, lúc sau đi ra ngoài lo việc sinh ý.

Thu Thiên hào khí can vãn (3) nhất tâm muốn cho Thu Thủy cảm nhận được cảm giác gia đình, đối hấn thập phần chiều cố, bình thường hấn không chịu nghe nha hoàn khuyên giải, mọi việc chỉ bằng chính ý nguyện. Nhưng hiện tại không giống.

Tỷ như Thu Thiên trước đây một ngày đêm ít nhất phải trèo lên cây đào ba trăm sáu mươi bảy lần nhưng hiện tại hấn một lần cũng trèo không được. Thu Thủy vẫn dùng tư thế thấp kém cùng hấn một tác cũng không rời. Mỗi khi hấn muốn đi ra ngoài Thu Thủy sẽ dùng thân thể nhu nhược ngăn cản Thu Thiên, lại dùng nhân thân nhất gan cầu xin, ai thanh nói: “Phu nhân, thiếu gia nhượng ta xem chừng người, van cầu người thương xót giúp tiểu nhân đi, người nếu xảy ra chuyện tiểu nhân đảm đương không nổi, thiếu gia nhất định sẽ đem ta đuổi đi, ta sớm không có nhà lúc nhỏ đã bị đưa vào kỹ viện, nhận hết khi dễ vũ nhục...”

Thế là bắt đầu thao thao bất tuyệt, thao thao bất tuyệt, Thu Thiên nghe xong một lần đại biểu đồng tình. Nghe xong hai lần cũng thâm biểu đồng tình. Nghe xong ba lần ...Nga cảm giác kém một chút. Nghe xong tứ lần... Ân, trên cơ bản không có cảm giác. Nghe xong năm lần... Ô ô ô, Thu Thủy a người tha ta đi, ta không đi không được sao?

Hầu tử tinh cứ phải ngồi không, qua hai tháng, khi hấn rốt cục bị hạn chế mỗi ngày chỉ có thể xoay quanh trong phòng, có một ngày hấn đột nhiên tỉnh ngộ nghĩ tất cả đều là âm mưu của Dương Đào, hấn nhất định là cố ý cần Thu Thủy giam chân mình.

Vì vậy Thu Thiên tức giận đến tại trong phòng loạn xạ kêu gào, kiên quyết cho thấy sau này không cần Thu Thủy hầu hạ. Mặc cho Dương Đào nói xin tha thứ cùng Thu Thủy ở bên ngoài hết lần này đến lần khác khẩn cầu cũng không chịu ra. Nói giỡn sao? Quan hệ đến hạnh phúc bản thân a, nếu như một con khỉ không thể có quyền được hoạt động, hấn còn gọi là hầu tử cái gì a, hấn thẳng thắn làm tượng Phật được rồi.

Ngay lúc hấn tự đắc chợt nghe phía trước một tiếng kêu gào: “Bất hảo Thu Thủy nhảy sông tự vận máu cứu người a...”

===

- (1) sát thủ Vương gia: Hình như anh này xuất hiện trong Mã đáo thành công.
- (2) Kính nhợt thần minh: kính trọng xem như thần.
- (3) Hào khí can vân: khí phách như mây í.

Nhìn qua nhìn lại Ta bị ghét bỏ rồi sao? ô ...ô...ô...

11. Chương 11

Thanh âm dọa Dương Đào cùng Thu Thiên nhảy dựng. Dương Đào túm phải khoảng không, còn Thu Thiên đỉnh cái bụng cao cao lao ra khỏi cửa, đi vào bờ hồ sen. Lúc này đã là Trung thu, nước trong hồ sen lạnh buốt đến tận xương. Đã có mấy người nhảy xuống. Thu Thiên vừa lo lắng sốt ruột lại vừa tự trách mình, đứng ở bên cạnh không ngừng giậm chân lẩm bẩm nói:

”Đều do ta, đều do ta, ô ô ô, Thu Thủy đáng thương, ta không nên tùy hứng như vậy..... Ô ô ô..... Thu Thủy, người nhất định phải còn sống a, ta không tùy hứng nữa, ta để cho người hầu hạ có được không?”

Thu Thủy được người ta vớt lên, chỉ uống mấy ngụm nước.

Dương Đào nhìn thấy bộ dáng hẩn chặt vật, nghĩ thầm, không tồi, Thu Thủy này thật đúng là một người nhanh nhẹn hiểu chuyện, khổ nhục kế này hẩn diễn phi thường tốt, bất kể sinh tử chính mình, ân, tốt tốt phải thưởng. Hẩn một bên nghĩ như vậy liền có một người vội vàng chạy tới, đem bọn người hầu giúp đỡ Thu Thủy một phen đẩy ra, tự mình ôm lấy hẩn, đưa tay dán tại phía sau lưng hẩn, một bên vội vàng hỏi:

“Người cảm thấy được thế nào? Thu Thủy người tỉnh tỉnh a.”

Dương Đào cùng Thu Thủy không dám tin tưởng mắt nhìn Thụy An Vương gia, Thu Thiên còn kém một chút, còn Dương Đào lại thiếu chút nữa ngay cả tròng mắt đều tròng rớt ra. Hẩn tất nhiên là biết thân phận địa vị Hạ Hầu Phương, cũng càng biết quá khứ Thu Thủy là hạng người nào. Bởi vì hiểu biết cho nên thấy đối phương nhìn về phía Thu Thủy ánh mắt đưa tình, hẩn mới cảm thấy được càng thêm bất khả tư nghị.

Sau khi trải qua chuyện này, Thu Thiên cũng không dám kêu la không cần Thu Thủy hầu hạ nữa. Vì thế, hẩn tự nhiên phải ngoan ngoãn ở trong phòng đợi Dương Đào an bày. Thu Thủy đúng thực là lời chú cẩn cô (*) của hẩn. Bất quá sau đó hẩn lại tìm thấy chuyện thú vị khác, chính là quan sát Thụy An Vương gia cùng Thu Thủy dây dưa lẫn nhau.

Hẩn nhìn ra được Hạ Hầu Phương là thích Thu Thủy, Thu Thủy cũng có thể là thích Hạ Hầu Phương. Đành nói Thu Thủy, trong nhà này trừ bỏ chính mình cùng lão nhân đã ngoài bốn mươi, ai thấy Hạ Hầu Phương liếc mắt một cái mà không phải tỏa sáng.

Chính là Thu Thủy cùng bọn họ bất đồng, những người đó đều nhịn không được cực lực tìm mọi cách tiếp cận Hạ Hầu Phương, còn Thu Thủy cũng cực lực chạy trốn hẩn.

Thu Thiên không rõ là chuyện gì xảy ra, lúc hẩn biết mình thích Dương Đào đã không tiếc dùng xuân dược, còn Thu Thủy nếu thích Hạ Hầu Phương, mà Hạ Hầu Phương cũng thích hẩn, vì cái gì hẩn lại e sợ đến trốn không kịp?

Hỏi Dương Đào, đối phương ý vị thâm trường cười đáp: “Hai người bọn họ thân phận khác nhau một trời một vực, Hạ Hầu Phương ở vào địa vị cao, cho rằng hết thảy đều là đương nhiên, nhưng Thu Thủy sớm là thân thấp hèn nào dám sinh ra vọng tưởng chứ.”

Lời này Thu Thiên cũng không phải thực sự hiểu được. Hẩn chỉ cảm thấy Thu Thủy là một người rất tốt, tuy rằng trông coi mình rất chặt, nhưng chỉ cần nhìn vào lời nói, cử chỉ có thể biết, hẩn là một người rất mỹ lệ lại thực ôn nhu, tâm địa tốt lắm.

Bất quá hẩn hiện tại càng ngày càng không có thời gian đi chú ý Thu Thủy, bởi vì cực kỳ trong bụng quấy đạp càng ngày càng thường xuyên, không có thiên lý tra tấn hẩn chết đi sống lại.

Chỉ có thời điểm này, Thu Thiên mới thật sâu cảm nhận được khuyết điểm bộ tộc vượt và khổ bọn họ, phải nói là rất hiểu động. Tựa như tiểu tử kia trong bụng này, vẫn là từ trong bụng mẹ, có bao nhiêu địa phương để hắn thi triển? Nhưng từ sau khi hắn bảy tháng không có một chốc yên lặng. Thu Thiên thậm chí hoài nghi, hắn không phải là đem ruột gan mình trở thành nhánh cây, treo lên làm cái xích đu đó chứ.

Đem lo lắng này nói cho Dương Đào nghe, hắn cười ngất, nhéo nhéo mũi Thu Thiên nói: “Ta tuy rằng hiểu được không nhiều lắm, cũng biết thai nhi là ở chỗ nào đó trong bụng người chờ đợi xuất thế. Khẳng định bốn phía hắn đều là dày đặc, làm sao có thể đi ra bắt ruột gan người làm dây đu.

Chỉ thấy Thu Thiên ôm bụng trên giường lăn lộn khóc lóc om sòm ô ô kêu lên: “Ta mặc kệ, ta mặc kệ, bảo bảo này rất đáng giận, luôn luôn không chịu dừng lại, ta phải xé ra bụng, bắt nó trước tiên lấy ra, ô ô ô, ta mặc kệ.”

Dương Đào thương xót hắn có thai trong người, thập phần chịu khổ, hơn nữa hắn hoạt bát như vậy hiện giờ chỉ có thể vậy ở trong phòng, lại nghĩ đến hắn chỉ cần ở trên giường tùy tiện đập vài cái sẽ vô sự. Vì thế cười vuốt ve mái tóc tán loạn rơi tên gối của Thu Thiên mặc hắn phát tiết.

Bỗng nhiên “Ồi” hét thảm một tiếng, dọa hắn nhảy dựng, vội đứng dậy nhìn về phía Thu Thiên, đã thấy hắn sắc mặt trắng bệch, cầm lấy tay áo chính mình khóc ròng nói: “Xong rồi xong rồi bảo bảo nghe thấy ta nói, hắn muốn đi ra”.

Dương Đào quá sợ hãi, nghĩ đến Thu Thiên đang nói vậy, nào có chuyện tình như vậy. Song vừa nhìn chăm chú hướng dưới thân hắn, chỉ thấy dưới khố đã chảy ra vết máu, hắn sợ tới mức vội kêu Thu Thủy đi thỉnh Hạ Hầu Phương đến. Bởi vì sợ người ngoài biết thân phận Thu Thiên, cho nên sáng sớm đã nhờ Hạ Hầu Phương tới đón sinh, nhũ mẫu trước đó hắn cũng đã chuẩn bị tốt.

Khi Hạ Hầu Phương vội vàng chạy tới, Thu Thiên đã muốn kêu rách cả họng. Hắn đem người không liên quan đuổi đi ra ngoài, chuẩn phụ thân Dương Đào tất nhiên không muốn rời đi, hướng chỉ Thu Thiên túm tay áo hắn không chịu buông. Bởi vậy tình huống sinh con này hắn chứng kiến từ đầu đến cuối, chỉ thấy hai chân trắng nõn theo sản đạo chui ra, cảm thấy không khỏi vui vẻ, lại nghe Hạ Hầu Phương hít một tiếng, lại đem cặp chân tí xíu kia đẩy trở về.

“Đây là sinh non, lại là khó sanh.” Hạ Hầu Phương lắc đầu đối Dương Đào giải thích: “Không thể để cho chân đứa nhỏ đi ra trước nhất định phải làm cho đầu của hắn đi ra trước.....”

Một lời chưa xong, chợt nghe trên giường Thu Thiên kêu lên: “Bảo bối a, người nghe thấy Hạ Hầu Vương gia nói chưa? Mau mau đưa đầu ra trước a”.

Một câu làm cho mỗi người mặt đều đen, nghĩ thầm, cùng đứa nhỏ còn trong bụng mẹ chưa ra mà nói chuyện, hắn nghe có thể hiểu được sao?

Một khắc, trước mắt chỉ thấy bụng Thu Thiên cao cao đầy đầy, chốc lát sau liền nhìn thấy một đôi tiểu bả vai trắng nõn theo sản đạo lộ ra.

Hạ Hầu Phương lại cấp đẩy trở về, trong lòng cũng kinh ngạc, thầm nghĩ, hay là đứa nhỏ này thật có thể nghe hiểu được tiếng người. Có thể nào? Đang nghĩ chợt nghe Thu Thiên tức giận kêu lên: “Là đầu, đầu đó, đầu hiểu hay không? Không phải bả vai cũng không phải tay cùng chân, bốn cục cứng nhà người, còn ở đó mà cọ cọ, nghẹn chết mất”.

Dương Đào cùng Hạ Hầu Phương đều nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, nghĩ thầm, lúc này mà tính cách đánh đá của hắn vẫn không thay đổi. Quả nhiên thấy cái bụng Thu Thiên lại cố đầy đầy, tiếp theo một cái đầu tròn tròn đầy tóc theo sản đạo chậm rãi trượt ra.

Hạ Hầu Phương cùng Dương Đào lúc này đây trợn mắt há hốc mồm. Rất..... Rất thần kỳ đi? Còn chưa ra khỏi bụng mẹ, thế nhưng..... thế nhưng có thể nghe hiểu được tiếng người, trên đời này còn có chuyện so với chuyện này thần kỳ hơn sao? Sững sốt sau một lúc lâu, định đem đứa trẻ giao cho nhũ mẫu đang đứng đợi ở phía sau để còn mang đi tẩy rửa tắm nắng.

“Khanh khách lạc.....” Tiếng khóc oa oa mọi người chờ mong đã lâu không có xuất hiện mà là một trận tiếng cười thanh thúy truyền tới. Cúi đầu chỉ thấy tiểu hài nhi nộn nộn đang há to miệng cười đến vô cùng vui vẻ: “Khanh khách..... Khanh khách lạc.....”

“Ta..... Ta không phải là sinh yêu quái a? Nào có trẻ con từ trong bụng mẹ mới ra một chút không khóc mà còn cười, còn cười lên tiếng, trời ạ.....”

Thu Thiên ngẩng đầu nhìn một cái liên ngửa mặt lên trời kêu thảm, trong lúc nhất thời hắn đã quên mình chính là yêu tinh, nếu sinh ra một con yêu quái cũng là chuyện tình thực bình thường.

Hạ Hầu Phương khụ khụ, nghĩ thầm coi như là lần đầu tiên từ xưa đến nay chưa thấy qua mẫu thân nào như vậy. Quay đầu lại nhìn xem, tiểu hài nhi kia môi hồng răng trắng rất là xinh đẹp hai tiểu thối hồng nộn ở giữa là biểu tượng nam anh bé nhỏ. Hắn quay đầu đối Dương Đào ôm quyền nói “Chúc mừng. Chúc mừng, là một nam anh”

Dương Đào cảm tạ hắn, đem cục cưng ôm lại đây nhìn kỹ sau đó nhú mày nói “Oa, sao lại thế này a? Không phát hiện giống ta cùng Thu Thiên a, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn này còn nhiều nếp nhăn có khác gì tiểu hầu tử đâu chứ?”

Vừa dứt lời chợt nghe Thu Thiên ở trên giường hét lớn: “Uy, người nói gì vậy? Như thế nào mặt nhiều nếp nhăn tựa như hầu tử? Chẳng lẽ hầu tử chúng ta thực xấu sao? Còn có còn có người nói là ý tứ gì? Không giống người cũng không giống ta, người không phải là ám chỉ ta đối với người bất trung, cùng người khác gian dũ? A?”

Dương Đào sợ tới mức vội vàng ngồi xuống trấn an Thu Thiên nói: “Không có, không có, tuyệt đối đã không có, hầu tử là động vật thực đáng yêu, ta thích nhất hầu tử, bằng không ta có thể thích người sao? Hơn nữa người cùng ta một chỗ, chúng ta liền như hình với bóng, người cho dù cùng với người khác cấu kết, cũng không có cơ hội đúng hay không? Ta như thế nào có thể không lương tâm hoài nghi chứ?”

“Phải không?” Thu Thiên nhú mi nhìn hắn suy nghĩ: “Tốt lắm, người đã cảm thấy được hầu tử là động vật đáng yêu nhất, ta hiện tại mệt mỏi không nghĩ duy trì hình người vất vả, như vậy ta liền biến trở về hình dạng hầu tử”.

Hắn nói xong tiểu mỹ nhân phong hoa tuyệt đại trên giường lập tức biến thành một con đại hầu vương màu trắng bụng tay bụng chân nằm ở nơi đó. Nam nhân mặt lập tức suy sụp, Hạ Hầu Phương xoay người ra khỏi phòng, mặt khác một đám bọn người hầu vô lực rời đi. Dương Đào nhìn đứa nhỏ trong lòng ngực, nhìn nhìn lại Thu Thiên trên giường, vẻ mặt đau khổ, hắn rút cục cho ra kết luận” Cục cưng mới sinh so với hầu tử đẹp hơn”.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm nói nhao nhao ồn ào. Lão phu nhân cùng bọn nha hoàn chen chúc mà, vào sau đó bất ngờ tiếng kêu thảm thiết vang tận mây xanh, đám người đáng thương đều bị đại hầu tử trên giường dọa mất vía.

Dương Đào trở mình xem thường, vươn ngón tay gầy gầy khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa con, hắn nỉ non nói nhỏ: “Cục cưng a, nương người cái dạng này thật đúng là không phải khó coi bình thường. Người nhất định phải giúp cha nghĩ biện pháp cho nương người khôi phục bình thường, hiểu chưa?”

Nói xong hài tử nho nhỏ lại “Khanh khách lạc” cười lên tiếng tựa hồ đồng ý với phụ thân. Ánh trăng theo tầng mây lộ mặt ra loàn loàn, giống như giờ khắc này bị khuôn mặt tươi cười sung sướng hạnh phúc cuốn hút.

— Toàn văn hoàn —

===

(*) lời chú cấn cô: cái nì để Tam Tạng trị Ngộ Không í.

Ta đang cày cái phiên ngoại cho các nàng đây. Hun ta cái coi ^^

12. Chương 12: Phiên Ngoại: Hầu Cục Cưng

Lại nói cục cưng sau khi sinh, phụ thân Dương Đào hắn nhìn thấy cục cưng có mặt nhăn nhăn, dung mạo hơi xấu nhìn không được đã nói một câu: “Oa, sao lại thế này a? Không phát hiện giống ta cùng Thu Thiên

a, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn này còn nhiều nếp nhăn có khác gì tiểu hầu tử đâu chứ?” Kết quả liền bị lão bà Thu Thiên khép vào hai trọng tội, khôi phục nguyên hình đối Dương Đào trừng phạt.

Nghĩ Dương Đào kia từ sau khi biết lão bà đại nhân có thai liền không cùng hắn làm việc phong nguyệt, hiện giờ thật vất vả chịu đựng đến lúc đứa nhỏ sinh ra, lão bà lại bởi vì chính mình một lời vô ý mà biến trở về nguyên hình. Tuy rằng nguyên hình kia lớn nhỏ cùng Thu Thiên vóc người cũng không có gì sai biệt, nhưng là bạch mao đầy người cùng với nhân loại bất đồng, vẫn là làm cho Dương Đào không thể nhận.

Thiên chân vạn xác không thể nhận a. Mặc dù vài lần đem miệng tiến đến trên người Thu Thiên, nhưng vừa tiếp xúc với da lông trên người đối phương, Dương Đào chặt vật che miệng lui ra khỏi mặt trận. Không có biện pháp. Hắn không có ham mê biến thái cùng dã thú.

Tuy rằng Thu Thiên là người mình yêu thương, Cho dù chính mình nhắm mắt lại liền tưởng hình người dung mạo tuyệt mỹ của đối phương làm cho huynh đệ dưới khổ đều cứng. Nhưng một khi tiếp xúc với đối phương thân mình đầy lông. Hắn liền như chạm phải điện lui về phía sau, mà huynh đệ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang trong phút chốc cũng sẽ mềm nhũn sụp xuống.

Dương Đào càng không nghĩ tới là lão bà đại nhân nói là làm được, ba tháng a, đã qua đi ba tháng, chính mình ba tháng phải nhìn thấy một con hầu tử, nhưng lại không dám lộ ra chút thần sắc khó chịu. Chỉ vì một chút không cẩn thận, làm cho lão bà đại nhân đem thời hạn thi hành án này vô hạn kỳ kéo dài, làm cho chính hắn thật không muốn sống. Đã có thể như thế, hắn cảm thấy được chính mình cũng khoái hoạt không nổi nữa, vẫn còn chín tháng kia chưa tính, hắn phải làm sao bây giờ a.

Nhũ mẫu ôm tiểu hài tử, cực cứng lúc trước nhiều nếp nhăn hiện giờ đã trở nên phẳng phẳng nộn nộn, giống hài tử bình thường.

Dương Đào mang đứa con tâm can bảo bối ôm vào trong ngực, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn béo đô đô, kéo kéo cánh tay nhỏ bé trắng nõn của hắn, tái nắn nắn chân phỉ phỉ của hắn, làm hắn cười toe toét. Nguyên hình Thu Thiên mang đến cho hắn tâm tình khó chịu trong phút chốc trở thành hư không.

Tiểu hài nhi thoải mái hưởng thụ phụ thân vuốt ve, cười đến một đôi mắt to loan loan, lông mi nhợt nhạt tinh tế nói ra không biết có bao nhiêu tuần tú đáng yêu. Hắn đem hai tay nhỏ bé thân đến trước mặt Dương Đào, không ngừng giơ lên hạ xuống, hạ xuống tái giơ lên làm nhũ mẫu cùng Dương Đào đều cười ha ha.

“Gia, ta cũng từng trông nom qua không ít đứa nhỏ, nhưng tuần tú đáng yêu lại thông minh giống tiểu thiếu gia thật đúng là hiếm thấy, chưa kể cánh tay này, người xem xem khỏe mạnh a, đứa nhỏ khác thời điểm này sao có thể động như vậy, ai nha tiểu thiếu gia tương lai còn dài, định là long phượng giữa loài người a”. Nhũ mẫu đứng ở phía trước Dương Đào cười nói lấy lòng.

Bất quá Dương Đào sẽ không cho rằng nhũ mẫu đang lấy lòng hắn, hắn cho rằng đối phương lời nói quá chính xác. Phất tay cho phép nhũ mẫu đi xuống lĩnh thưởng, hắn lấy tay nhẹ nhàng điểm điểm cái mũi bé nhỏ của cực cứng sừng nịch nói:

“Bảo bối a, từ nay về sau phụ thân hết thấy đều là của ngươi, ngươi cùng nương ngươi, còn có nãi nãi chính là bầu trời của phụ thân ngươi, hiểu chưa?”

Cực cứng lại hiểu được mở to miệng, còn gật gật đầu, thật giống như hắn thật sự có thể nghe hiểu. Dương Đào thấy thú vị nhìn không được lại giật nhẹ cái lỗ tai bé nhỏ, hắn cười nói: “Thật giống như ngươi có thể nghe hiểu được, ta cũng không tin ngươi thông minh như vậy”. Chợt nhớ tới biểu hiện đứa nhỏ khi sinh ra, cũng không phải có thể hiểu được nương nó nói hay sao?

Quả nhiên ngay sau đó liền nhìn thấy cực cứng cái miệng nhỏ nhắn đô đô, ánh mắt tròn tròn ngập nước tựa hồ là phụ thân đối với chính mình vũ nhục tư chất có ý kiến. Hắn thậm chí còn “Hừ” một tiếng quay đầu đi chỗ khác, biểu hiện giống như đứa nhỏ hai ba tuổi. Biểu tình này vô cùng thông minh làm cho phụ thân hạnh phúc mừng đến cười toe toét.

“Chi chi, ngươi còn có ý kiến a?” Dương Đào tiếp tục đùa đứa nhỏ. “Ngày đó phụ thân đều cùng ngươi nói nghĩ biện pháp cho nương ngươi khôi phục hình người, lúc ấy ngươi cũng cười, rõ ràng chính là đáp ứng phụ thân rồi, như thế nào đều ba tháng nương ngươi vẫn là một bộ hầu tử không nhúc nhích chứ? Liền ngay cả cha ngươi mệnh lệnh cho quả đào núi ở trong phòng làm phần, hắn cũng không chịu khôi phục hình người”.

Cục cứng bĩu môi khinh thường, tựa hồ là đang nói phụ thân người rất bẩn. Sau đó hắn lại khởi cánh tay nhỏ gơ lên rơi xuống, một bên “Ngô ngô ngô, y y y, nha nha nha.....” nhưng vẫn không phát ra âm thanh được. Chỉ tiếc, Dương Đào căn bản là nghe không hiểu.

“Cục cứng người..... Người là muốn nói cho phụ thân người biện pháp cho nương người biến trở về hình người phải không?” Dương Đào cũng là người thông minh, có chút hiểu được hành động của cục cứng. Chẳng qua hắn vẫn đang không thể lý giải ý tứ đứa con nhà mình.

“Y y..... Nha nha.....”

Cục cứng thoát nhìn thực sốt ruột khoa tay múa chân càng mạnh mẽ, miệng liều mạng khép mở, tựa hồ là muốn nói cái gì, nhưng thủy chung nói không nên lời. Hắn mếu máo ủy khuất mà nhìn phụ thân nhà mình “Người thật sự thực sự bẩn da”. Biểu tình đáng yêu.

“Khụ khụ, cái kia..... Phụ thân là bẩn, phụ thân không có thông minh như cục cứng, bảo bối nhi a, tất cả hy vọng phụ thân đặt trên người người”. Dương Đào một bên vuốt mông ngựa, một bên đối hắn cổ vũ.

Cục cứng lại khoa tay múa chân, lúc này đây tiểu cánh tay hắn gơ lên rơi xuống, động tác càng thêm hữu lực mà cái miệng nhỏ nhắn của hắn sau quá trình cố gắng cũng thành công phun ra một từ ngữ: “Nông sát.....”

“Nông sát” Giống như một đạo sấm sét, lập tức làm cho Dương Đào tỉnh ngộ. Hắn suýt nữa hưng phấn mà nhảy dựng lên, ở trên mặt cục cứng hung hăng hôn hai cái, lớn tiếng nói:

“Cảm ơn người, cục cứng, thật không hổ là tâm can bảo bối nhi của phụ thân a..... Ân, tâm can bảo bối nhi.....”

Hắn vừa nói một bên gọi nhũ mẫu tới đem cục cứng đặt ở trong lòng ngực nàng sau đó kích động hướng về phòng ngủ mà đi.

Thu Thiên đang ăn một quả đào rất lớn thực phần phần nộn nộn, thực thích. Loại quả đào này đủ giòn, đủ ngọt, duy nhất khuyết điểm chính là không mong nước cho lắm, bất quá cũng không quan hệ, ăn cùng mặt cũng hay.

Hắn ăn đến bất diệc nhạc hồ. Dương Đào đột nhiên từ bên ngoài xông tới lớn tiếng nói “Không..... Không tốt! Thu Thiên người..... Người mau mau biến trở về hình người đi, bầu trời đột nhiên tụ tập thật nhiều mây đen, thật giống như là kiếp lỗi lần đó.....”

Không đợi Hắc nói xong chỉ thấy đại hầu tử kia rõ ràng cả kinh dựng lên, quả đào trong tay đều ném, chỉ chi kêu lên “Cái gì? Người nói cái gì? Kiếp vãn? Như thế nào có thể? Các nàng như thế nào biết ta biến trở về nguyên hình, rõ ràng ta cũng chưa đi ra ngoài a?”

Dương Đào cũng ngây ngẩn cả người, nghĩ thầm, làm sao bây giờ? Thu Thiên đích xác không đi ra ngoài, cái này phải che lấp như thế nào? Bất quá còn không chờ hắc nghĩ ra lý do, hầu tử tinh bên kia đã thay hắc nghĩ ra được. Hắc xoay người một cái biến trở về Thu Thiên tuyệt mỹ, không ngừng đi vòng vòng trong phòng nói:

“Xong rồi xong rồi, nhất định là ta biến trở về nguyên hình lâu lắm nên mới bị yêu tiên đại nhân phát hiện ô ô ô..... Dương Đào người phải bảo vệ ta a, ô ô ô.....”

Hắc chưa nói xong, nhưng lại chủ động tiến vào trong lòng ngực Dương Đào, sợ tới mức nhịn không được phát run.

“Yên tâm yên tâm, ta nhất định bảo vệ người, ai bảo người là bảo bối Thu Thiên của ta.”

Dương Đào nén cười nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng hầu tử tinh trấn an hắc:

” Ân thời gian dài như vậy kiếp lỗi như thế nào còn không có oanh xuống dưới? Cái kia Thu Thiên a, người hiện tại ở nơi này ngoan ngoãn không nên cử động, ta đi ra ngoài thay người xem xét một chút”

“Nhưng người là người a, vạn nhất đi ra đúng thời điểm kiếp lỗi đang oanh hạ làm sao bây giờ? Hay là ta đi ra ngoài được rồi”

Thu Thiên buông Dương Đào, trong nháy mắt khôi phục bản sắc. Mặc kệ thế nào hắn đều tuyệt không để Dương Đào thay chính mình trải qua nguy hiểm.

“Không quan hệ, không quan hệ, ta là người a, hơn nữa đời này còn chưa làm qua chuyện xấu, kiếp lồi sẽ không oanh trúng ta”.

Dương Đào nào dám để cho Thu Thiên đi ra ngoài xem xét a. Vội vàng đưa hắn đặt tại trên giường dùng chăn bao lại, lúc này mới thi thi nhiên nhiên đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau trở về ra vẻ hưng phấn cười nói: “Tốt lắm Thu Thiên ta vừa ra liền thấy mây đen đều chậm rãi tan hiện tại bầu trời lại là tinh không vạn lí”.

“Thực..... Thật vậy chẳng? Yêu tiên đại nhân bỏ đi?” Thu Thiên từ trong chăn lộ đầu ra dò xét thật cẩn thận hỏi.

“Ừ, ừ, khẳng định là bỏ chạy, đại khái bởi vì biến trở về nguyên hình thực đúng lúc cho nên bọn họ sẽ không cùng người truy cứu”.

Dương Đào tiếp tục không lương tâm cười thất ruột, trong lòng một khối mây đen rất cực cũng hoàn toàn tiêu tán, hắc hắc, Thu Thiên đáng yêu a, uống cho người thông minh một đời đều đâu không lại đứa con chúng ta vừa mới ba tháng. Cực cùng quả nhiên không hổ là kế thừa thông minh tài trí của ta cùng Thu Thiên, tương lai ... có tương lai a.

Phụ thân hạnh phúc lâm vào trong ảo tưởng, mà Thu Thiên chạy đi nhìn thấy bầu trời trong xanh rất cực thở ra một hơi.

Ban đêm Dương Đào sau thời gian dài trải qua cuộc sống cấm dục rất cực chiếm được quyền lợi. Một màn xuân sắc khôn cùng vô hạn mất hồn này lại chọc tức cực cực phòng bên cạnh.

Nằm ở nôi chỉ có nhũ mẫu phe phẩy quạt, tiểu thối (*) ngẩn ngẩn không ngừng đập đập, tiểu cánh tay mập mập nộn nộn ở không trung dùng sức múa may. Hắn cho dù tái thông minh cũng không thể hiểu được cha cùng nương vì cái gì đêm nay không đem hắn ôm vào trong phòng ngủ. Buổi tối trước kia phụ thân cùng mẫu thân đều phải đem hắn đặt ở giữa, ôm hắn ngủ thôi. Ô ô ô, đêm nay bọn họ rốt cuộc làm gì a? Có phải hay không ăn vụng cái thứ tốt gì sợ bị chính mình thấy đâu? Ích kỷ phụ thân cùng mẫu thân.

Đến cuối cùng cực cùng thật sự là quá mệt mỏi, hắn múa may tiểu cánh tay biểu đạt một chút tình cảm phần nộ, sau đó không cam lòng ngô ngô y y hai tiếng, rốt cực ngoẹo đầu mà ngủ. Trước khi hắn đi vào giấc ngủ một cái ý tưởng cuối cùng xẹt qua trong đầu là thối phụ thân, ô ô ô, ta về sau không bao giờ ... giúp người chiếu cố nữa, ô ô ô.....”

(*) tiểu thối: chân nhỏ.

— Hoàn —

=====

Ô ô ô, mệt chết đi được, cuối cùng cũng nghe một chữ hoàn hoàn tráng. Các tình yêu của ta, vậy là ta ra đi không còn gì nợ nần các nàng nữa nhé (hic! sao nói nghe giống trần trời quá a). Bây giờ ta chỉ còn Thanh Ngọc Ấn nữa thôi. Bốn tháng sau ta quay lại, là từ rảnh tới rảnh, các tình yêu có đề nghị bộ nào đặc biệt hông? Hông là ta chém đại a.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nhi-yeu-tinh-he-liet-hau-tu-xung-dai-vuong>